

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS



VOLUMEN TERTIUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIODCCXC

COLUMBIA

UNIVERSITY

LIBRARY

88496
ID89
V13

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ
Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς. 1
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Θάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ' αὐτῶ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῶ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφνηας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπῶν, ἣ ἀδῆς χωρὶς ἄκισταί θεῶν.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ
SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἔξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὐτωσί πως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέχσεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἀνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tirefiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΑ. Καὶνὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιρροῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀλλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασι νῦν οἷα ἑναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΑ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τίς ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Πάδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quō pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, fordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae fane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem fane multa: verum fas non est illa ef-ferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντα ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, Φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γαθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀ μάλιστ' ἀν' ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον οἶτα σε μὴδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, fervant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermississe.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παῖσιν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγούμενων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν Θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καβειστήκειν ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς Θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον· οὐτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τάναντία τούτοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι 4 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους,

num tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iudicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iubeant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria, praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθῆναι
 μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
 ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήειν αὐ-
 τοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
 καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
 ρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα·
 ὥστε μοι τάχιστα χρυσάων ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
 τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον ταῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· ταῦτο γὰρ εἶναι τὸ
 εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
 χθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ
 αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορού-
 μενον, συνεχὲς ἐπιρραψιδῶν τὰ πάνθημα ἐκεῖνα τοῦ
 Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωῖτα, καὶ τὴν
 ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραυτίξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
 δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό. . . .) Παροιμία· πῦρ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
 ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.

15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

- cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
 quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
 animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
 quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
 maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationis-
 que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
 vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
 indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
 sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
 fari, corpusque contundere fordidum & squalentem, cun-
 ctis offensum & convicia ingerentem, dum continuo incul-
 cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
 & in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
 ἂ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
 ἀπεφαίνεται. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
 γειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
 καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν
 ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεικῶν ἀτοπώτατον, ὅτι
 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
 νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῶν
 θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῶν ψυχρὸν, ἀν-
 τιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν
 ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
 αὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπι-
 νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτου 5
 ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον
 ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δέ τις αὖ πάλιν ... Πλά-
 τιν. G.

4 Καὶ ἀγομένους. Δημόκριτος.
 G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
 alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
 mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
 dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
 die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebat. At omnium
 illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
 unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabiles-
 que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
 idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
 posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
 & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
 simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
 ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
 longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inveniebam
 observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, εἰρῶν ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἀπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

- 6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτόν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάλῃβες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῆς ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην

vitae rationem instituire. Eos itaque, qui contemnere prae-
cipiunt opes, animadvertēbam illum in modum iis adhae-
rere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta
mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
fufcipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
at privatim huic foli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
cumvager. Iam mihi insomnem aliquando noctem horum
causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἐλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεοπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν κατειμένῳ· τούνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς οδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἑωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς αἰγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφεὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεοπεσίῳ) Θεῖα, θαυμαστῷ, πράφ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exfiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπωδὴν
 τρεῖς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήει πά-
 λιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὰ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ-
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ἀνάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχαμεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδω στολὴν, τὰ πολλὰ εὐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις ἔρταί

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας) Ἐνυπόπτως
 λαλέσας, ψιθυρίσας, ἥρεμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post in-
 cantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam
 rursus neminem obviorum intruens. Cibus autem nobis ar-
 boreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus
 sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit
 me, deterfitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
 bus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde
 me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retroce-
 dentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus.
 Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, perfimi-
 lem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leo-
 nina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ,
ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι
τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς
ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατ-
εληλύθεσαν, ἤγειτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως
ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαβεῖν, καὶ ἀκωλύτως
παρελθεῖν, ὅτε συνηθέστεραν τραγικῶς μάλα παραπεμ-
πόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαιναν ἡμέ- 9
ρα· καὶ καταλθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν
ἐγγιγνόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῶ καὶ σκάφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελε-
τὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευα-
σμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
κατὰ θάλασσαν χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῶν νεῶν ἱκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Uly-
xem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo cau-
sam vel habitus, vel nominum.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus ar-
canum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos de-
scenderunt, existimabat, si me illis affmilasset, fore ut fa-
cile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transi-
rem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab
ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes
ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata
enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsum, & quae-
cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis
in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἴτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιοθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθρβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δάδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαῖα τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνηαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνερέγγυντο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδείσεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investī fumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mastravimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὔρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήκει μὲν ὁ Μυθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

16 Ἀσφοδέλων) Ἀσφοδέλος τὸ φύεται· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτόν· ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφοδέλῳ λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus alphodelo confitum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τιὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρεισθήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφ' ἐξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὥχροι, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφροστώτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὔτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τριζύσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelesti vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sy-cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre proieccto, podagra capiti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeſo per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

MEN. Οἷσθ' ἅ που ταυτὰς τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαιτόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμμένητο
θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Noslin illas ad solem proiectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absint a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & factum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσῶν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμύνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔαβεν ἐπὶ τῶν πυλάνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθεύμενοί τε, καὶ ἀποκλείόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο

13 μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπεμπαζόμενοι) Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος,

adstabant, quasi fomnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum eius exspectantes, impulsī exclusique a vernulīs: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum infimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαιρα
προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς
αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.
Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή- 14
ριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ
ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόφος
ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων, καὶ
στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χιμαιρα
ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε
ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες,
πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμη-
μένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι
ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο,
καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δουλο-
πρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶμι βα-

δεινὰ τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς
μαγείρους σοφιστὰς. παρὴν Διογυσία
τῇ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν,
αὔξαν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρήτατα παρασιτῶν καὶ κολακεύων
πέρα τοῦ μετρίου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλα τὸ βα-
σανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρι-
βλῶ τὸ κάμπω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alliga-
tum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pe-
cunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen
a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero,
amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam
simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eo-
rum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & ro-
tae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una
autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, paupe-
res, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum:
nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero
scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore
vultus tegebant, seseque avertebant: quod si forte respice-
rent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
 μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυ-
 θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν
 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
 θόντες δὲ καὶ τούτους, ἔς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
 Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
 τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ Φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
 εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς Φησιν Ὀμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς
 δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
 πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
 διαγινώσκεν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥαδίον· ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
 ρωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδο- δασμοῦ δὲ τοῦτο προτέγκας διέχειν
 το) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ἐπεβαλλούση ἡδονή τὴν ἀκοήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
 contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
 malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
 sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
 terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
 spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
 nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
 heroidas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
 pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
 mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
 centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
 insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
 plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί,
καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν Φύλατ-
τοντες, ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, Φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδωρό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὃ τινι διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενε, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστέα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἑδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τῆραν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμένων. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin immò, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinatorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος
 διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίεσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρειν. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνω-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri fervilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui haecenus in pompa servilis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχορήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σιμωνῆς) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῆς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβα-
σαι καμικά ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξει-
γασμένα, τοῦ πρὸς μίζον ὕψος τὴν
χρῆματι ἀγειν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumferant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογείτωνος Μααραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. § 17

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένυππε, οἱ δὲ τοὺς παλυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μανσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτου ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεόν

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρακιχυμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφ' ὧν, παρακικαλυμμένῳ, λάθρα γινόμενον. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστειναν Ἕλληες ταῦτα δικάζει τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἵτιμον παραλαβόντες εἰς συγκορίαν· βούλονται γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀνομασθῆναι· ὁ συμβαίνειν ἐπὶ τοῖς ἀποικισμένοις, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραίδωσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδῶς)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeiū mortuū?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem

ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοιταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γραμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν χωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἥτοιταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σάματα ταριχεύοντας αἰνιττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἵσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνίστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διακελεύει. VI.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impetas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταῦτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Soc:tes agebat. & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygē, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememntes, rideret ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ,
καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποβάνωσι, τὰ μὲν σώματα
αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὴν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγῃσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὅνοι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθάνειν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυστιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· αὐτὰ
 21 γὰρ εἰτελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγέται τὸν ἀριστὸν βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τε γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον). ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπειλίσσεν, ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἄδῃ ἐφάρβησεν. V.

Τειρεσία μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

13 Ἐνεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysienfis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tirefiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille rifu sublatο, (est autem captus oculis feniculus, pallidus, & tenuissima voce) filii, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπαρίας, ἅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφη, ὦ πατέρων, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδης με σοῦ τυφλώτερον περιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς Φησιν, Ὅ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ ταιῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἀπακτος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη οἶψ' ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
νη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi diffident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confesteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo confitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
οὐκ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσ-
περ διὰ κλειδρίας ἐσθρόν Φῶς, Ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
ρόν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κείθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας· ταυτὴν οὖν ἀνιβί, καὶ εὐθύς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
ἐλθέτω, πῶς βλέπαι τῷ δακτύλῳ
ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παι-
δίᾳ, ὥς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά
τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
μαντείων χρησμεύουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
reliquis caliginosiores, ostendensque manu procul obscu-
rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
culter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio
quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΤΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελᾷς, ὦ Χάριων; ἢ τί τὸ πορβμεῖον ἀπελι-
πῶν. δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν
εἰωθῶς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῇ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

II Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τωνος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

S I V E C O N T E M P L A N T E S .

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agunt homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Theffalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi que
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γὰρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσθι εἶναι, παραδούς τῷ ζῳφῷ ἧ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρῶην ἐπαίησε, ρίψῃ καὶ με τέταγώς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα) Ὡς ἐπιτάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγώς) Ὁ διατείνας καὶ τινάζας καὶ ρίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τεῖνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάζω. ὁ παρακείμενος τέταγα· ὁ δεύτερος

ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ κόπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κόπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor : etenim propere curaturus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio- nis esse totum finat traditum in tenebras ; aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque proiciat pede correptum de sacro coeli limine, ut subclaudo gressu risum & ipse praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem & umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere iussi, nec remis admovi : quin stertis in tran-

στρώματος ἐκταθείς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων ἢ εἴ-
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπης με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· ὥς ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐπεῖνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πά-
λιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μεμνητομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεταιί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάβῃ τις, ὅποτε Φίλος τις ὢν βιά-

1 ὤμους) ὤς παλαιστὴν δια-
παίξει. V.

5 Περιήγησαι) Δεπταμερῶς εἰ-
πέ. V.

7 Σφάλλονται) Ἀποτυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κόνδυλος ὁ
ἐν τῇ συνθηκῇ γρόνθος. V.

firis porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter fane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὧς πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγῶντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδης, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινοεῖ τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θε-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te fane ipsum idem impediverit, ne admiſtres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μῖς εἰδώλοῖς αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ
Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὤμᾱς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγία τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν
ἀρβῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὤμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθέδοῦ-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
καῖξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἅρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Π. οὐκ λέ- *ibid.* Τῷ πνέοντι) Τῷ πνεύμα-
γεται τὸ σχοινοῖον τὸ κατέχον κάτω τι. V.
θεν τὸ ἰστίον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare pauhi-
lum pedem, aut obsaecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-

Lucian. Vol. III.

C

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαί ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάβρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιβεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡς τὸν καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec confilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποβείς ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡμιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audiui & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπάρειά τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνα· καὶ κείθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃ ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Oßam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Oßam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint fatis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οικοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ERM. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα' μετα-
τίθει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθαι καὶ ὁ Πarnaσσός· ἰδοῦ,
ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μι-
κράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ERM. Εἵγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ
ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι·
ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλι-
σθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέπερ
δικόρυμβος ὁ Parnaσσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν
ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ
περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V.
ibid. Συντριβέντες τῶν κρανίων)
'Αττικὴ ἢ σύνταξις· τὸ δὲ κοιὸν,
συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς
πέσσιν ἢ δράσιν αἰτιατικῇ συντάσ-
σεται, Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτρι-
ψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἰδεῖ ἀποδο-
θῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι τὸ ἐπὶ μύρους, λέγεται ὡς τὸ,
ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου,
οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν
κρανίων. V.

ip̄sa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam ex-
periamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec
omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En
iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque
huc subi.

Char. Porrigē, Mercuri, manum: haud enim in parvam
istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: ete-
nim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum
esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in
lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evafisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque ver-
ticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in
orbem circumspiciens, contuere omnia.

- 6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροῦς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ἔρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τίνος ἦσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεῖς ὑπό τινος τῶν Φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' οὔτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ οὐδενὲςτάτον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπ' ὠδὴν λαβῶν· καὶ πεῖδ' ἄν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἡδὴ ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερβυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀπεκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅραξ, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διεπρόβμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψωδῶντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πανυ αἰσιόν τινα ὠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃν τινα ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνῃν) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμνὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὠρόθιν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrofe dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμισε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπήμισε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μῖν Ὅμηρον ἐμούντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνησμένα ἀρνομένους. V.

11 Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τίπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ζ' γὰρ καὶ σὶ στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς

ὑποσάβρου τινὸς τοῦ στύλου διτος, ὑποβάττα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὴν στύλον πρότερον παρασάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίρειον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὅ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλλαξεν, ὡς βαδίζον παρ' ὕλην τινὰ παρατύχοι κερμαὶ μεγάλα, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχέβοντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτω πάγῃ θνήσκον ὑπάρχειν τοῖν. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charibdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per studium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαίνοϊεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς τοῦ Θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμᾷζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξουσθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος Θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, 9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἑλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque morituum esse.

Merc. Quì fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάσαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὅρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, ponatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensis confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδέν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέριβιν καὶ Βίτωναν ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐστὼ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοὶ δοκῶ εὐδαίμων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢ μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὲς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπὸ χροὸν μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεὶ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀοίδιμον) Ὑμνητόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiufmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumibit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιорκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρει; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τάλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκείνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μαρίαν, ἄνοιαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλουργίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γὰρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σει αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσούτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non fane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἣν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· Φαίνη δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis fervantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc fane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum.

Croes. Dī meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri,

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεῖ ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὐρμα προπαροξυτόν. Τὸ δὲ Ἐρμου πτετικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ πτετικὸν Ἐρμείους ἐστὶ, καὶ Ἐρμῖος ἐκθλίψει τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἐρμῆιος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

Lucian. Vol. III.

D

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστω ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κῦρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσιν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τῶμυρις ἐκείνη ἐστὶ. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κῦρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν.

ΧΑΡ. ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυραῖν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Vident' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita fane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniciet plenum sanguinis. Vident' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gettis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτῳ Μαιανδρίῳ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθεῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοῦς, ὦ βελτίστῃ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπόμενε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὥς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπέσουμένοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν, ἢ κλίνην χουσῆν κομίζοντας.

4 Εὖγε παρῳδεῖς) Καλῶς γε ἄλλον ἄδεις ᾠδὴν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. At enim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15 ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὅρας, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστρον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὅρας) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inficitia;

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσει· ποιεῖ αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψοθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχρηνότες αὐτοὺς ἀπολιπούσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοῖρας 16 ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρτήσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνια τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιτεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὡς πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσαι γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἦ μικρότερον τὸ κῆμα· ἐκείνῳ δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destruiunt; quod ipsum & Tantalο vidēs accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina: singulis versato deducētes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntur quasi araneorum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμασμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῆτι κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφῃ, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecepsitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intercant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ
ἀρχῆς ἐνεόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ἀλίγον τοῦ-
τον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίαςιν, ὥσπερ ἐξ
ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἀν σωφρο-
νέστερον, καὶ ἦτταν ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ
ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ
ὑπρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
Θθῳ, ἀγανακτοῦσαι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσ-
δοκήσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἀν-
ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος
αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιβείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονό-
μῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνή-
σας ἀβλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
ρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο
ἔστιων, καὶ τὸν ὄνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-
stim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum,
pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione in-
stituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super ter-
ram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris mo-
rientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usu-
ros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, ci-
taveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabifve, in-
dignantur se abduci, ut qui nondum exspectaverant fore, ut
inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui do-
mum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit,
hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum impositò
tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-
tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille por-
ro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepe-
rerit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπτάτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἶτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί πείνουν ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δέ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ἂφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 XAP. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ERM. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφοβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχάς,

9 Ἀγγίλον) Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἔῳ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐβέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὥ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσὶ, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλεόν διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται·
εἴτα μέντοι καὶ κεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαθον εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante exsistentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent extinguui; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο.
ἡ ἀσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἰκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιού-
σι, καὶ ὡς Φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν περὶ
καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀνα-
βοήσας παρμύγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν
τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ
ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε·
οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιόιον ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem
inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verum-
tamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriore, Charon, compa-
rationem instituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

Char. Eiusmodi cum ſint, Mercuri, vides, qualia deſignent,
quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus,
honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omni-
bus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus,
quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos,
ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut
ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos
compellans: Inepti, quid ſtudio in iſtis in rebus abutimini?
deſinite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eo-
rum, quae in terris maximi ſunt, ſempiternum eſt: nihil

τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἶχέσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶμι μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον,
 καὶ σωθρονεστέουσιν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασι, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνω
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτω κηρῷ ἐβυσαν
 αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἐδρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκού-
 σαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγώς διαόραγῃς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inelamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta ceræ copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit fociis, metuens ne Sirenas au-
 scultarent. Quæ ergo spes est, illi ut audire possint, etiamsi
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attramen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περίττον τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπᾶσάντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμον ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατώμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνων τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

δ ὦ γεννάδα) ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae noverrunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaque ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inficitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐπεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

XAP. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὰ τὰ πελυτελῆ δειπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν;

ERM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ἄδου πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε περιπετόμενας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

XAR. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ἐπρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτοὺς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελεθεῖν ἀπαξ ὑποχθόνιοι γερόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'.

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, fervandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt fumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσσοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπέιπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέβαπται ἐν
τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementia!
inaniissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumultu careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therisitae parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax in
Rhoetco.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δείξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνᾶς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορβμεύσας ἐκεῖθεν, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴδὲ νεωλκῆσαι, μὴδὲ διαψύξαι τὸ σκαΐδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορβμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἔχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθήσομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνᾶς, αἰσχύνονται δείξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορβμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεθνήκασι) Τεθνήασι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere liceret scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornata, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reverens ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἰλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἀν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρβρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius supereſt.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latifque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλασπώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφη. ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, οὐδεὶς λόγος.

ς Ἀναγεγράφη) Φατερῶς γεγράφη V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descenderimus, suisque montes sedibus repofuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infauorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

^Α
I **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αὐτοῖσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή καλεῖν, ἢ τούναντίον θεοὺς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπεϊλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

¹ ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίᾳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· οὐδὲ διάλογος πρὸς ἄνθρωπον ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

³ Προσόδοις) Πρόσδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ ἐλίοι οὐδεύουσιν. G.

¹² Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἀρτεμιν ἐπελάβετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπίλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

I N sacrificiis quae perpetrant inepti homines; in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάθῃ, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῶσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εὐδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πᾶν ἀνείλιν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθον, ὡς τοσούτον χρόνον ζήσει Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς ἄπτειται. Ὅτε οὖν ἐφανεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὁργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀνέλφοι τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀνείλιν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελεάγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος Φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδύμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ κεῖ ἐστίαθῃ ἡμέρας ἑβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in animum illius descendit, quod sacrficialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc relictam, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, quam pingui, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in ipso Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους Θεούς. οὕτως
 οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ
 πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι
 παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ
 πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης·
 τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἑνέα·
 καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρβένου
 βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν
 πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, καὶ πέ-
 πλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ
 3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦ-
 τα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄτε ἱερεὺς, καὶ
 γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἀπρακτος ἀπῆει
 παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ
 Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἑνέα.) Ὁ γὰρ Νέστορ ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
 ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον μικρὸς εἶπεν ἑνῆακὶς ἑνέα. V.
 ἑνία βοῶν δυοῖαν τῇ Ποσειδῶνι 11 Ὀνία.) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἔστεφάνωσα· καὶ τσαυτὰ σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἄμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίβησαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐταῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ἰακίνθου τὸν Φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἄξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύσταθμοι, τὴν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικός στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται.

ταί. V.

14 Κἄξοστρακισθεὶς) Ἐξορισθεὶς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut sagittis correptis infessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδητῶ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγῆος, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
 5 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν Θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προ-
 μηθεῶς, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συναδούς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι,
 ὡς τὸ εἰκὸς, ἀδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 fervili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniора, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rhea, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 piter, furto subicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ἂν πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχεμε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἑραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικός δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβάν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίτελῃ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἑρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἰρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, ἃ τις ἔστι νόμος κελεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, ὃς διεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγχεμε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus fit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Perfarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus fit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in suo

Φέρων κατάρυξε, καὶ τὰς ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς
 πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆ-
 σαι τὸν Ἡφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τούτον, ἀλλὰ βά-
 ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
 βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν,
 καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ ποδὲ ᾠλεῦσθαι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
 πτώματος, ἐπότε ἐρίσῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ
 εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἐτι φερόμενον αὐτὸν
 ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῶν ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ ὁ
 Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν
 Ἡφαιστού μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ τούτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύ-
 ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακα-
 7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὁσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπηνέμιον Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exfecuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adsit tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aetnanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaso monti tanquam cruci affixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔτετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὔσα, καὶ τοσούτων μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζήλοτυπῶσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς οδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἦδη τούτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐραῖον, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρω καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, ὥς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὰ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur persolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ·
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἥφαιστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἥφαιστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἵποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῷ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χέομενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνεσιτῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, ianitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nuntii: deinde aeraria Vulcani, officina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (deceat enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut furgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affusum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent, nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem homines etiam ad convivium & comestationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores Deorum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῶ θνητῶν γένει καὶ ἀπορρήτος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμεσαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηναίαν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήβει πάλαι τεθνεώς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora facrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

δὲ ναυτοὺς ἐγείραντες, ὡς αὐτοῖς μὴ ἄσικοι, μηδὲ ἀνέστιοι
 θῆθεν ὥσω, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσιν γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἐτι οἶονταὶ ὄραν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἑτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπνιήτην) Ὑπνὴ τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι, ὑποκείσθαι· καὶ ὑπνιῆτης ἀνὴρ, ἀχμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἡλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσας Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἄγων τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἔνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδεποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

12 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθάραντα οἱ θύειν μέλλοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis as-
 similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polyclero, aut Phidi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 saeorum desertis praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προάγουσι τὰς θυσίας· βῶν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταυτ' ὀρώ-
 ντας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
 παριέναι εἰσω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἑστήκεν ἡμαγμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *imputum* aut parum idoneum macent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei macant lugubre quiddam fonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & extra eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὲς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκιδνάται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποίων ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξηρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξηρημένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
sistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum us-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sine tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
μενοι τοὺς πολεμίους. εἴβ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
δὲ κρῖον ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνειον· διὸ δὴ εἰσέτι
καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
πρὶν ἢ πρὸ ἑτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἴγυ-
πτίων εὐρίσκεται βούς ὢν, καὶ ἔχων
τινὰ ἰδία σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
τηρίας ἐνομιζέτο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλεὺς Μεγαρίων τρίχα. V.
ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἥς
ἀποτμηθῆσης ἀνάγκη ἂν ἀπολίσσας
τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
rit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut
avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii
vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ηρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ἐδουραμένου.

bubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amenitiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ. **Σ**Τ μὲν διατίθει τὰ βάρβρα, καὶ παρασκευάζει 1
τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παρα-
γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρό-
σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθὴν τύχην τοὺς ὠνη-
τὰς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύττομεν δὲ
βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
κίλων. εἰ δὲ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τάργυριον κατα-
βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

V I T A R U M A U C T I O.

Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Ταυτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰβηθι, καὶ πάρ-
εχε σαυτὸν ἀναβειρωεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ᾠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα σῶεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμε-
τρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθὴ τύχη.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum hunc Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposituram. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΘ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐπεὶ σοφοῖς.

ΑΓΘ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΘ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος,
καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

κ. λυζω wash

ΑΓΘ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ ἀφωγίᾳ,
καὶ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλέειν μηδέν.

ΑΓΘ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

17

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλλοισι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσηνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προὔπρχειν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο λαρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὴν Πυθαγόραν. G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοιςιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνον ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δέ, ὧ ξεῖνε, εἴσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ καὶ ὀκοῖα εόντα μορφῇν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφῇν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muscis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δέ, γνώ-
σεται τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΤΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοις, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔον-
τα εἴσαι.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΤΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὐθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαπτό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ'
δ' ἀμφὶ δίσκων, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΤΘ. Ψυχῆον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγει δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶων
μέχρι καὶ τῶν κνωδάλων· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλε-
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον

τῶν μηρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυπούσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὑπτῷ ὀρωμένων· ἔστι δὲ
ἀνατυπούσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθίνα. V.

*sent habituque & forma cassa moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.*

Emt. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.*

*Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his fatis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θανμαστὴ αὐτῶν ἡ Φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀπα-
δύσης κυάμων ἔτι χλωρὸν ἔοντα, ὅψεαι τοῖσιν ἀνδρείοις·
μορίοισιν ἐμφερέα τὴν Φύσιν. εἰσηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν
σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεί-
ζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡρά-
κλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσας τοῦτον ἀποκηρύττει;

ΕΡΜ. Δέκα μυνών.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαί- ἐπ' ἐτυμῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ
νται) Ἐλέγγο γὰρ ὁ Πυθαγόρας τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfari fabas?

Pyth. Non averfor: sed sacrae sunt, & mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura fumi- lem; coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensium, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia dixisti, & ut sacris dignum est. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus esse de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόςαι σχεδὸν εἰσὶν αἰνῶνται κατὰ κοι-
νὴν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλθε, καὶ περὶβι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικῶν
πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ωνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃται σε ἐς Ἀρεῖον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος)
Διογένης οὗτος ὁ Σινάπιδος ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμίδα ἐφύρει, καὶ τοὺς
ἄλλους παρῆχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
ἐφόρου· τὸ δὲ ἢν χιτῶν παχύς καὶ
τραχύς, ὅπερ ἄγλαπτος, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα βαφὴν οὐκ ἔχων διὸ
καὶ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειριώτης
οἱ ἂν τοὺς ἄλλους παρῆχε γυμνοὺς
ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
οἱ χιτῶν, ἀλλὰ περίβλημα. C.
14 Προκαλίσσεται) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βάσανον προκαλεῖται ὃς
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exferre humerum, veni;
circum hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generosam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ρυπαῶντι, καὶ οὐτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδείκτεον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρῆν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τούνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθραπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὅρᾳς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubiuis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuæ custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀρᾷς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῇ ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβάνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἶδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυπιδὺς ἐπίταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuius es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem festaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [tamen ut ille alieno] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberатор sum hominum, & medicus affectionum: in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβῶνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πυμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λήρος ἔσται· καὶ τὴν πατρώαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰς οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρήμον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγὰν δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιστὰν ἠγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὅπισθογράφων) Προγε- 14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασανίζῃ, δεσ-
γραμμένον, πεπονημένον. V. G. μῃ, μαστίζῃ. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluderem, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaeque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege [Perfurum] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὰ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φοῖν σοι ἀλγῆσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν 10
ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ
Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον κυνὶ καὶ πρόσωπον δὲ ἐκτεταμένον, καὶ βάδισμα 9 a t
no br eu t
τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πᾶν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης
ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι. θελε, μὴ

7 Ἰταμὸν) Ἀναίδῃ καὶ ἀναίσχυν-
τος. V. παρὰ τὸ ἰσθῆναι καὶ ἁρμῶν.
G.

10 Ἀπηχῆς) Ξῖνον τοῦ κατὰ
πάντων ἄχου. V. G.

14 Ἀπόξισον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere.

Erit. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te conicient, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧφει δὲ πάντων, ἀ μὴδ' ἰδία ποιήσειεν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἦν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμων, ἢ σηπίαν φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δέησει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὐτῇ σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ιδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε καλύσει θαυμασίον εἶναι, ἦν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάβης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emit. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emit. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπαρὸς ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀπαδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐρχοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξάπλῳς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
Φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτέλες τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδῶς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γὰρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὄρας, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαίτο διεφθαρμένον

10 (Ἀβρότατον) Τρυφερότατον, ἀπαλώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei faceffere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει
μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφρον.
ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσστιν αὐτῷ,
καὶ ἂ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν
ικανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρών-
τι καὶ αἰσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὀψοποιός ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς
ἡδυπαθείας ἐπαιδευθὴ μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδουκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάν-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὁρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἰλα-
ρὸν ὦνεῖσθαι βίον.

7 Πεμμάτων) Πλακουντίαν. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
λέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In universum conviva dexter est, & computatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibia apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus
illis & pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἀπράτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τὸ δύο ταύτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπρᾶσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ·
τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· ὁακρύνει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελαῖς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδέν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πραγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέσσι οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῇ, καὶ ἀπειρίῃ.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produces alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Neus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελαῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἰζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιῆρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 15 ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά πως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τωὐτοῦ τέρψις, ἀτερψίη γνῶσις, ἀγνωσίη
 μέγα, μικρόν ἄνω κάτω περιχορεύοντά, καὶ ἀμειβο-
 μένα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδίῃ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V. Ἡράκλειτος. V.
 κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G. *ibid.* Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
 10 Ἰο Ἀλλάχως) Ἀπὸ τοῦ πᾶς. λῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμα-
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοι κείαν ποιεῖ ὀπλητήριον, ἀπὸ τοῦ
 καὶ Ἐφεσος Ἰάνων. Ἐφεσίσις δὲ κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παιῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὧ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμάζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκέρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχόμενος. V. γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. V. 10 Ἠβηδὸν) Ἀκμαστικῆς. G.

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo; aut griphos nectis: Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos; emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III.

G

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττοντες. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδείότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ σὺ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταυτὸν ἰμά-
 τίόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπίστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφορον τῶν λόγων, ἀπα-
 πῆνα, V.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 starint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός;
οὐχ ὅρᾳς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ραδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυνὸς, ἢ χυνὸς, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου.

Οἱς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χύν· θεοῦ δὲ εἰσίων.
Κρατῖνος Χειρῶσι. Τοιούτοι καὶ οἱ
Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. At ego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum, Caecus enim es mentis quidem

φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής
τις ὢν. Φέρ' ἰδῶ τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς
αὔβης καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τούνομα;

19

ΑΓΟ. Δίῳν Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ
ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος
ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶ πρόσθεν
ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεονοῖδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
στερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεῖα) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam
alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus du-
plicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto prae-
ditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epi-
cureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius
discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio ven-
debamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus ma-
gis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει
τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μά-
λιστα τὰς ἰσχάδας. ^(εἶδω)

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ πα-
λάδας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶν κυρίαν ἐκείνον, τὸν
σκυδρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐ-
τὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν
τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα
μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ
δεῖνα εἰδῶσιν οἱ παλαιοὶ λέγειν
οὕτως ἀφελὲς τὸν λόγον προάγοντες
ἐπὶ τῶν συγκρίπτειν τὴ βουλομένων
τῇ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος τὸ ὑπο-
κείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τα γλυκέα) Τὰς ἰσχάδας, καὶ
τὰ μελιτώδη προεβάλετο διὰ τὸ γλυ-
κὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον
τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσνέες. G.

5 Παλάδας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δὲ ἔστι
σφαῖρα ἀποσγῆς σύγκην συμπίπτει-
μένη. G.

9 Πολὺ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολ-
λοὶ τῇ ἀτοπία σοφισμάτων σημα-
νόμενος παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ,
ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆκε
Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέ-
γει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τῇ
ἀγορᾷ περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gau-
det cibis?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus,
maxime ficibus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maf-
fas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum
de porticu.

Merc. Bene mones: videntur fane multi eum expectare
eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo,
vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρείος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τάλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκ οὖν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνητήν ἐμὲ 21 πῶς τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐΦ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐΦ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί Φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπρατὶν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & fervum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὅποιων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φθονήσης καὶν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς Φθόνος. ἦν γὰρ τις χῶλος ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χῶλῳ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβὴ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, ὃ κατάρτε, πάντα γελῶν ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφει, καὶ τὰ σιφὰ πάντα τοῖς παιγνιάδεσι παραβάλλων. Τῶν διλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελεῖν συντιθεμένης εἰς ἀποφαντικῷ λόγου γένεσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίαν διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελούντων, καταγορεύμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐβλακρυβεῖς ὄντες, καὶ ἐκνίζουσιν ἀγαπᾶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελεῖ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμα φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβεβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελεῖ ὅς, ἀλλὰ τινος ἐνδεῶς, οἷον Σωκράτης μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτης μέλει, ταῦτα οὖν ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτης μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πτῶσιν τὸ ὄνομα εὐθεῶς, καὶν αὐτοτελεῖς ἐστίν, αὐτοῦ

Chryf. Nec mirum, qui non affuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non hæc modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne inideas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationem;

χαλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προτέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα 22
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰοῖδος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὲν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὶ-
σχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τάλῃδες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί σῆσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατη-
γόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ
συμβάματι ἢ κατηγώρηματι· τὴν οὖν
Σακράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
σίγα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπὶ μὴ ῥῆμα·
τὸ οὖν, Σακράτης μέλει, ἔλαττον λέ-
γουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλα-
γία πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῦς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίνας μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὐ-
τως. Ὁ μὲντοι Λουκιανὸς λόγον ἐν-
εῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν
σιφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊώτατον μεταφί-
ραν. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem follertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάποκριτον ἐρωτᾶς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ Φθᾶσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θεριζόντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἐτι ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώτος) Ἀγνώστου. V.

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo ferva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δηλὸς εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἰσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλούτον, υἱείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὥσιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adflare iubeam, teque interrogem, hunc cine nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minutè scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί Φῶμεν; ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δέ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκείνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶται τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπογόνοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὅποιά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emi. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineffe video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chrys. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*]; foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet sylogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περί τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὗς 24
 οὐ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ ὁρῶν
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
 νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μέν
 τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι
 περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τὸναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
 περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
 ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραθῆναι τὴν
 διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐβέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
 δεῖξω λίθον.

9 Περιεκτικόν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
 tia nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est,
 solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, anaxus*] ego quidem com-
 prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuven-
 nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
 vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
 demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
 vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ᾧ βέλτιστε, εἶναι μοι δοκεῖ.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ (ἐξ ὑπαρχῆς) ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapidine corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη κατὰ
περ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὐς ὄρας.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
messioria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem, Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ἀνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλούς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem viderur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ ^{utilia} κῶναψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. guat
oyster

ΑΓΟ. Ηράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ ταύτων ὀξυ-
δερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς
μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν
γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ ^{utilia} τεκταινόμενον, build houses
οὐδὲ πλαιῖζόμενον; Soul house

ΑΓΟ. Πάγχεμνα Φῆς, καὶ ὀνησι^{utilia}φορα τὰ μαθήμα-
τα ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκε- 27
πτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου-
κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλί-
γοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; Scepticus
Scepticus

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀντὶ τοῦ, τῶν ἁλίστων ἂν ἀνίστη αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἐποιεῖσθαι τὸ καταβληθὲν σοι. G.
ibid. ὠνησάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοῦ δούλου ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὅσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de femine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heys tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ἂν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. *scilicet*

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαὲ σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγιστάτω *υπερβαίνει* ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. *τυφλώνων σκάνε*

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissum pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθε, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γάρ, καὶ ναθής τις εἶναι δο- 1027
κεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι
λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ
ἔλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὀνητέος εἴ διὰ ταῦτα. πόσου τεῦτον ἄξιον
χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀδελον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατ-
έβαλον.

3 Νωθός) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ να ὁ ἰσπερήμενος τοῦ θίειν, ἢ γον τρία
στερητικόν, καὶ τὸ θία, τὸ τρέχω. χιν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris.

Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, &
summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc
dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνά ^{κρίλλ}
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ
 πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύ-
 ξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βανάυσους, καὶ ἀγοραίους
 βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequare me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam;
 dominum me tuum esse, secundum rationem deteriolem.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego *quid videatur* pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequare emtorem: vos au-
 tem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, &
 forenfes vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις ἰ
λίβοις ἐπίβαλλε τῶν βάλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον ὅρα μὴ δια-
φύγῃ. καὶ σὺ, ᾧ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ᾧ Χρύ-
σιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσει. σὺ δὲ, ᾧ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μὴδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ᾧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατος) Ἀθην. G.

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦ-

7 Πῆρῃ... Παρωδεῖ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἐν τῇ Β τῆς Ἰλιάδος,

λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adice
glebas: infuper adice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum,
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θάσσον. καλῶς ἔχει· εἰλῶκε τὸ θηρίον· εἰλήφασμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴση γοῦν αὐτίκα, οὓς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλῃν γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγῶθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμῆσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατήρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἀριστὸν ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λαχιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μέρος, ἵνα ἂν καὶ τὰ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοτο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἰκεσίου Φείσασθέ μου.

14 Λαχιστὸν) Σχιστὸν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρὲν οὐκ ἂν ἀφθελίης ἔτι. ὅρῳ δὲ δὴ καὶ
τὸν Ὅμηρον ἀλέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκε-
τεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε
βραΐωδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὅμη-
ρικῆς ἀντιλογίας. αἶσους δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βᾶλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΤΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρα-
κτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι κατα-
φευκτέον τάχα γὰρ ἂν ἐκείνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

*Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides
vero, quid Homerus dicat,*

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

*Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo:
reverebimini forte versus, neque aspernabimini confuen-
tem carmina.*

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

*Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi
modo,*

No meditare fugam, blasphema, barbata, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

*Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima:
ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.*

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτείνετε μέ;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
λος δυστυχία.

- 4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπεὶ δὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦ-
ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε,
τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θα-
νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
τὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἡγόρευες, καὶ
ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς
ἀνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα) Ἀνέκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patrerit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me com-
prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
losophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
quam in foro vendens praeconio viros sapientes, & quod
maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά-
θετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε
τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐ-
τοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ
ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάν-
των ἐπαινέειν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμο-
γνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπι-
τηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἢ ἐμὲ ἀποκτείνη-
τε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παρατιῖν 2 Αἰδωνία) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
παρακαλεῖν, συγγνώμη αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περί. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles
ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes,
quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognove-
ritis, qualem erga vos me prae buerim. Itaque abiicite lapi-
des. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin sa-
xae adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis,
quem unum omnium laudare oportebat, familiarem ve-
strum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi
dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quandam
tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Vi-
dete igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργῆ-
λοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγορίας προσοφείλωμεν; οὕτως ἀνδραπόδεις ἀληθῶς οἶε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΓΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ
φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε,
ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἂ. φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ'
ᾧ, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσθαι
τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingraticque, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis fumens, & apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυεῖδῃ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
σταιτε, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
πονθῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
γέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἴηαι τις ἑδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ
τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρύτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
σαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι
τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ-
ρηται σοὶ ἐναντιώτατον γοῦν ἔστι τῷ πράγματι, καὶ
χαλεπωτέραν σου ἐπιθεῖκνυσι τὴν τόλμαν, εἶχε τῇ ἀδι-
κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
ματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τοῦτον
ὑποβέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
παραδειγματικῇ χέχρηται τῇ πί- ἀπὸ τοῦ καθύλου τὰς πίστεις παρὰ-
στεί· αὕτη δὲ μερικὴ. τοῦτου χάριν νουσι. C.

les protulerinis, tam varios specie & coloribus; si quidem
legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio,
quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
sti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
tuniorum ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceret.

κῶς τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὅρατε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὧ θαιμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὃν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus; quo minus meteres, & pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid fit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικὸν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θάρρειτε τούτου γε ἔνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διατητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὅσπινκα ἀποχίαν καὶ ἀνισιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπιδείξιν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμειος, τὴ καταλληλότερον ἵππος πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταῦτα τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὅσα βατράχῳ στίαρ γαλῆ, καὶ Λυδῶ πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rherorem esse, & caufidicum, & verfutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσούτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίσις, καὶ ἐκ περυσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἴοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακῶν κατηγορεῖν ἐβέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα-
κουστέον καταψήφισθαι. V.

14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν

τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

16 Καταλεύσαντες) Λιθοβόλη-
σαντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere; si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενοι ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ταῦτα, δικαισύνη χαίρειν αὐτοῖς λέγοντες. ἢ τί ἂν εἰποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου περί, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκει, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβῶν;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους Φυλάττετε ὡς ἔφην. θέσσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὗροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἐνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς συγγενοίμην αὐτῇ, εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαβεῖς καθευμένοις,

4 Ὑδατος μεταλαβῶν) Ἰστίον ὅτι οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπὶ χεῖρ βουλόμενοι τὰς ἀπειράτους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὕδρας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου ἐκείνου τὴν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἐκρυή. ἅτε δὴ σὺν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὴν λόγον ποιοῦμενοι, συνετεμνον καὶ ἀκοντες τὴν ἀκηγορίαν ὄθεν παρομμία, μὴ λέγει ἐν τῷ ἱμῷ ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικάζομενοι ἐποιεῦντο. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. οὐδέπω

- 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλὰ-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγῆσαντός τινος, ἤκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπα-
 ραβουθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσηλθὼν ἂν· εἴτα εἰρων γυναιὸν τι
 εὐχ' ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελεῖς καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφeton δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 εἶσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quandam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἑραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἑραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥιγῆς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶλω ἀντὶ τῆς Ἥρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίξειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτω) Παρτελῶς κατα-
πιφρονημένη. V.

8 Ἐγγίλειον) Κλοῖον. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem-
admodum Ixion cum Iunonis fi-

mulacro seu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, dicti sic παρὰ
τὸ τὴν αὐραν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμῆος κεραμείας γεννικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, affilato illo cultus negle-
ctu, ufa fuerat. Sublucēbat vero etiam aliquantum ceru-
sae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & si quis quid
daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope affideret,
pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe
vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
nafo quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exem-
plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἡδὴ που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσήμεραι εἶδος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἡδὴ πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσήκῃ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγγζαμένη μόνον.

- 14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρυσίππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῶν εἰκάτε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κεραμεικὸς καὶ συναιρέσει κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη στοὰ ἢ παρ' Ἀθηναίους· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηνῇ) Πρᾶον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, fatis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἶτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλῃν τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίξειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ αἶν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸναντίον ὅπερ αἶν ἢ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίημι) Διονυσίοις γὰρ μένοις ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοφείτο τοῦ θεάτρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πάρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· τὰ κωμωδεῖν. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysius, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa exposulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν Ἀσίαν ὧν δέδρακε. Φῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλή-
θη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτε-
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα.
καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μόνῃ τάληθες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρώην δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τος-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκα-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Ἡμῖν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀταβιοῦντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γούτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιὰρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἶση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περὶωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἢν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-tes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρας, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἂν πάλαι οὔδα ὁποῖά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμενύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θέραιπαινιδία τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐβέλῃς.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δέιλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
 ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ,
 σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχέ, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
 καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχεῦσι θηρίοις προσπο-
 λεμῆσαι δεῆσθαι μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ
 δυσελέγκτοις, αἰεί τινας ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε
 ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκασιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
 Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δο-
 κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φι- 18
 λосоφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
 Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
 periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
 vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
 veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
 mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
 repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
 cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
 monstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
 dicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
 tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
 quid mentiat pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ μολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

— ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπώμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τῶνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρήσιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ξικλέους.

ΦΙΛ. Πατρίς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ᾧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδί-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σὲ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολίας) Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατος ὢν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τοσούτων διηνεγκε· ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράφας, ἔθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στροφῆς κοσμητὴρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου ἄρματο, καὶ δὴ καὶ Κράτων καὶ Χρῦσιππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρῦσιππος. ἀμίλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Πρωταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδέποτε ξενίας διάκονται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὥς σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκίμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσχίσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducer.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac una praefente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius; Veri F. Convincentii N.*]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros: mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. Ἡ τέχνη 20
δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος
τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθαι.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τίνα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὅπόσοις ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλό-
καλος, καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγ-
γενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit;
neque si voce fit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Ofor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβωκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δὴ εἶναι δεκῶσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά σου ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὁρᾷς, ἄτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναγτίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τῷ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... νοσηρὸν εἰδώς... ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσεως

καὶ φθορᾷς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παῤῥησιάζουσαν νῦν. Διατεινόμενος ἀπομαθεῖν πάναντία τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικειμένων ἢ αὐτὴ γὰρ σις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praefidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἔτοιμαί 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προσλόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τέ πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδεύτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στὴ, καὶ καλλιφώνια δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθεῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀνδρά προσεστίν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκιπῆς
οἰκῶσα. νῦν καιρὸς. G.

15 Περιγυρίαν) Τὸ πρότερον εἰ-
πεῖν ἢ ἀγρεύουσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adiunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ καὶ κείνῳ που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρῡσίππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τίνος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adspere etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam aliquibi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrem currum agens, indignanturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudicialis. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δοῖται, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ πάντων 24
ἔρῳ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀπὸ τοῦ κα-
τασκύαζε, ἐπεὶ περ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικὴ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζω σου. προῖσταμαί σου. προπολε-

μῷ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ πάντων) Περὶ πάν-
των ἔρῳ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut ultra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλευῆται αὐτόν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δεῖξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ἥπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἥδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθίζουσιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖταισαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖται μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖα σου ταῦτα· καθίσαιτε δ' οὖν. σύ δ', ὦ

Διόγενης, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἰσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων, ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἡπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῇ σχή-
φιλοσόφων βακτηρίᾳ ἐπισκώπτει· ματι μὲνοι φιλοσοφούντας. G.

at ego certe caufae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρῦσιπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἀ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ
γάρ τις ὡς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅπῃσιν ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τούτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγχεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν
καταγελαῖν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μὴδὲν ὄντων.
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποιή-
κεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
Φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιό-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξίων.
ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὃ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit,
cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili simus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
 κούντα διασύρηται ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
 Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ
 χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
 ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκείνοι
 μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ὄρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
 ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως
 26 τις ἂν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
 Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
 τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
 διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
 λην τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
 τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν πα-
 θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
 εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἑώρασε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ ὄρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἑώραν. V.

irrisoribus & maledicis, praefertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes; nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim fane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vō;

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιών, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἐτι καὶ Μένιππον ἀναπεύσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προσδούς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 17
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότετα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἐτι καταφρονοῖ Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπούλησεν, ὥς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σέβα-
στον φύσει κειρημένος γενναῖα καὶ
ἠλεγχτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μι-
τῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκι-
μον ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inficitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

- 28 ANAB. Εὐγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρήκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ῥεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυσρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἐκροίαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνέτεμον τὸν λόγον. V.

stituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praefentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφ᾽ ἵχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 ῥήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινὰς ἀπεκῆ-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἔρῳ. εἰ δέ τι βλάβος ᾖ μοι, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν αἶμαι δικαιοτέρον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιούν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψῆδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βροήν, καὶ ὠδισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὧν φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίουσιν ὅπασον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, εἰς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καὶ περὶ μόνον παρέ- 30
 κυψα εἰς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
 dam portum invectus, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας
 ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας,
 τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις
 μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς
 ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ
 31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιιοῦσιν. Ὅρῶν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δό-
 ξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμῆσθαι ῥά-
 διον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχή-
 ματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθειρόν-
 τας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτου· καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὅμοιον εἶδοκε μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς
 τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatæ legislatores,
 & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis
 praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas
 a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac
 dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pau-
 ci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest,
 gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari uni-
 cuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam di-
 co, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contra-
 dicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignita-
 temque professionis corrumpere: indignabar equidem, vi-
 debaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mol-
 lis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τόν, μήτε βαδίζων, μήτε φεγγγόμενος ἡρῶϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπεῖῳ ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 αἰτίμως κατατεθελυσμένος πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεῖνόν, ὧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἀνθρώποι,

culem agens, nec incesfu utatur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisutus,
 a quo ignominiosè adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere aulos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidis-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἐάρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτῶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐδύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιούντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
 33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὀρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 Ἡ τοιούτῳ τὸν ἐπώνυμον) Διο-
 γένους τοῦ κυνικεῦ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρήμη δίκη ὅταν
 ἀπαντίσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δι-

κην κατὰδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ
 ἐρήμην ἄλλοις. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
 ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effluentem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀβλόγεται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτῆς, Ἀθηναῖν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικεῖμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἡδύνοντο αὐτῶν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημά-

ἰ Ἀδικούντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κινῶς ἐν τῷ περὶ Ὁρχήσεως Φισίν, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰστοιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ᾧ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθῆπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούων. τοιγαροῦν, γέλωτα Ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρωδούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπῶδᾳ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἀκρα-

6 Τεθῆπασιν) Ἐξεπλάγησαν.
V.

12 Παραθούμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinofiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflistantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δεῖ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρων; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αὐτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορίᾳ, καὶ ἀμαθίᾳ, καὶ παλινωδίᾳ
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil fane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, infcitia, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔφη, μάτην ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἣν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅστων ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅστων ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεῖς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπερόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.

ἡ πυρρίχη, σύντομος. V.

ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-

V.

μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-

13 Πυρρίχιζεν) Εἶδος ὀρχήσεως

φυρὰ χλαμῖς.

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

δή τις Θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀΨή-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατεὐρήγνυσαν, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ Θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὐ 37
 τοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἡγορέουν,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ
 ὑμῶν δέ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ Θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γάρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί Φατέ προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, oblitī saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas cor-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam definam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me infan-
 tia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθῶργοι εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάξεν αὐτούς; ἀλλ' ἦνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θάττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὔτοι ΦιλοσόΦους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτοὺς, εἰ ἀληθὴ ἐστι.

38 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιοῦμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ Θέρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραλλαγμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρείος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρῶν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφάρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσ-αγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt, & philosophari se prae-dicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἡρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ, τί Φατέ;

ANAB. Τί δέ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεται τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφειν) Γρ. ἀναγράφθαι. G.

13 Ἀνατίθεται τὰ κατ.) Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἶρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet,

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ, ὧ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοντον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀντὶ ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιαδῆς ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὅρθῳς, ὧ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκέρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΤΑΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὅρῳς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὰ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, &, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis perfolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰον-
ταὶ τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν.
δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢ μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐρίζεμεν ἔξοχος εἴη.
Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαν σύκων. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἐτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τά-
λω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προβέμενοι κλί-
μακας, ἀνέρπουσι βομβηδόν, νῆ Δία καὶ βοτρυδόν, ἐσ-
μοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ καὶ κείθεν
εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυριοί, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι.
Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθι-
ζόντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πῶγων, κολακεία, ἀναι-
σχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυ-
ρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο
ἀνῆσαν, ἀΦανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
τῶν ἄλλων, καὶ λεληθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων
σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν
τόπος Ἀθῆνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν
αὐτῷ οἰκοῦσιν, γράφεται δὲ καὶ
διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἥρως
παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ
ἱερὸν, ἀνακας γὰρ οἱ Διόσκουροι λέ-
γονται. V.

4 Ἀνακείον) Ἀνακείον τῶν Διοσ-
κούρων τὸ ἱερὸν ἀνακας γὰρ οἱ Διόσ-
κουροι λέγεται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem
alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures,
alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum ae-
dem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque
examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri ver-
bo utar. Verum inde etiam bene fane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi in-
vicem affidentium, & ubique pera, barba, adulatio, im-
pudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci ve-
ro, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix ap-
parent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, &
latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὁ τις ἀν' ἐμψυχιστοῦ σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλ-
λειν γνῶρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ
γῶγτες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνι- 43
κοὺς λαβεῖν.

ΠΤΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρό-
τερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Δηρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι
ἀν' ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δό-
τε, καὶ τὰς παλάβας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν,
καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πῶς τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκα-
δημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἔσμεν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεῦτερα πάντα τῆς ἡδονῆς
ἡγουμένων. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te
etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum
imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophan-
tibus sunt probabiliore.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Py-
thagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos
esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis
expectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academi-
ci, quantum reliquis sumus contentiosiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Σταϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικούντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅποσοι μεμενέκασιν, οὐ Φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Αὐτοπυριτῆς ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχευῆς

ἁπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδίᾳ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασκέν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Definite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impositores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipitia defilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἤξιους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ἐν τινι τρόπῳ ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λαμβάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν,
καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παρα-
λαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὲν χρυ-
σίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευ-
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν
εἰσθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθι-
ζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σημαν-
τερον καὶ τὴν ὑπὸν. οἱ κύβοι δὲ
δείγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀνο-
λάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. fed hoc aurum, & unguentum, & cultrum
ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas
exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas male-
dicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos
videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscant-
que, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui
alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem
e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, ne-
que ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quan-
doquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus,
& tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι Φιλοσοφείν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανωσάτω θαλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἣν δέ τιμι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποχειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δοξάν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκαὶς ἐξυρμημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non fane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γυν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι καὶ ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεῖά μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὁρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχῃς.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεῖα, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς δὲς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 (Ὀρμὴν) Ὀρμὴν λεπτὸν σχο-
νίον, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλίκω. V.
10 (Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ περαιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ πει-

ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μῆγροι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ καίσεις ἔχων φασίν, καὶ ἐκὼν
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἄγκιστρῳ κεχηνώς. ἐσφραῖται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμῆς· ἄνω ἐστὶ· Φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὃ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὅσφραται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaesō, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysofryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναϊότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχὺς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον
ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγώ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστίν, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εἰς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιάδῃ, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἀμορφος, ἀπρεπὴς, μυσταρός. V.

ptus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυστάτοι γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδοῦ· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπασθῶ.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ ὁρᾷ ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρυσούς ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν
5 ψῆττά τις) ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τις σανάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
 τα τῶν πλατίων, ἐκ δύο δερμάτων γλαστον. κακῶς δὲ ἄλλα ἰστί ταυ-
 συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ- τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuæ, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonium se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπαυήλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς πον τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσλῆπτοτέρους ἤπου σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμιάς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὐθις ἰχθῦς ὁρῶ) Ἡθικὸν ἐπιφθιγμα
ἐπαυήλθεν, e regione ibi in margi- τοῦτο καὶ ἀφελίς. Καὶ ὅτι δεικτι-
ne erat. G. χὸν ἔστι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέλλεται.

8 Ἄλλ' ἰνιδου πολλούς πον τοὺς V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parthesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πρόσειδον, ἐπιτέλει τὴν εἴγαν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθύν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς εἰπέ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρῆνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικά ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδη, προσήκειν τι ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκασ-

1 Ἐπιτίλει τ. ἄ.) Προσπακουστίον ὅσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξης. τὸ πάρεχ. ἴσθι δὲ καὶ τὸτο Ἀπτικόν προσπακούεται γὰρ τὸ σκύπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perforce. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum-

θάσῃς ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλις, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχῃται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δέῃσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπῶμεν περιπατήσους· αἶμας δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατῶμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέῃσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διόισι τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' αὖ ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισιστράτων ποιῆσαι τὸ Λύκειον, παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλέους φησὶν ἐπιστάτου ἔκτος αὐτὸ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum; Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus, [in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde venistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valere, viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta vobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωβοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν
 πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρε-
 σκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός
 ὠρθῶται, καὶ ἡ ὀβόνη παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν
 ἐκάστη τετρόπῳται. κωλύει τε οὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρη-
 ται ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαιῶν
 καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλό-
 χορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγοι τινὰ
 χρόνον οἰκισάντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
 ὤφθησαν ἐξαισιτάμενοι τῇ πόλει, καὶ
 πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν
 Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λα-
 ρυνοὶ καὶ Ἰμβρυοὶ ὤκησαν. Χρόνῳ δὲ
 ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἔχ-
 θρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις
 ἄρμυσαν εἰς πλοῖα, καὶ κατέσχον-
 τες εἰς Βραύρουνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρ-
 पासαν παρθένους ἀρκετεύονται τῇ
 Διῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνώκη-
 σαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς
 ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔθος
 ἔχουσι τοὺς βασιλείας Τυράντους κα-
 λεῖν, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν
 Τυρρηνῶν. G.

2 Εἶπεν) Ἀπὸ τοῦ, ταῦτα μὲν δὲ
 οὕτως. ἐπιέρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ
 γὰρ τοῖς ἡδὴ εἰρημίαις ἐπιλεγό-
 μενοι περιορίζει αὐτά. ἴσθι δὲ καὶ

παρακλείσεις, ἀπὸ τοῦ, ἄγε δὲ,
 ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθᾷ) Τρεῖς λέγουσιν εἶ-
 γαι τὰς μοῖρας, Κλωθᾷ, Λάχεσιν,
 Ἀτρεπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν
 Χάρονα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν
 Κλωθᾷ προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ
 τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγε-
 ται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἄντλῃ ὕδωρ.
 V.

5 Παρακίχρυσται) Εἴ τι εἶχεν
 ἰσχυρόμενον ὑφ' αὐτῆς. οὕτως γὰρ ση-
 μαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ναύταις τὸ
 παρακίχρυσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοις
 οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀβόνην τῇ
 κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρόπῳται) Ἐν τῷ τροπατῆρι
 ἐμβέβηται. τροπατῆρ δὲ ἴσθι λῶρος
 εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν
 εἰς τὸν ἄδην διακρομίζειν τὰς τῶν
 ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa,
 & ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina,
 erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unus-
 quisque remus; neque quidquam in me morae est, quo mi-
 nus sublata ancora solvamus. Sed moras nescit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δεόν. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀρᾷς
τὸ πορθημῖον, τρίς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἴτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαδὸς
νεκρόπομπός, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλη-
σται. καὶ ἦτοι παλαίει μετὰ τῶν ἑφήβων, ἢ κιθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριά-
ζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσ-

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἐσπέραι, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερδάνα-
μιν. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. ἔπειρ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφήβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν νῆσι ἄχρι τῶν 21-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῆς
ὁ Ἑρμῆς ἑφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστάσθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omiffiore esse animo purabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἐπιέναι δεόν, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἱναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρα πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδιῃ, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφίδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχέμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πᾶν εἶδος πλαχούντος. V. πλαχούντα πλατῖα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἱναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuius, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Define indignari, Charon: prope enim est, ut vides;

αὐτὸς οὗτος ὡς ὄρας, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων μάλλον
 ὅτε ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβᾶν.
 ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
 λῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν
 τῇ χειρὶ ὄρῳ ἔχοντα, δριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
 ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὄρας δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
 ῥέομενον, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα,
 μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
 Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ERM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτοῖν τὸν ἀλιτή-
 ριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως
 ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σεβῶν) Διῶκων. V.

3 Διιδόμενον) Τὸν τύραννον λί-
 γει Μεγαπίνθην. V.

ibid. Γελῶντα) Μικύλλου πέντα
 φησὶ τὸν σκυτοτόμον. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λί-
 γει ἐξημμένον δι' βασιτάζοντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κοιμητοῦ πεπλη-
 ρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνεχῆτος
 πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆς. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπά-
 νων τὴν ταῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
 fertos virga agens. Sed quid hoc? vincitum quendam inter
 hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
 penfam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
 tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
 tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
 tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
 Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
 perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
 fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
 die deferuerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
 molitus est?

ΕΡΜ. Τούτῃ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακακύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστέρῃσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἰδ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιώναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναῖος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παραδédωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα' καὶ τὴν πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἰκέτευσέ, καὶ κατελιπάρεῖ ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακακύνει) Κακὸς φανῆς ἔστι μῖμνμα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα κατακταίνεσθαι, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει ἡ Κλωθὰ τὸ νῆμα τῆς ἐκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἐκάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἔστι μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερὴς. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaferat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnifque pro-

ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἶκος, οὐκ ἀνίειν, ὄρων ἀδυνάτων ἐφίεμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφοθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὶ ὧν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατίνειας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ᾧ Ἐρμῇ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαί· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὄρας πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἡκέεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀκροηθεὶς τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν Ἅδην κατέρχονται. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) *Solan.*

4 Λογιζομένου αὐτοῦς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθῶν) Ἀγνοηθεὶς. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπε. V.

ibid. Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τούτου, ὡς φασὶν, ἐπίσταντος τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἄλις σοι) Ἀρκίτα. V. (In V. est ἀρκεταί.)

13 Παραλέλογισέ σε) Παρηρέθμησεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missiōibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus effemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua forore missam eos recensente, illicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi sollertia uti: fatis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

Lucian. Vol. III.

M

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. ἀπείδῃ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνείς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θεόν-τες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἥδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἥδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγεννημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρι-
σαμένη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζο-
μένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνίης) Νοήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώ-
μης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφετηρίας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo
supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγωρίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμέ-
λειαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὗτω καλεῖται
ὁ τῆς νεῶς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν
ἐξέρχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἢ
καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eo-
rum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis
nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter po-
tui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte in-
secutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi car-
ceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam
Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium da-
mnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
rarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus
sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεῶς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλεῖς· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ σοι, ὦ προθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὁμΦακίας ἡμῖν νεκροὺς ἤκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἁγίας. V.

ibid. ὉμΦακίας) Ἀώρους, ἀνεμύτους, ὅ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τελευτηκῆτα νήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράντους ἴσθησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικαχήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ ρούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Πιφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν οὔτοι δεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἄστα Φίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθες ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεσι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὗτοι δὲ πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.

3 Τακεροὶ) Τακέντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐφθήμενοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita fane: passim enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Παῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναῖκος Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεσιν οἷδε οἱ τραυματαῖαι, οὓς ὄρᾳς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γέ' ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι τῆς Ἑκάτης δειπνῶ, ταῦτα παρατιθέναι εἰάθισαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀλλὰ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήσαντο. V.
16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς εἶχεν ἐν τῷ

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adsunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febre confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ὡὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σπηΐαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τισούτον εἵσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθὴ τύχη.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἣν μὴ πρότερόν γε τουτοῖν τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μὴ σε παραπέσῃ δεόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλον 14 Ἐπίβαινε) Τουτίστιν ἀεὶθε
τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἡμῖν ἐκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.

8 Ἐφ' ἣν) Ἐπίπτειν. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ἀπρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἐνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν' οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτουγε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνειψίος παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτοσίλαον 11 Ἀραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσκάπτει. V. χρίται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum incende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
sordida quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἐσθῆτά, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιοτά-
τοις διανέμουςα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γεν-
ναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
παιδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκού-
οντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου
ἐπισήμου δώσιν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιώσεται) Ἐπιζήσεται. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
τοις. V. (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀγὲρ τοῦ

παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
Φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόν-
τος. V.

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta;
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum univcrsum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὧ γελῶς, καὶ τάλαντα
διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθή-
σω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἐκά-
τερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσε-
σθαι ἡμῖν ἐκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελεῖς μένει τὸ τεῖχος,
καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς πέντε
μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον ἄλλος τειχεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ νεῶν. G.
πολλάκις ἐψήθιτος ὥστε γενέσθαι 12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.
ἄβριζου. C.) 14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes,
ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiiciam, quos interfecto
Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talen-
torum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua incensurus non
videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & nava-
le, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vive-
re adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero;

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῶ παρμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

- 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἀντ-
άνδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μίαιρ', ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κεινός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

γ Ἀνδρὸν) Ὅνομα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi ma-
ximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi supersitum?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatum.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς θρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας διακαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνούντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαί-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ)
Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.

9 Ἐγκαταλογηθήσεται) Συγκατα-
αριθμήσεται. V. (συναριθμήσει-
ται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι'
ἐνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων
ἐμφανίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως οὐ-
δεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες
αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξαπονομεύουσι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, eversæ omnes ludibrium praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facere sive laudabant, eos universos, aut metu, aut

νούντες, ἢ Φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες Φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπνύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθες δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δεόν.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγε-
θες εἶναι.

spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviiis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέλην ὄψιαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκμα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα ἐπεισὴ ἄλῃς εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιαιὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικαῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερβέτως καὶ παρευθὺς γινομένων. ἀντὶ οὗ τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργασται, εἰπεν, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἄπρ ὡς ἐπίπαι εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούβιον, Ἑράτιον, Πόλισον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλειος γένους καταγορεύεται. ὃν ὁ χαρακτήρ ἀνωθεν ἐμμένει Ἀττικὸς· μεμνήνκει δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσαι ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρότιον. ἄπρ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτὸ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπραξίον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεισαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγὰν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμούς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐν ταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόδει) Ὑβριστικῶς ἡ φροδισίαζεν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπύγαγε. V.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito infixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπθι ἐπειπὼν, ὥχετο· ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐὸς ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόβου προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τούνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρης) Καὶ τῆς κερφαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκαιόμην, ἐμαινόμεν. V.

8 Ὡς εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνεσθαι, ἐνδεοὺς ἐπὶ ἐντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰώθε γίνεται, ὑπὸ μειζόνων κλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος υἱὸς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετυγνηκυῖων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθεῖν δίκας. V.

nique pituitam lato sreatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem, qui exfanguis iam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Κὰν ιδιώτην με ποιήσον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἕνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιά- ναί με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Πού δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆς; σῦρετ' αὐτὸν εἰσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεβέζεσθαί με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶ- χον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Κάρϊαν,

8 Εἰσω τοῦ ποδός) Τούτστι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Καὶ-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius ne- ctere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo red- ire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum in- tro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites de- cies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὐτωςὲς σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δὲιν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσεπαττάλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρᾳς ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχεῖται δώσειν, ἀφελθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγαπητὴ) Ἀπὸ ἀρετῶν, λον ἴδουσα, ἀπὸ τοῦ ἀνισταύρασα. V. ἐπιπύθηντος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam incensendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἱξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιοῦτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος· Ὁ Κύκλωφ πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα ἐν τῇ σπηλαίῳ φασίν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλος φασίν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελῇ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεύα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον) Ἐσχατον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῇ ἱπικίᾳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τοῦτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως εἰρηκε. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuius, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerefcit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα¹ μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀναγκύουσι² καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπουν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει³ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,
 15 κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἄτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καὶ περὶ μόνον ἢ Ἀτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

¹ Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προστακῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.

² V. 6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάντα ἐρωῦντες. V.

³ Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικι-

κὰ λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχύς, καὶ ἑξίως βαδίζων. V. (ἐλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut invenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentaret, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scilpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalcea-

λανθηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὄρῶν. οὐδὲν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεψε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὄρῳ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν τὸ δὲ μέγιστον,
 μηδὲ ριγούν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦμπάλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῳζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμωτάτῃ μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὄρῶν) Τουτέστιν ρεν. G.
 οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω 10 Ἐς τὸ ἔμπάλιν) Τουτέστιν
 ἐθεάουον, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. V. ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότι V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel praei-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versa: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλιῶν, καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καί μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάβαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.
 5 'Απέκναιέ με) 'Αντὶ τοῦ νοθεύ-
 τερόν με ἐς τὸ ζῆν διατίθει. ἢ ὅτι
 τρόπον τιὰ ἐκέντει καὶ ἐματ. . .
 καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ
 ἀπάλλυν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ
 Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.
 V. (Ibid. post alterum Scholion
 intermissum repetitur: 'Απέκναιέ
 με) 'Εφόνεύε με.)

7 'Ὅλῳ πῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρον
 μεγάλα· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς,
 ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν
 τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τείνων
 τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλ-
 λόμενος ἄμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους
 περισκοπούμενος, ὅ ἴσσι, γαυριῶν,
 καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλιδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστήν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
βανε, τῷ ἀσπῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αὖτις, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθσόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὀρῶντες.

1 Κοχλιδων) Ὅτι ἡ Λακωνικὴ
κέχλος τῶν ἄλλων εὐδοκίμωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρηται τὸ ἐπιτύσιμα τοῦτε. V.

6 Ἀγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἐγ-
χύτατα· πλείον πάντων πλησιάζαν.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
fcentem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustaris illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praeferim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes,

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῦ Φέρῃ; πλήρες ἦδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἕωθεν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. οἱμοὶ τῶν κακῶν ἦδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἦδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθίσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσται) Ἀνασπά-

σπ. V.

5 Ἐωλον) Χθελόν. V.

8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G.

9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτονήσας. V.

10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λί-

γαι τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-

περάσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingrederere, ut tollat ancoram pōrtitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sim mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

ΧΑΡ. Πού νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρας. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναι
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὄρας, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τάλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἑτοίμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν ὧς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμός
ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλείν ἀρχομένων,
ἵτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πέλαγος ἀφίεσθαι μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῶσθαι, τῇ τύχῃ ὡς εἴκει τοῦ-
το ὑποβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κωπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κώπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάται. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσβάσαι κελεῦ-
σαι, αὐτὸν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑπο-
κελευσθῆαι καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρ-
χμένου οἱ ἄλλοι ὑπῆκουον τὸ ὑπο-
κελεῖν, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀβίαν
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραιᾶς ἐπὶ
τὸν ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix curfus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.

ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὔτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν
τὸ ἄσμά ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίαν.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
θέρμεις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι
εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
dent hi nobis ploratibus; itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
effunderet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶζομαι τοῖνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἵμοι τῶν καττυμάτων· οἵμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὅττοτοῖ, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, ὅς· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· ὅς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν;
ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσ-
δοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολός,
ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα
ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σαν-
δαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασι
ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία
ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούν-
των πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος
γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebō, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vesturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας,
καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευῖσαι γὰρ καὶ κεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ
δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰδοπάτην,
καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθναῖσι γὰρ δὴ
πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προϊώμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς
ἔπεισθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-
γιστος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης
Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὐ-
τε καλὸν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον,
πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότημον γίγνεται

2 Μίτειμι) Μετέρχομαι. G.
5 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος
παρ' ὃ γίγνεται τὰ σπρική ἱμάτια.
τουτοὺς οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἀπει-
μι ἐνεγκῆν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκο-
λουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας
ροῖν, αὐτοὺς τοὺς σκόληκας τοὺς
ποιῶντας τὴν μίταξιν. Διαπαίζει
δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθα-
νάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυ-
χάς. V.

9 Μέγιστος) Οὗτος ὁ Μέγιστος

Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς
κατ' αὐτόν. V.

10 Ἡ τῷ) Ἡ τινι, ὃ ἴσθι ἰάζον-
τος. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Πορτῶν ἐνό-
ματα. V.

13 Πρότερον) Παρέλκει ὁπότερον
τῶν δύο. ἢ τοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως,
ἄμφω γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Παρ-
έλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτ' ἄμ-
φω σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes,
& reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adver-
sam ripam renavigabo, Indopatē & Heramithrē Seras
transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me dein-
ceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Me-
gillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phry-
ne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris;
neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam de-
trita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῇ γὰρ ἄμω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτὲ ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκῇ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΤΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, Φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρά που Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. ἽΕοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνε τούτους, ὦ Τισιφόνῃ, τέττα- 23 ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐχοινώσας. G. ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐορτὴ ἢ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δῆμῳ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀντήτα τινὰ τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς νῦν διαπαίξει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέρουσα. V.

13 Τισιφόνῃ) Τισιφόνῃ μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo unā ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tis. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συν-επίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου ταυτοῦ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐγορχῶ σε Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάνθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδείς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἰκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων.

ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἑκάστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδοῦ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖς ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτος, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμαμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκίτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησμίους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον πρῶτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχῃ πρῶτον ἀμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόγων ἀποκαθαῖραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἐκ τῆς ἀναγεν. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce: Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecumque vestrum quisque mala in vita pataverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω· πάσαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπεὶ δὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιματάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὲν, ὦ Ραδάμανθ, μικρὸν ἔστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάσαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάντας, ἀν- ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μετὰ θά-
άξας. V. ρατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους 15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίαν γρα-
λέγουσιν, ἵνα διαγούσιν αἱ τῶν φῆν ἢ στίγμα ἔχον. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicere igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃς
 πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ πρόβαλλ' αὐτὸν, ὧ
 Τισιφόνῃ, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δέ, ὦ
 Κυνίσκε, κατηγορεῖ, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ
 ἀνὴρ οὕτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
 δέ, καὶ τὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δεῖξω φανερώτερον· οὕτοσί γάρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα
 μὲν ιδιότης ὧν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δέ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δέ οὐ-
 σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρό-
 τатον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδεῖν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δέ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in
 sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto fa-
 tellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρβένους διαφθεύρων, καὶ
 ἐΦήβους καταισχύων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις
 ἐμπαροινῶν καὶ ὑπερφίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ
 πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
 δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν
 τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλειψεν· οὐ
 μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐ-
 τοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειο-
 τάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις
 ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας
 τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς
 ὀρᾶς πάρεϊσι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι
 πάντες, ὧς Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθναῖσιν· οἱ δὲ
 μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμύρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ,
 υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,
 3 Ἐμπαροινῶν) Ἐνυβρίζων. V. 7 Καινουργὸν) Τὸν ἐπινοοῦντα
 6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς ξίνα. V.
 ὀφθαλμούς. V. 9 Κενὴ τις ἐστὶ) Ψευδὲς, μά-
 την, ὡς ἐτύχε. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem
 eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus.
 Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius
 erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto pos-
 sis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, ocu-
 lis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam
 crudelem istius in novis suppliciis excogitandis sollicitiam
 quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc
 vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies,
 si advocari iusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut
 vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rha-
 damanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem
 insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod
 indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐΦήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκ οὖν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύχρον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχρος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἡμψυχα, ἐπὶ εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τινὲς οὕτως ἐμπαίζων, λύχρον καὶ κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνοι κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfunto. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

○

ΡΑΔ. Εἴπατε οὖν ὑμεῖς ἂ σύνιστε Μεγαπένθει ταῦ-
τῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνῃ λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ
μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ραδάμανθυ, αἰσχύνο-
μαι· τοιαῦτα ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ'
εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχγος ἤδη
μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ
παρῆν' ἂ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὅκνῳ λέ-
γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα,
καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν
τοῦ λαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆ-
γέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον
κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθε
9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπαικία) Ὑπερβαλ-
ῆμίρᾳ. V. λόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Me-
gapenthi.

Luc. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere
ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae
in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium,
qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic te-
stimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim ade-
ram: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
re. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam
omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non bibe-
rem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis,
& lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφύριδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιόνδης, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοι καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΥΝ. Ἐθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιόνδης) Puto μολυβδεῖ-
δης. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφα-
λας, φύλαξ τοῦ ὕδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
καμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἶσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὐτοσί, δεδέσθω, μεμνημένος
ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μεμνη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ὃν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
τραπέζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν
ἐν τῇ ἡδυνῇ· θεωρῶν γὰρ δένδρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παρῆρτοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος,
ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, 1
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιοῦτου πειραθεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με' οἱ
μὲν ἐτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἐπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθησαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) 'Ο λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΕΤ quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique cenferi se in amicitiiis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

κῦφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιόπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελείης διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰσθμῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Δισκούρους ἐπιφαινόμενους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπενθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσερχεῖσθαι ἔμελλεν αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενεῖα τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷω τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην πάλαι οἱ ναυαγίσαντες ἄνθρωποι ὀλοφυρόμενοι. V.
ἐχέοντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio federit, aut adfiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ τὰῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνεῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραιν τινα ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀποκρημον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἁ-
 θλιοὶ κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 κακέῃνα, καί τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀντιπροφάσεως ἔχρησται. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
 enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientium vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariorum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανεοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὅπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοῦς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελεῖ, καὶ ἀσύμβελα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumptuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praeberē. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μὴδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἀγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἣν λέγῃται, καὶ ἄφουκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἀκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῇς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον πεφυστημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξεᾶ, μὴδ' ἄφουκτα, μὴδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον. V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res proffit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possumus, quin videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus sumens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε' σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καὶ ἅπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὐ γὰρ περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασιν, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huiusprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιῶντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάννυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδευοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεργοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεῖνόν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζονται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοὶ τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipfi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῖσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίους. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροιτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἰκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἶνται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἐτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεταί. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commodum facturum, si perpensis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἴρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνοουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς πού ρήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότως
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς υποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, καὶ δοθῇ,
καὶ ἀβρώως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ

ς Ὡς ὁ καλὸς πού ρήτωρ ἔφη) κότα, ἢ οὔτε σάξαι, οὔτε ἀπολλύ-
Δημοσθένους ἐν Φιλιππικαῖς ταῦτά ναι δύνανται. V.
φθοι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις τοι-

& quaecunque terculamenta de paupertate ignavissimi
quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convic-
tibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ρίπτειν
 ἔδει, ᾧ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγῆναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδ᾽ ῥάστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηντηκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τοσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.
 tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria;
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum fit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

βα καὶ ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὥς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλήθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανθὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πῖεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 (Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ τούτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες
 ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως
 αἰεὶ ἐρασθῇσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μετα-
 δίδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος
 γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως
 συλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν
 ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ
 τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται·
 προσμειδῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχυοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσου-
 σι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ'
 ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γερόμενοι, καὶ οὗτος
 τοῦ ἔραν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν
 δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως
 ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μακασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ
 αὐτῆς λέξεως, σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγυ- πολλῆς πείρας ἐλλοακτίας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nati sunt, astu-
 ti & veteratores amafii superbe tractant, atque in tantum
 modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amo-
 ribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui
 norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
 excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper
 amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum
 a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat.
 Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, &
 praebituri, & rationem habituri pretioforum *munerum*: in-
 ter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam
 intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota
 itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cu-
 piditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte re-
 prehendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυχ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταυτ' ὁρῶν-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δέ, οὐδὲ γενή-
 σασθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθῃ τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μὴδὲν μεταδίδοντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐάδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλατον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem vo-
 luptatis infuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-
 te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adflet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδόσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς Φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦ μὲν ἰδίου, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀρά-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μιν ἂν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὕσης, Φέρβ
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
sandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis suae* argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ἄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστίν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἕωθεν τε ἐξαινιστάμενον, περιμένειν ὠθοῦμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴ καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκρούης βλεπόμενος· καὶ φιλοπῶνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discres ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a fervis, &

θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 11 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδὼ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 βρός δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 θέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης
 Φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἥματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἱ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 δίαν στρόφος γίνηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

11 Καταδικάσας) Ἀγὴ τοῦ κατ-
 αγορήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Illè vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum fane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis raves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosis-
 simam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere so-*
mnii, sanguineique dies transierunt, non Helenae fane causâ,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ
 οὐκ ἀγῆης, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ
 ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἀπαντος τοῦ βίου τότε
 προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ'
 ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέν-
 τα, καὶ ὁξάντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία
 διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα,
 (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους)
 αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκεῖναι νομίζοντα, Φοβούμενον
 δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενί-
 ζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκΦαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν
 καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 Φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος
 ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
 βαθεῖ πώγωνι καὶ πολὺν τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἴ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Neceffe igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitraris; porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δεν ὦΣέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή-
 μέσος ἐν τούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρου-
 κώς, ἀνακροινόμενος εἶπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ'
 ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοὶ, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδε-
 κασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως
 ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσεις. εἶεν, καὶ
 ὃν εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπῆνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμότα-
 τοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδὲ τις ἐμέμψατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστωαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, illicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρασ, καὶ ἀμείλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χορείας ἀπραγμόνως ἀποδίδασθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὥς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὖ ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπὶ χεῦσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευτῶν ὑπερφωτῶν ἀγαθόν, ὅταν τινὲς καὶ τοῦ αὐτοῦ. C.)
προσρῦν, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardinum arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, &, quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομείναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκώς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἱλεῶν ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμίας· ὁ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγὼ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπῶν, τέλος ἐπέισθ'· καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἤκεις, δεδιὼς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἤκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν

9 (Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποισάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita viderur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans inquit, & apage, inquit, a tene ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρῶντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκάπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δειπνηκέαι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 Φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δέ καὶ κεῖνο εἰσέρχεται σε, ὡς ζηλωτὸν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῆσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἶε γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια εορτάσειν, καὶ πού καὶ μεираκία ωραία διακονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam struētis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: nonnunquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύζον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἡγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφες. Ἐπίθρονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλαῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἤκων, προὔκρίτης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τούτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστίν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἰονταί τι παμμέγεθες ὦφελειν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἴσθιν, παράσχη φίλων καὶ τὴν φιλίαν χά-
νίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς ὑβεί-
σης αὐτῶ φιλίας πῖδον, τὸ λοιπὸν
ρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num fermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ἕσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μόλις τὰ ὀστά ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταιοι, Φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινά τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πληοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλύως ἐρρίψεται,
 κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σὸν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὐ-

7 Ποτνιώμενον) Δυσφορῶντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, infuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρᾶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινέεις μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγεληθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὃ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκείνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θυμου, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἥδιον, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὅπόσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavisissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fument: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque assidere iusso, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ἐποῖά ἐστιν, εἰώρακας ἦδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρεὶ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνήμι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ᾧ Φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituire, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ δὲ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροῦς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνήσμεν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδῆν', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδῆνε.
τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὐ Φησιν ἐρεῖν, τῶν Φίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγναιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὴν) Τιθασσὸς ὁ ἡμεῖς) Γραι. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀτιθασσὸς ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.

9 Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέ-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καϊότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃς οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἴσθαι. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκούντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde affuerus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 Φυγεῖν ἐτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοί-
 νυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνόησαν γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὗ τις ἔνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰετὰ μέλλοντα βελτίῳ γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἐκά-
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον προσκο-
 πτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδράβου-
 λος οὗτος εὐρὺν ποτε θησαυρὸν ἐν
 Σάμῳ, χρυσὸν πρίβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ὅτι ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μὲνεται Πλάτων ὁ κομικὸς ἐν
 Διὶ κακισμένῳ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 suetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuatur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὥς αἱ
 μὲν χρυσαὶ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες
 ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ βαρεῖς δέ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραί-
 τητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὔτοι; ἴσως ἐφήσῃ με·
 οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ζυνο-
 σίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ
 καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμα-
 τος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ
 τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,
 23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν
 γε μέμνησο μηκέτι ἐλευθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐ-
 πατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος,
 τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλεί-
 ψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ζυ-
 νεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῇ πράγματα καὶ ταπεινὰ
 εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelli-
 gere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bul-
 las *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabi-
 les, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec
 enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec in-
 telligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi ita-
 que, vir optime, & non hoc solum, an labor infit in hoc
 negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omni-
 no servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem il-
 lud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non
 ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum
 ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec
 enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo
 negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνός, ἀλλὰ πολλῶν δούλος ἀναγκαιῶς ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἑωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθῆσας δέ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδεύμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷ ἐνίοτε ποιεῖν, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττει· πλὴν εἰ μὴ ἀποχωρῇ σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μὴδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μὴδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάτης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίῳ, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλαις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstipo capite praeestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam profecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resiliere facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστής ἀπεδίδοτο, ἅκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν Ἀσίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδέσθεις, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρῦσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum ambiret & quasi procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praefertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλυδὼν τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριβείς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χβίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἡ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμηχανίας ἔλθειν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῶ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinculus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευ-
 θερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Οῤατορσι,
 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγα-
 πητόν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦ-
 λον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάν-
 τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτα-
 κται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν
 γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείλη-
 φέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα
 καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, οὐχ ὅρᾳς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς
 Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς
 Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀφέλη τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τού-
 των φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τυφός καὶ μα-
 λακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ
 ἀπαιδευσία. δεῖται δὴ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare
 ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & fodalibus,
 illicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac feren-
 dum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod
 iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui
 plane fervis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniun-
 cta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cu-
 ius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi cu-
 rae est: quid enim, aiunt, afino cum lyra? Nimirum omni-
 no, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sa-
 pientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae
 Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & ar-
 gentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est,
 & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, &
 ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δε πάγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πάγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἑωθεν ἐξ-
 αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθισόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδων) Ἡρίμα, ἢ θάπτον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enarrationi credas. *Solan.*)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducantibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari, sed mane surgentem praebere te videndum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis, se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄνακτα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἴσθαι, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὶ τῶν Σίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμεναι, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄπικτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρι, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ὧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροσθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλιότερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἑλαστικὸς ἰχθύς. λίγεται δὲ καὶ ὁ νιωστὶ ἁλιόθεις. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, deprompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιῆσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἡ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκηνος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκεῖνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθοῦσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπογαστρίου, ἡ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντός ἡ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἡ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅστ᾽ αἰ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶν ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum apponitur; verum diviti pinguis & faginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviforem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adflat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰόντι
 27 ἔοικεν. Ἀνὶ ἃ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναϊδός τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνέριων, Ἀλεξανδρεω-
 τικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κνουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σὺ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὡς τὸ εἰκός, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν
 τύχην, εὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψέκασασαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

folus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad fatieta-
 tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exaudiisse dissimulat. Molestia fane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poeta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἐστίν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχάς,
 καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἐν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγ-
 κη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμάζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὥς μόνος οὐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρή οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέαι, ὥς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγέαι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέαι ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere opor-
 teat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum,
 & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in di-
 gnitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres,
 ne plane reiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, in-
 felix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio
 occultisque lacrimis perfers neglectum tui. Si enim deferat
 te fufurro servus, solum te non laudasse puerum dominae
 saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non
 parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem cla-
 mare, &, ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor,
 studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum
 subiicere meditatam quandam laudationem, proluxae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμβαλνέοντα. τὸ μὲν γὰρ
 λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίε-
 σθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γε-
 λοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος
 ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνου καταχέαντες μύρον, καὶ
 τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ,
 καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παν-
 τελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ
 τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ἅτα γὰρ
 καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τὰ ληθῆ ὀρῶν-
 τες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν
 δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κάτω
 νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνουῆχος σε ἰδὼν
 προσβλέψαντα μίᾳ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε
 εὐνουῆχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐάλου τινὸς) Χθεςινού, φυ-
 χροῦ, ματαίου, ἀναφελοῦς, ἀνυσχύ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, & sitien-
 tem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cip-
 po nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam
 etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi impo-
 nunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae para-
 ta sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut
 mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gra-
 tiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile con-
 temnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera so-
 lum videant; sed semper quasi corollarium, ne connivere
 unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum
 conviviiis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te
 forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum
 alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

δρῶντα, διαπείρας τῷ οἷστῳ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρτες. 30
 ὑπὸ δ' ὠδῆν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὡς δέλαιος ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄβλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον
 βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος ἕνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κράνη δεθεὶς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκίμεῖν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam fagitta inter bibendum trahi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, &, quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiofus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
πόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτοῦ αὐτοῦ εἶναι θέ-
λω. σκυδρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Κυ-
λάττω ἑμαυτόν, ἀηδὴς ἐδόξα, καὶ μοινονουχὶ Σευκτέος.
ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον,
κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
μοῖόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο,
τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
λον ὁ μάταιος ἑμαυτῷ βιάσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
31 τον ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἐπὶ σου ταῦτα διαλογιζομένου,
ὁ κῶδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχουσθαι, καὶ περι-
νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
τὸν ἄθλον. εἴτα δειπνὸν ὁμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
πέριγμένον. καὶ σοὶ τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
βίον ἀντίστροφά, καὶ ἡ ἀγρυπνία δέ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόνην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κεῖσθαι δεόν, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γάρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδόξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι δεοί, τὰ μὲν ἄλλα ἔῶ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζευ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ'. οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖράν σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Σταϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικί

vigiliae, & fudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesinopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum fane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοϊότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῶ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξυρημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τὸννομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοῖνυν πρῶτον ἤλκον, σκυθρωπῶ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῶ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πῶγνος τὰ πτερὰ καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτὸν συγκαθεζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rafa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico & senī viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesimopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulvis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτός, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
ταχῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολι, 34
Φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
δὲν ἀντειπὼν, μὴδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σου δεήσομαι περι-
μείνας. τοῦ δέ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
ξειν, δεομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστον ὀρῶσά σε, καὶ ἐπι-
μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
νην, ἀναλαβὼν εἰς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀβλία
τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ' ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
ρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁ-
δοῖς. μὴ τοῖνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περι-
σπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετευούσης, καὶ μονονουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinuisset, forte & iam in ipso
plauistro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
huiuscemodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
dem, petenti nihil contradicens, nec expecta, ut diutius
te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
rum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabi-
les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτων μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμῶμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῶ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκῶπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέσθαι ἐν τῷ τρί-
 35 βωῳ τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροθήεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δεῖπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδέυτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τούτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψῶδων, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινόουντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐβέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοὺς, καὶ Τακίνους ἀκούειν, πῆχews ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχαντας. σὺ δ' οὖν εἰ μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῶ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστὸς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis aufus esse. Si vero dives ipse vel poeticam affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ζυνόντας, καὶ τῷ Φορεῖῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ἀποδόντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τὶ διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἐστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

- 37 Ἐπειδὴν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἅ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἀμείνουν δὲ κεκρυφαλεὶν τοῖσι. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτάνιον ὑπόσαβρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθύς ἐτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, 38
 προδραμῶν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἑώθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ῶν ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κλακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἰκετευτέος ἑραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος ἑραπείας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 Φθέν, ἥδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

ἡ βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύμενοι δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὁρ-
 ᾷ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. νεόν τι βρένθος, ὃ ἐνίωι κόσσιφον κα-
 βρέθιον δὲ μῦρον τῶν παχέων, οἱ λούσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξάνίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὅρᾳ γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθίσάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξεληλύθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te infurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpfit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo fenex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praeceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γήρα παραλαβὼν, καὶ ἂ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἕξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ἔ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δὲ
 Ἕλληνα, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας

2 Θυλάκου) Θύλακος ἢ ἀποθήκη. Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίων εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis fi-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt.

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιθεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ ἐν καταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὥντο, τοιούτους ὀρώντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίαις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἐνδον, ἡ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant, & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus fufpicantur, cum tales effe videant, quos putabant praeftantiffimos, obferventque eorum in coenis & reliqua confuetudine adulationem, & quam fervilem lucri caufa perfonam fufcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde confentaneum eft, odio habent, & undique quaerunt funditus, fi queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiatiuros effe multa illa in natura ipforum *ac moribus* fe creta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipfos infpexerint. Hoc igitur eft, quod illos angit. Omnes enim accurate fimiles funt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyeftes eft liberos fuos

ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλῆσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt infidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κεείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἕσσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐτέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπένω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἑσάγέτω, σφάδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εισόδῳ. τούντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἥδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obstupefcet oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu percussum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βορέμῃ, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὐς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυράνας, ἕκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρον, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξίοντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδέν ὄφελος, καὶ τὸν ἄβλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὃ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, πῶς περὶ, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βρετοὶ αἰτιοῦνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Sto-baeum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducat ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ στήνοντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐΦαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιοῦτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου Φησὶ μεταπεσόντος) φασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν Πλατωνικῆ παροιμίας ἐπὶ τῶν ἀπρό- πρῶτων αὐτοῖς προσβυνομένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quor

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παιδῶν Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γεγό-
μενον, καὶ μονοῦσιν τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀν-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλῷ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἷώ σοι χρηστῶ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινοδεῖν) Ἐναντίας ὁδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innurritus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum agendumque tanquam aureo circa ceruices collari devinctum, quales sunt delicatiorum divitum simiolæ & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scriptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare*, non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed amicū, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' Ἀζίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσηύσεις τὰ ἐνδεόντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκεύασαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, εἰ
 θεοί, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς
 εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ἰδὲ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγούντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους
 καλοῦσιν οἷον ἡφίσματα. Παρὰ
 Λακεδαιμονίους δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρημοῦ τιθίμενος.
 οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: fin mintis, at tu, quae
 defunt, adiciēs. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim fane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἱαμβεῖον,

ἽΟπου τὸ κέρδος, παρὰ Φύσιν δουλευτέον·

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντες αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκόωντων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δοῖς τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vora
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρείς πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοιά σε
 τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον
 Φαίη τις ἂν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετρίωτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι
 μὲν ἀλοῦς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον) Κροτο-
 νιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miferit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose infilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεύξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν ἐν γῆρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῇ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονον-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν Φασιν ἐπιση-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δό-
ξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικαῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,
γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοι τινες αὐτῶν, ὡς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incom-
moda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute,
& superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam osten-
tes. Quanto igitur, inquit, insignior esse videris, tanto
magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odī, inquit, Sophistam, quī sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exsibilanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πίθηκου πέπον-
 βέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γε-
 νέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
 πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
 σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
 τοντα, καὶ τοῖς ἀδούσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέ-
 ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
 κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
 ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρῶγειν,
 ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.
 6 Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
 τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταν-
 τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανεΐσης, ἡλέγχθης πίθηκος ὢν,
 καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
 θων ἐνὶ φρεσίν, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
 σοῦ εἰπῇ, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-
 λος. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

μελος ἀκολουθῶς τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
 εὐφρόσυνον. V.

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
 Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
 patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
 saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
 admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
 custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
 accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amyg-
 dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
 saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
 rius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
 sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
 hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
 sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-*
mere verbis; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδίηεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαρὺν παρὰ πόδας εὐθύς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφελσῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων, καταγελαῖν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἤξιους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁράντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὑποθέτει ἵναί. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῖν) Ὁ τοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκαμψέου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοῦς γὰρ φρονημάτων καὶ ἐπηρεάσι, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονος, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πύριον, οὗς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπύστους καλεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum liquisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui temere audaciam sumseris contra hominum necessitates, paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiv-raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae, tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in tuum finem, accusares eos, qui per quandam fortunae varietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ἔλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπῶλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰξὺ σπώ-
 8 μένος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνεται. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποδέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογία. Ἄρά μοι κράτιστον ἐβелоκακήσαντα, καὶ τὰ νῦτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογία καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδὼτας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

γ' Ἀμφιλαφεῖ Ἄντὶ τοῦ ἀφθόγου, πολλαχῶς κεκορηγημένη. V. in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi oppōrtunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiori natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φι-
λότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον,
καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ
ἐκείνου ἔπη ραψωδοῦντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν·

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάντῃ ἀξιοπίστον, 9
ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οὔσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκamai ἤλω, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε
τὸν μικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
piditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum
eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio maiorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χεῖριστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μῆτε ταῦτα, μῆτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἡ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίει
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκεῖνῃ ἄγκυρα ἐτὶ ἄβροχος,
 οὐδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσιν,
 ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμαῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 οἶδεν οὐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σφᾶς

ς Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλόττος ἢ θους ταῦτα κατὰ
 σκευαστικά· ἀλλ', ὡ βωμολόχε, εἰς
 ταύτην κἀκείνοι ἂν κατιδράμεις ἀπην-
 νῶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λῆ-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψιμοι-
 ρον ἀποφανοῦσι καὶ κἀνάπα, φασί,
 μιμούμενον ἀετίν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπίδραμεις γλωσσαλγίας.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἔδν...
 Πόντον ἐπιπλώσας ἱπάρους ἐρίηρας
 ἀγίρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime fervile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambs illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consilii inopia.

Illam enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν 11 εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὰ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν ἀπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκείνο ἐννόησον, ὡς πάμπαν ταῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δυνάμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἠλίβατοι) Ἠλίβατοι, ὑψιλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στρουχὸρος δὲ τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔγιοι δὲ ἡλίβατον ἀποιδιάσιν, ἡλίφ φαινόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στέγα καὶ ὀχυράματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἰσχυ-

ρον εἰς πέλιν τινα, ὅθεν ἐκείνη ἀνομάσθῃ κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινα οὕτως λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοιντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύγετον χεῖσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στέγα καὶ ὀχυράματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτω παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταβῆς ἐκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσοῦτον εἰσκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθος μὲν γὰρ δὴ καίκεϊ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητά καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 Ἀνεμώνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ
τὸ φύλλον εὐδιασειστον εἶναι παντὶ
ἀνέμῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀπὸ
τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς
τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurrere, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-rum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemone rose, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν.
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνὸς οἴμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
ισοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
οὐ τοὺς μισθοαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συν-
εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτ' δέ, ὦ ἐταῖρε,
τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιβέναι,
καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὑ-

6 Μισθοαρνοῦντας) Μισθοαρνοῦ-
τας οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντι-
καταλλαττομένους· καὶ μισθοαρνία
λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
μεν) Ἀπὸ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν,
ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλι-
ται. V.

15 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπαί-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco su-
mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
rii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πορνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ρυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἥ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

των ὑφ' ἐν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντά-
 πασιον ἐστί. Ἀριστοφάνης Εἰρήνην
 ἀπαξάπαντα καταμιμνυμένην. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τις
 ἄλλο ταῦτα πλεονείας κατηγορεῖ
 καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰ-
 χέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδια-
 φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
 προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν
 τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἔπανορ-
 τοῦσθαι προθυμῶντι. τό γέ τοι
 περὶ βασιλείας προσδεῖναι μισθοφο-
 ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
 φυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλῃ ταύτῃ
 ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεον-
 εἶα. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶ μάλ-
 λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
 κρά μισθοαρνεῖν καταγέλαστον, τί
 ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
 βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
 πλῆθος, τοσούτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
 αἰρούμενος κατὰ τὸ κρτίστον, ἂν τε
 ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φι-
 λοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα
 πλατύτερον συνελεῖν. ἴσως γὰρ τὸ
 μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συν-
 ἔπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
 χμαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ
 μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
 & M. Sed in M. pars prior huius
 Scholii vitio temporis evanida
 facta est. In G. autem pro ultimis
 post εὐχομαι verbis, haec legun-
 tur: οὕτως. ὕμναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ
 τιῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ
 τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπὴν κατ'
 οὐδὲν διαχειρίμενος Ἀνακινδάξιδος.
 καὶ τί γὰρ ἄλλ; Quae quid sibi
 velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χαρῆ-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ Φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
 τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῶντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιῶντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐθέλης, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψιι ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαν-
 τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν

14

5 Φόρους) Μερισμούς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vestigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuæ porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequè esse universos. Si igitur cam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμῶς τοῦ βιβλίου λείλεκται μοι, χρή δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῶ χρῶτο, ἢ Οἰλοῖς συμπόνῳ πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῶ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστewς, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἶη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνησθαι χρή τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῶ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὐκ ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἶγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σία μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ᾧ ἑταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίασι ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς
Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττομένοις
ἡ μίλαινα καὶ ἡ τετραπημένῃ. V.

11 Οὐ Φροντὶς Ἴππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἀγαν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμένως διαχειμέ-
νον. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, fatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippocleides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

1 **Χ**ΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπή-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσεῖποίμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαβόμενος, ὑγιάειν σε ἡξίουν, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ ἡρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκὸς, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθесινῆς κραιπάλης ἀνά-
μεστον ἔτι ὦντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπέρειαν) Βλάβην. V.

προσρήσεις αἱ μὲν ἰσθιναι, χαῖρε,

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαβό-
μενος) Αἱ γὰρ τοι τῶν παλαιῶν.

αἱ δὲ ἰσπέρνιναι, ὑγιάειν. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo natus cum sis, Dei alicuius in-
vidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum opor-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. gaude) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, valere te ius-
ferim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesternae crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὥμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὲν πρότερον ἔρῳ αὐτὰ, ἣν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὲν ἐωθινή μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρώτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressio multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτορεύε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισιῶν καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρῆσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν Φράσαι, τὸ μηκέτι
6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

*Gaude potens telluris o Tirythiae ;
verum post coenam quoque ad comessionem & liberiores in
vino sermones iam converfi,*

*Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,*

*Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, verfor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspiciatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,*

*Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed ini-
miciciarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim longum gaudere alterum iubet, ille non curaturum*

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρα- 3
μίσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεφροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προϋθνεῖ, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνον
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπίστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάντῃ
ἐποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
κωνικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὴ ἡμῖν ἴσθιν,
ὅς ἄνδρες δημῷται, Ἀρχαῖον ἦδη
προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
lippides curfor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
admirabilis noster Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

Lucian. Vol. III.

T

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 εἰς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεοπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλω τῷ Λευκανῶ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ἐμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφουεν, ὑγιαί-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 ληφὸς τὰνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 conflet, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinoles utuntur.
 Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera defer-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθείᾳ λεγόμενον πεντάγραμμα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties seriam quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6 τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολον ἂν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείων ἀναγνωστικὸν καὶ τοῦτο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἐστὶ

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν) Ὅτι τὸ δε. Πυθαγορείους ἀναγνωστικὸν δε. G. (& addunt, quare in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quare in aureis carminibus & commentariis. G.

τοῦτο.  V.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*.] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὃ
δ' Ἀλεξίς,

ὦ δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὃ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγίαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμῶ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελεῖς, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον δη-
τῶ ἀνὴρ, Δεύτερον δὲ φῦλιν καλὸν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδύλωε,
Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἢ παροίνιος αὐτῶν, ὡς καὶ
Δικαίαρχος ἐν τῇ περὶ μουσικῆς
δύο γένη ἢν αὐτῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμιτον καθ' ἵνα ἔξῃς· τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνεστατάων, ὡς ἔτυχῃ τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοτέλης καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλίνας τίθεισι παρὰ μέρος, ἕξῃς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἥδον γνάμας καὶ ἱρα-
τικὰ σύντονα. ἢ δὲ περίεδος σχολιὰ
ἐγίγνωτο διὰ τὴν δίεισιν τῶν κλιτῶν. V.

Vale, multumque gaude,

sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene scd agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

τατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίτα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίειμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, γ
 καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, πρατιμάντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσασθαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἡμῶν ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
 δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνιῆσθαι ἔμελλεν,
 ὡς Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 Φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλα ἢ ἡμῶν ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰᾶσθαι κατασπενδόντων. V.
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα 12 Ἐν Ἰσσοῦ) Πόλει. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum
 liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcen-
 ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e-
 poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
 superfedebō equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
 ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
 ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
 ca huic negotio adscribere haud abs.re putavi. Cum Alexan-
 der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
 stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
 culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
 vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
 cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· παραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίου ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπαγγέζειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχυεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἐμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάτα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σὺνθημα πρὸ τῆς μάχης παρ-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν· καὶ ὑπὸ τούτῳ σὺνθημα-
 10 τι τὴν θάυμασθην ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσεπῶν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαιμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatus autem ad insolitam salutationem re-
hiquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
Alexander, Accipio, inquit, omen: saluos enim nos e proelio
redituros, iam mihi pollicetur. Attiochus autem Soter, confi-
diturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
est adstantem Alexandrum, qui tessera iuberet ipsum da-
re ante pugnam militibus, Vale: & ea ipsa tessera admira-
bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperite invenit ordinem, qui in principio epi-
stolae Valere illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
restatis verbo, Gaudere subserberet, ut Dionysodorus re-
fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicans,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νύκην, ἡ βασι-
λειᾶς ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλείτου ὑπερβολήν,
ἤγησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἤρχετο, ὑγιαίνειν ὡς
ἔστ' ἂν τούτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῶ τῶν ἄλλων προσγενη-
σομένων. καὶ ἀρίστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12.
ἀποδίδεσθαι, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τούτῳ ἐναλλά-
ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτημένου, ὥσπερ ἂν εἴ τις
περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
δας ἐπιδύσαιοτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, Φαίῳ ἂν καὶ γὰρ
πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ
μάλιστα τοῖς ἀρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν,

& maclaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
neque regni maiestatem ampliozem, neque gloriam, nec
divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *va-*
lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
Aft nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
que *verbo* & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
& negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mult-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελεύόμενος,
καὶ χρησιμὸν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
πρῶτον ὑμῶν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑπε-
τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
γὰρ ἂν εἴη ὁφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
Φωνῆς ἐπαίω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεδιόχουμένοι,
14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
τα πάντα εἶπον, αὐχὺν ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ
χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν ἢ γελοῖος ἂν ᾗ ξενί-
ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
luis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Valere* pro eo dicere af-
fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς Θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παράλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἡ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 Θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξῃε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

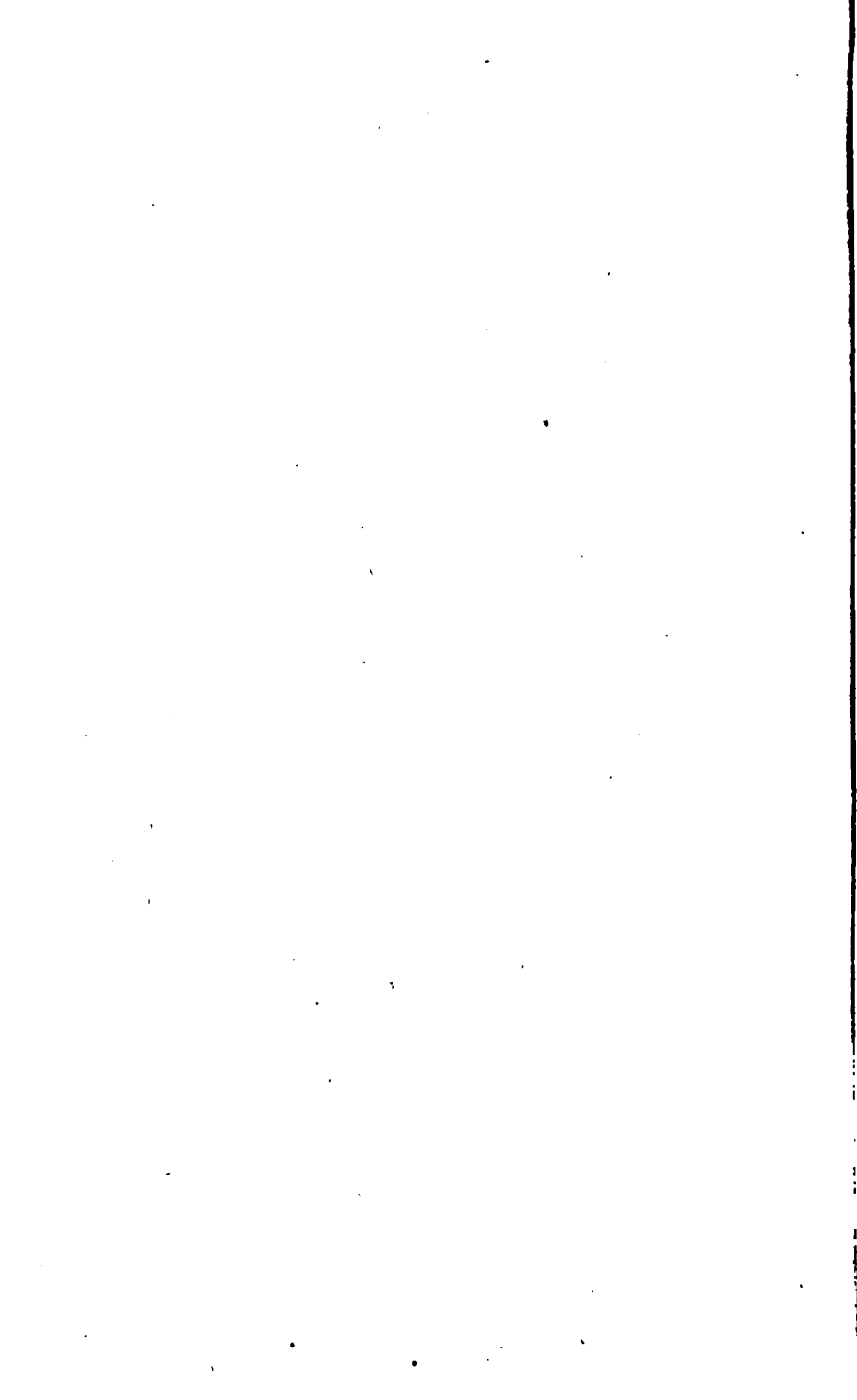
mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspiciatus quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidis-
 set, qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

- τεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασυτήτος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
- 18 βαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν οἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὐ-
- 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτῇ. Ἔοικα δ' 7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, hominemque maximo crimine, per summam illi calumniam impaeto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare aequum est*. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene ominata etiam haec est. Ceterum huic delatus non sine causa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δοξῶ ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιε, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

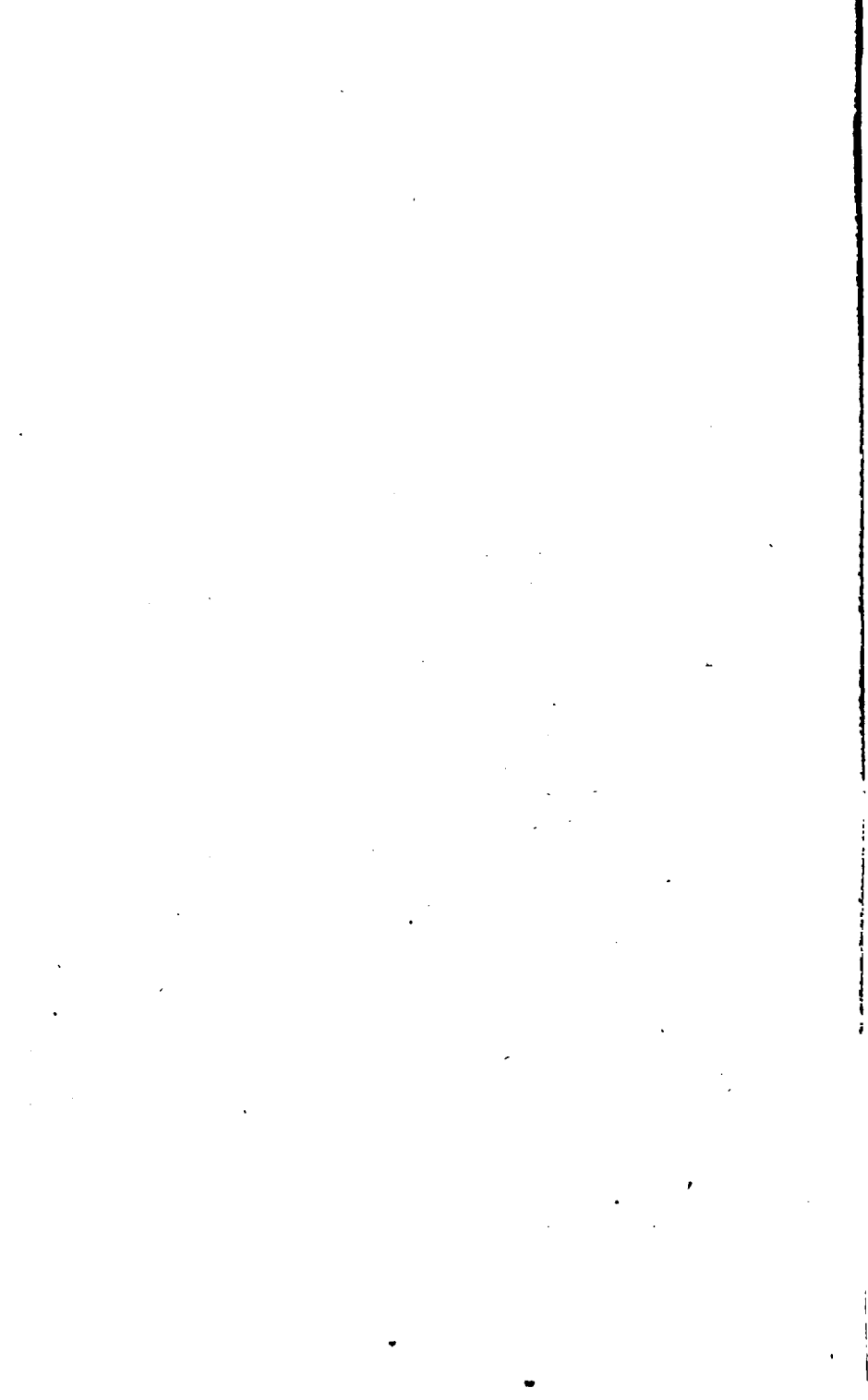
videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *perita* esse occasio videatur.



VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES



VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. *Νεκυομαντεία* in 'Ακροστής· Διαβόητος· Κάθοδος. *l. 7. Τί δ' αὐτῷ*) τί οὖν α. *P. l. & margo A. i W. l. 9. Λεοντῇ*) λεοντῇ *F. A. i. l. pro more veterum edd.* Eadem alibi variatio, *l. 10. 'Αφίξει*) ἀφίξει *F. ἀφίξει l. verum recte ἀφίξει A. i. quod reliquae sectae.* *Pag. 2. l. 3. 'Εμπνουν*) ζῶντα *P. margo A. i W.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. τοῦ νοῦ*) Ita *G. P. L. l. V. 2.* In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P.* Bourdelotius dederit τε νέου. Pro θράσος Stobaeus habet σθένος. *l. 13. 'Αλλ' ἢ*) ἀλλ' ἢ *L. l. marg. A. i W. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. τοῦ*) τὸ *P. marg. A. i W.* Modo οὐδὲ μία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράφεται*) γράφεται *P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένων*) μεμνημένων vitiose in *B. 2. & P.* Vide *Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. 'Ορμήθην*) ὀρμήθην *F. Pag. 5. l. 10. Καθιστήκειν*) καθιστήκειν *l. & mox ὅτι F. l. 13. 'Εγίνωσκον*) ἐγίνωσκον *F. Pag. 6. l. 3. 'Υποδείξει*) παραδείξει *C. Pag. 7. l. 1. 'Αδιάφορον*) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. 'Εναντίων*) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *ead. 'Αποπώτατον*, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀποπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola *F. 'Εναντίων P. pro ἐναντιωτάτων. l. 14. 'Αποπώτερον*) γελούτερον *P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἑ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F.* vitiose Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt *Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, οὐκ ἐπὶ τοῦ λίθου lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἄματ.)* Secuti sumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἥ) ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἀσφαλές) Sic legitur in *R. F. l. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσφαλές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντώντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντώντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἷόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπαινὴν) καιπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικρῷ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῷ. *l.* 4. Τι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἐσέδξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2. ἐφύσατο* Bourdelotius expresseerat in *P. l. 6. Πυλώνων) P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A. i W.* & *l.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem σκιᾶς mutavi ex emendatione *l. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Αναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amft.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ὁμοίων) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W. Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γενέσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσσε) Iure sic repositum in *B. 1. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδυσσε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W. se* inferui: *R.* subiectum habebat post ἑωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *l. & V. 2. Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. l.* 10. Ἀναμετρούμενων) ἀναμετρούτων *A. P. Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύσθαι) Ἐκ *A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντιάδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδείκνυς) ἐδείκνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) *F.* ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitiose *S.* & *A.* Pag. 30. l. 4. Τῶ) *Sola F.* τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Benedict. in *S.* ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egrege Brodaeο duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exstabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμῆδιον priores
edd. Ἑρμᾶδιον habet margo *A.* 1 *W.* l. 8. Διολισθαίνοντες) *F.*
διολισθέντες. In *P.* & *I.* καὶ διολισθαίνουσι. l. 14. Πάθη) πά-
θοι *L. B.* 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ *Ald.*
Ita notatur in ora *A.* 1 *W.* Pag. 33. l. 8. Πνεύματι πνέοντι *C.*
l. 13. Τί) τὸ *P. I.* Pro ποιητέον habet margo *A.* 1 *W.* πονητέον
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) *F.* νῦν quod cur mutaretur,
nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Ea-
dem ed. τῶ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priscae
ἐξεργασάμεθα. Quod reposui, praeter *B.* 2. *S. A.* offert etiam
margo *A.* 1 *W.* l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. *Fl.* Pag. 37. l. 3.
καὶ) Hac particula non plane necessaria caret *F.* Pag. 38.
l. 10. Οὐδέν) ὅτι adscriptum est ad oram *A.* 1 *W.* Hic credo vo-
luisse praeponi, τί οὐδέν· ut in Platone solet sequi post ὅτι τί.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine *A.* 1 *W.*
l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα *P. L.* Idem in margine *A.* 1 *W.* scriptum; sed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo infe-
rius exstat. l. 15. Γινώσκης) *F.* γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
δίδασκε) προσδίδασκε *P.* l. 4. Ἀμελέτητον) Sic *P. L. I.* nec
non margo *A.* 1 *W.* In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσω-
πος) *F.* πρόσωπος. Pag. 42. l. 5. Μηδὲ) *F. A.* 1. pluresque μὴ
δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & edd. distincte scribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα *B.* 2. mendum manifestum, quemad-
modum ὥπως solius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae
edd. omnes: nihil hic Bourdelorio debemus. Pag. 44. l. 15.
Οἶδα) οἶσα *F.* quod quidem in sequentibus edd. sine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τοῦτο μόνον) *F.* ἄντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο-
ρίαι) *F.* ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ *I.* & margo *A.* 1
W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεσθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In *F.* hunc in modum excusum est: ἀ-
μείνω. κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis
scribi posse, κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὐκ οὖν &c. ac si Croe-
Lucian. Vol. III. V.

sus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset :
 sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag.* 49. *l.* 7. Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L.* & margo *A. i W.* *Pag.* 51.
l. 2. Ἀμφιρύτη) Ita *F.* & *P.* Pleraque ἀμφιρύτη. *l.* 10. Γεννα-
 κῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G.* & *P.* γεν-
 κή quasi voluissent ὦ Κλωβοῖ γενικῇ sed alterum potius ducō.
Pag. 52. *l.* 11. Δείματα) *F.* & *P.* perperam δείγματα eadem
 τ' ἀφανούς in ceteris fere τὰ φανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια.
Pag. 53. *l.* 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l.* 6. Κατόψι) Hoc ver-
 bum exfulat a *F.* *l.* 11. Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.*
Pag. 54. *l.* 10. Αἱ ἀγαν σπουδαί) τὰ ἀγαν σπουδαία *P. I.* idem-
 que praefert margo *A. i W.* *Pag.* 55. *l.* 9. Ἀποσπαδῆσε-
 σθαι) *F.* ἀποσπαθῆσεσθαι. *l.* 13. Μὴδὲ) δὲ οὐδὲ *P.* & in ora
A. i W. *Pag.* 56. *l.* 1. Ἐπτέτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπτέτης & ἐπταίτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l.* 11. Τί τὸ ἡδύ) *F.* & *I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὅ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l.* 15. Φῆς)
L. φασι. *Pag.* 57. *l.* 13. Ὑπερφυσώμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσό-
 μεναι. *Pag.* 58. *l.* 15. Αἰδίων) Mendose *F.* & *A. i.* αἰοίδιον ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίων *Ald.* *Pag.* 59.
l. 5. Ὁφελιθῆναι) Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφελιθῆ-
 ναι. *Pag.* 60. *l.* 3. Ἀποσπᾶσαντες) Sic scriptum in *P. I.* & *V. 2.*
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.*
 ἀποσπᾶσόντες. *l.* 5. Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l.* 7.
 Ἀμαβίας) *F. I. V. 2.* ἀμαβίας. *Pag.* 61. *l.* 9. Οἶόν τε) *P. L. I.*
V. 2. οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in
 pluribus exstat περιπεττομένας: peius in *V. 2.* & *P.* περιπεττο-
 μένας. *Pag.* 62. *l.* 5. Ἐλλαχε) Sic *B. 2.* & *P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *l.* 15. Ποιτεῖω)
F. vitiose Πητεῖω. *Pag.* 63. *l.* 15. Τεθνηκασι) τεθνήασι *V.*
Pag. 64. *l.* 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed malletm αὐτοῦ. *Reitz.*
 ead. Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ἰνόματι. *Pag.* 65. *l.* 10. Ἀνα-
 γεγάλη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 rii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. *l.* 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δέεται magis usitatum.
Hemst. *Pag.* 67. *l.* 5. Ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. i W.* *l.* 6. Δοκῶ) Prio-

res edd. *δοκῶν* alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L. l. 10. *Ἀπομνημονεύει*) *ἀπομνημονεύει* L. l. 17. col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omittis pluribus, hic locus in A. ed. habitus. *Hemst. ibid.* l. 21. *Ἀπτεται*) *ἄπτεται* spiritu vitiatum in ed. A. ex V. ubi prave itidem *Ἀτλάντης*. *Hemst. Pag.* 68. l. 4. τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ: quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *Solan.* Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Infusla priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη) verissimam impertiunt A. G. R. P. L. I. A. i W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπῆει) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπεί. *Pag.* 69. l. 10. Ἄ) ἄγε L. *Pag.* 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἢ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. *Pag.* 71. l. 14. *Καομένης*) *καιομένης* B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξευρημένα) V. ἐξευρημένα: hoc verbum plane fuerat omissum in ed. A. *Hemst. Pag.* 72. l. 5. Πυρίτην) πυρητήν G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρίφην) ἑρίφην solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. *Pag.* 73. l. 2. Ποισί) ποισί P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. *Pag.* 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκισιότητα) οἰκισιότητα F. l. 10. Ἀργείος) Ἀργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. *Pag.* 76. l. 1. Ἰν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μηδέποτε) Coll. ποτε: male. *Solan.* *Pag.* 78. l. 15. Ἐξυρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοι) βεβήλοισ A. *Pag.* 79. l. 12. Ψιλὸν) ὑψιλὸν P. I. ὑψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. *Pag.* 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσαντος & γελασομένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. *Pag.* 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραι. μουσουργίη καὶ γεωμετρίη ἐνασχέσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι*: sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι' quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐψηθέντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἔψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθείσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo A. i W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διήρκε) Ad oram A. i W. notatur διήρτε quod scriptum fuerit pro διήρται: nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντήν) λεοντήν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλή τούτων) βασιλῆα, δεσμῆ, μαστίζῃ. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστόν P. I. V. 2. θαύμαστον margo A. i W. Pag. 95. l. 1. Ἄπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. I. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἄπρατος: accedit ora A. i W. In ceteris edd. ἄπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλοσθον, excepta I. pro qua stant G. P. & margo A. i W. l. 9. Πενθεῖν) Sola I. πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. i W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, & subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. I. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μῆν video notatum in ora libri Wesf. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὲ) τῷ, δὲ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντιθεῖς I. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἄπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρακτοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλεις I. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων F. l. 13. Οὐδαμου) Consentiunt omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *L.* 2. Ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V.* 2. *P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *L.* 17. Λαμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst. Pag.* 102. *L.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V.* 2. *S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. I W.* *Pag.* 103. *L.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τᾶλλα. *L.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A.* 1. & *S.* ingererent Ἐρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V.* 2. *P.* quibuscum facit *L.* & margo *A. I W.* Plura variat *B.* 2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ γὰρ Δία γὰρ σκ. tum Ἀγο. εἰσικεν. ἐλθέτω γὰρ &c. *L.* 12. Ἡ) δ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. I W.* nihil mutandum: illud ἧ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *L.* 4. Ὅποιον καὶ ὁπόσον) Conspirant edd: Ὅποια καὶ ὁπόσα *A. P.* ὁποῖον καὶ ὁπόσον *L.* ὁποῖα καὶ ὁποσόν margo *A. I W.* *Pag.* 107. *L.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. I W.* notatum invenio, τότε, quod non satis affequor quo pertineat. *L.* 15. Παραθήσονται) παρατιθέντα margo *A. I W.* *Pag.* 108. *L.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L.* Τρεῖς edd. praeter *B.* 1. 2. *L.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γυνφῶνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *L.* 7. Τὸ) τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *L.* 10. Μόρου) μόνον *F.* *L.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. I W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *L.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P. F.* in qua prave οὐς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *L.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *L.* 12. Οὐς) ὡς *P.* margo *A. I W.* *L.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *L.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H.* & *A.* 1. haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *L.* 8. Ἐντοσθεν) ἐνταθεν *I.* ἐνδοθεν *B.* 2. *Pag.* 113. *L.* 6. Ἀκούσεις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *L.* 13. Καταλείπεται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. I W.* *Pag.* 114. *L.* 14. Τότε δὲ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὲ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *L.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. *ead.* Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I.* *L.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P.* *L.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B.* 2. *P.* ἀρήγει *F. A.* 1. *I. S.* *L.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *L.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P.* *L.* 11. Ἀρίστιππε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρί-

στιππε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ Πλ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Bt. Pag. 119. l. 10. Ἀρτιλογίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. I. l. 16. Μὴ κτείνει) Sic etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae τὸ, male. γ. 10. Ἀνηκеста) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. & Scholiast. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπόσους) ὅσους P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἦν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθετε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λαῖνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16. Ὑπὲρ) περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3. Κακηγορίας) Sic *Par. Ald. H. B.* 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας I. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vulgatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. I. l. 11. Παρалаβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' ὅτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123. l. 5. Εἶναι τις) ἦδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύμεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2. Fl. l. 12. Διαλύεσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. l. 16. Εἰ μὲν) ἦν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνωμαι) Sic P. B. 2. & *Ienf.* Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4. Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Ποστ haec verba τιμωρήσασθαι inferit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρέξομεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβολήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. *Solan.* Pag. 127. l. 2. Μερίτου) Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. S. μηδὲ B. 2. & P. & c. l. 17. col. 1. Ἀθῆνῃσι) οἱ ἐν Ἀθῆνῃσι legitur in V. male. *Solan.* *ibid.* l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. *Solan.* Pag. 128. l. 5. Καὶ τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελὲς) ἀσφαλὲς vulgo edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) Deest in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρώματα. Pell. ῥύμματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη) παρακαθίζομένη Fl. Sed eum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχείλων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχείλων. l. 9. Αὐ) ἦν I. Sed αὐ P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιοῦσα) ἀνιοῦσα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P. Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Λαποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλειπίσαμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπώμενον) ἀποσπώμενον
 Mf. Gr. Ἀποσκόμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοῖς) Omisſum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κωμῳδῶν) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine du-
 bio ex collat. Cod. V. *Reitz.* *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγγελλον) διή-
 γελλον Fl. *H. P.* Sed *I.* διήγγελον. *ead.* Ἐπὶ) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam ſervat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. niſi quod δοκεῖ Fl. *l.* 11. Ἐξευρεῖν) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. ſed ἀνευρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐβέλης) ἐβέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliſſque perſona ΔΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deest in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte ſic L. Edd. male ΔΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rurfus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυς-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπυφρατιδίαν) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male diſiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίαν. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὠρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Crator C. *ead.* col. 2. Παρενδ.) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, ſed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male Ἡρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὰ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *I.* & Fl. τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impreſſ. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, ſed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διαταίνόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐοπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. ſed edd. con-
 ſtanter vulgatam ſervant. *l.* 2. Καὶ) καὶ L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγορήσαι ἂν)
 κατηγορήσειν δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l.* 7. Γὰρ... πάντας) Inver-
 ſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογία τὸ) ἀπολογίαſτητο uno verbo *I.* alii τι pro
 τό. *l.* 9. ANAB.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant
 etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΥΣ.
 Σοῦ) Aberat haec perſona a P. *I. H.* &c. ſed habet L. οὐ vero
 pro σοῦ hab. P. *l.* 15. Προσηγορίαν) προηγορίαν *I.* Sed prius P.

F. & *Fl.* προηγορίαν vero etiam *E.* Coll. & *Th. Mag.* *Pag.* 140.
l. 3. Τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρων. *l.* & *H.* *l.* 4. Συνεχῆ) Ita ex *S.* &
I. dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. *l.* 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P.*
Sed nil mutat *L.* & *Fl.* *l.* 8. Διογένην) Sic edd. *I. P. H.* & c.
Διογένη *Fl.* *l.* 14. Δεήσεσθαι) δέισθαι *O.* *Pag.* 141. *l.* 1.
ΠΛΑΤ.) ANAB. *P. Ex.* *l.* 2. Τὸν) Abest ab *O. P.* *l.* 6. Νῦν λέγε)
Defiunt haec duo verba in *O.* *l.* 9. Τοῦτο) (*Bud.* αὐτοῦ) *I.* του-
τῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per *I.*
ut solet *Iuntinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *l.* 10.
Ὅρα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε *O.* *l.* 12. Οὗτος) οὗτος *I.* οὗτος
Brod. Et sic habent *H. B.* 2. *F. Fl.* *l.* 13. Θάρρειτε) θάρρειται
O. male. *ead.* Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι *O.* *l.* 17. col. 1. Ἐπει-
περ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.*
l. 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed re-
stituit ex *C.* Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum
fuiſſet. *Reitz.* *Pag.* 142. *l.* 4. Ἡπερ) ἢ *O.* *ead.* Δ' οὖν) γοῦν *O.*
Sed nihil mutant edd. *l.* 5. Ἐγκέχυται) Sic recte *V.* ἐκκέχυ-
ται *I. P. B.* 2. *H. F. Fl.* *l.* 8. Ψηφοφορεῖτωσαν) ψηφοφορήτω-
σαν *O.* Reliqui stant pro vulgata. *ead.* Κατηγορεῖται) κατηγο-
ρεῖται *O.* *l.* 14. Περὶ) παρὰ *P. L. O.* Sed cum vulgata facit *Fl.*
Pag. 143. *l.* 4. Οὔτος) οὗτος *O.* *l.* 11. Πρὸς) Sic *P. L. Em. S. Fl.*
Sed male πρὸ *P. I. H. F. B.* 2. *l.* 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *O. Fl.* Sed
cum vulgata faciunt *I. P. H. B.* 2. *l.* 16. Γὰρ) καὶ *O.* *l.* 17.
Τοῖς) Deest in *O.* *Pag.* 144. *l.* 6. Τὰ) Deest in *O.* *ead.* Διονυ-
σίοις) Διονυσίου *Fl.* Sed nihil mutant *H. & P.* *l.* 7. Τί) Deest
vocula τι in *O.* *l.* 11. Παχὺ) ταχὺ *P.* Sed nihil mutat *Fl.*
l. 13. Τοῦτον) Abest in *O.* *l.* 14. Ἐπισίσης) ἐπιούσης *O.* *l.* 16.
Αὐτὸς) αὐτὸ *O.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται *O.*
l. 3. Οἰκέτην) οἰκεῖον *O.* forſan οἰκοθεν. *Solan.* *l.* 8. Ἐχοι) Sic
habet *O.* ἔχῃ *I.* & reliquae. *l.* 9. Διασύρων) διασύρας *O.* *l.* 14.
Μέν) Abest μὲν in *O.* *l.* 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. *l.* 18. col. 1.
Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt Coll. *Solan.*
Pag. 146. *l.* 1. Πολλῶν) πολλῶ *O.* *l.* 2. Πονηρότατος) παμπου-
ρότατος *O.* *l.* 4. Τιμωρήσειν) τιμορ. *Fl.* *l.* 6. ANAB.) Φιλο. *l.*
male, cum reliquis; sed prius recte habent *L. Vo. Em. & P.*
l. 8. ΦΙΛ.) Deest in *B.* 2. male. ΦΙΛ. *Fl. I. P. l.* 9. Σοί) ἴσθι *O.*
l. 10. Ρεῖ νῦν) νῦν ρεῖ *O.* *l.* 11. Μοι) μοι *O.* *l.* 12. Ὅσα) καὶ ὅσα
I. In reliquis abest καὶ. *Pag.* 147. *l.* 1. Οὗτος) Deesse h. v. in
Fl. notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς
deesse in *Fl.* *l.* 2. Ἐφθην) ἔφην *I. & Fl.* ἔφτασα *O.* ἔφθην *P. B.* 2.
H. & P. *l.* 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα *E. P. L. & I.*
Pag. 148. *l.* 4. Παραβαίνοι) παραβαίνει *Fl.* male. *H. & reliquae*

recte — *οι*. *l. 6.* ῥυθμίζου) ῥυθμίζει Fl. *P. P.* & *H.* &c. — *οι* recte. *l. 7.* ἡμᾶς) ὑμᾶς *L.* male. nihil mutant *F.* & ceterae. *l. 14.* ἡμῖν) ἡμῖν male *I. P. H. B. 2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte *P. L.* *l. 17.* γυναικίας) γυναικεῖος *I.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B. 2. S.* Pag. 149. *l. 8.* Κατατεθλυσμένοις) Sic *H. B. 2. F.* Fl. Pag. 150. *l. 1.* τούτων) τοῦτον *P. I. H.* τούτου *A.* Sed τούτων recte *P. Fr. S. Marcil. & Vorst.* τοιοῦτον. *l. 4.* αὐτὸν) αὐτὸν *I. P.* &c. male. τούτου τὸν *Sch.* *l. 5.* Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους *P. λόγους A.* Vulgatam tuentur edd. *l. 6.* ἡμῶν) ἡμῶν *I.* male; ceterae ὑμ. recte. *l. 7.* ἑξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ *I. H. S. Fr. &c.* Deerat αὐτοῦ in *P.* sed restituimus ex reliquis. *l. 8.* ἡμῖν) ὑμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald. & Fl.* *l. 12.* ἡμῶν) ἡμῶν *I.* male. Pag. 151. *l. 3.* Ἦν τις — τὸν Δία) *Th. Mag. v.* Εἰσῆι haec verba adducens omittit articulum τὸν. *l. 10.* τὸν Δ.) τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. *l. 11.* ὧς,) Sic edd. sed delevit comma post ὧς *Solanus.* Pag. 152. *l. 7.* λαγῶν) λαγῶν Fl. Sed *I. P. H. &c.* λαγῶν. *l. 8.* Κολακευτ.) κολακικῶτ. Fl. *l. 9.* Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte *I. H. S. &c.* Sed ἀρπακταιώτεροι male *P.* *l. 12.* Παραβούμενοι) παραγκονιζόμενοι *L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. i W.* vid. Scholiast. Pag. 154. *l. 1.* Ὅπη ποτὶ) ὅποι τότε *P. L.* nihil vero mutant Fl. & *S.* *l. 2.* Πάντα) πάντως *P. I. H. S.* Fl. Sed πάντα *L.* *l. 8.* ἑξαλλήλειπται) ἐξαλλήλειπται *I. P. H. S. &c.* male. ἐξήλειπται *B. 2.* Sed ἐξαλλήλειπται recte in *Καταπλ. c. 24* habebant edd. Pag. 155. *l. 6.* τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At *P. P. I. H.* aliaeque vulgatam servant. *l. 10.* ἡμῶν) ἡμῶν *Ex. Fl.* male. Nihil vero mutant *P. H. I. P. l. 14.* Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab *I. & B. 2.* Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. *l. 1.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς *I.* Sed *Schol. & edd.* omnes Ἡρακλῆς. *l. 2.* Πίθηκος) In *I. P. S. &c.* hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. *l. 3.* Φάσκουσι) ἀσκούσι *I. P. & reliquae omnes, male.* Sed recte φάσκουσι *A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11.* APET.) Sic edd. nec quidquam mutant *Codd.* Sed correxerat tamen *ΑΛΗΘ.* *Solanus.* *l. 16. col. 2.* Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit *Solan.* *l. 18. col. 1.* Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. *l. 2.* Προσευκόμενος) εὐκόμενος *P. & marg. A. i.* Nihil mutant reliqui, nec edd. *l. 7.* Αναγογράφαι) ἀνεγράφαι *Coll.* Prius servant *H. Fl. &c.* Pag. 158. *l. 1.* Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις *P. & marg. A. i W. l. 2.* Προσεκύνῃσα) προσενίκησα *L. l. 14.* Δίκης) Leg. δικαιοσύνης. *Solanus.* Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. *l. 14.* Μέσσοισι) Sic *P.* sed *I. H. S.* aliaeque male μέ-

σοισι. *l.* 16. Ἐπει) Sic *H. B.* 2. *P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει
 sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160.
l. 2. Περὶ) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* *l.* 8.
 Ἦρι) ὦρη *A. G. L.* Sed vulgatam fervant edd. omnes. *l.* 10.
 Πώγων) Deest *h. v.* in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μη-
 δέν) Sic *A. G. P. L. I.* Μηδὲ *P. S.* Μη δὲ vero discrete *H. Fl.*
B. 2. male. *l.* 5. ΠΛΑΤ. αὐτοὺς) *H. I.* integre Πλατωνικός. αὐ-
 τοὺς. Sed optime αὐτοὺς. *Πλ. A. G. Mf. Gr.* *Pag.* 162. *l.* 3.
 ὠθεῖτε) αἰτεῖτε male ex *Fl.* Recte ὠθεῖτε *P. & edd.* *l.* 7. Ἡμῖν)
 Sic *L. I. P.* ὑμῖν male Ex. *H. Fl. S.* *l.* 18. col. 2. Φαμέν) Ex-
 C. φαμέν. C. φασίν. *Solan.* *Pag.* 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν
 coniicit Solan. πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B.* 2.
H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημέ-
 νοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι *P. L.* Vulgatam fervant edd.
 omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S. Fl. l.* 9. Φιλ.)
 Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c.* *l.* 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa
 in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρότερον) προτοῦ
Fl. Vulgatam fervant edd. & *P. πρότου* Ex. *l.* 9. Ὅπερ) ὥπερ
I. sola. *l.* 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed
 ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. IEP.) *L.*
l. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in *P. ΠΑΡ.*
 edd. reliqq. *l.* 3. Καθήκειν) καθήκειν *Al. Marc. l.* 5. Φιλ.) De-
 est in *P.* Comparet in edd. *l.* 6. Ἀλιεύσειν) Vid. Thom. Mag.
l. 10. Δέ) σέ Ex. *Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis.
l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l.* 12. Ὅσφράται) ὡς φέροιστο *Coll.*
 Edd. vulgatam fervant. *l.* 14. Ευεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ *Fl.* ma-
 le. Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte
L. Deest in *Angl. & P. Edd. l. H. P. S. & ceterae omnes αὖων*
 male. *Vo.* forte χαινών. ἀνύων Ex. *Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) Gron.
 λήζειν. male. vid. nott. *l.* 5. Προσέσχηται) Sic *H. Fl. B.* 2. *S.*
 Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non
 proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L. Edd. πολύ.*
Pag. 168. *l.* 5. Ψῆττα) ψιττά *Fl. l.* 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic
 inserit *P. l.* 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reli-
 quae consentiunt in ΠΛ. *l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed *Ελ.* le-
 git *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l.* 18.
 col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι *C. Solan. Pag.* 169. *l.* 8.
 Ἰδού) ἡνιδού *Scholias.* *Al. ἡνιδού Fl. ιδού* edd. reliquae & *P.*
l. 10. Ἐχίων) Suffragatur *L. & Fl. & I. P.* aliaeque. Ἐχίων *H.*
l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) εἰς τὸ *C. Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) τα-
 χεῖαν post Πόσειδον inserit *Angl. Mf. Gr. & P.* Abest autem
 ab edd. *l.* 15. Οὐτῶ) οὕτως *Fl. Pag.* 171. *l.* 16. Καυστηρίων)

καυτηρίων em. Vo. male. Nihil variant edd. in voce priore. forsitan καυστήρων. Solan. l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

I N C A T A P L U M

Pag. 172. l. 1. ΤΥΠΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit I. & H. Prior continua serie, altera, ut Charonris persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & P. l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10. col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22. Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex V. Solan. Pag. 173. l. 4. Ἐμπεπολ.) Vid. supra. Pisc. c. 27. l. 7. Ὡςπερ τις) Sic edd. & Codd. εἰπερ C. l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & I. recte αὐτοῦ. *ead.* Γενάδας) Recentiores edd. vitiose γενάδας. *ead.* Παρελθὼν) Deest in B. l. 14. Οἷδας) οἷσθ' B. l. 22. col. 1. 16) 18' erat in impress. 16 in V. 18' in C. Solanus. *ibid.* col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam nūn malo, quam οὖν. Solan. Pag. 174. l. 3. Ὡστε) οἷος τε B. οὕτως P. l. 20. col. 1. Πᾶν) Omissa erat haec vox in edit. Pag. 175. l. 7. Κεκονιμένον) κеконисм. O. κеконιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B. 2. H. Coll. P. l. 18. col. 1. Φησὶ &c.) Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. Reitz. *ibid.* l. 20. Δὲ) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Solani. Pag. 176. l. 10. Κᾶν) Sic P. & B. 2. Reliq. edd. κᾶν. Sed οὐκ ἂν male B. l. 11. Παράδεδωκεν) παρέδωκεν B. παραδέδωκεν Fl. l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male. *ibid.* col. 2. Ἀντερειδὼν) ἀντερίδων erat in impresso. l. 22. col. 2. Εὐχερὲς) ἀχερὲς habet edit. Clerici, sed correctum ex V. Solan. Pag. 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα B. l. 11. Σύμβολον) συμβόλαιον B. l. 14. col. 2. Ἐνέλειπε) ἐνέλιπε legebatur in impress. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vocab. deficiens in impress. supplevit Solanus. Pag. 178. l. 6. Καταλαμβάνομεν) κατελαμβ. B. l. 9. Κατεργιγνώσκομεν) κατεργιγνώσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B. 2. & rel. l. 13. Καθεζομένη) κατεζομένη I. male. Recte Fl. & rel. l. 15. col. 2. Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. Pag. 179. l. 1. Τὸν τρόπον) τὸν deest in B. l. 5. Δὴ) Deest in B. Habet autem Fl. &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B. 2. l. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ακυρε) Melius alibi legitur, ἄν.

εξετάστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. Solan. Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Ξύλον) In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. Solan. Pag. 182. l. 2. Σηπτιαν) σηπτιαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπτιαν B. P. & B. 2. Vid. supra Βίον pr. c. 10. l. 4. Εἰάσας) εἰας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβιβασώμεθα) ἐμβιβασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marcil. ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & B. C. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. &c. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omiffus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσιν) ταῖς νῦν παλλακίσιν B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. Solanus. Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. &c. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. Reitz. l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. Solan. *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. Solan. *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐνεπιμπράμην) ἐπεπιμπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλφ) σιάλφ L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. &c. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶαν C. Pag. 191. l. 2. Το δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Ποῦ δὲ ὁ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. &c. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

κ. simpliciter Fl. unde & ΚΤ. personam possis facere. *l. 18. col. 2.* ἑλλείπει) ἑλλείπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba. ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. *Pag. 192. l. 3.* Ἐπανατείνασθαι) ἐπανατείνεσθαι B. *l. 7. ΚΛΩΘ.*) K. Fl. quod aequè perfon. Κν. Cynisci significare potest. *l. 17. col. 1.* Προσέπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδουσα pro ἔδουσα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. *Pag. 193. l. 2.* Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. *l. P. B. 2. Fl. & S. ead.* τὸ ὑπισχν.) Deest in P. *l. 4.* Περιμένουσιν) με περιμένουσιν B. *l. 6.* Ἡμῶν) ἡμῖν O. *l. 7. Τὸν*) I. sola articulum vitiose exprimit τῶν. *l. 9.* Ἀργύριον) ἄργυρον B. *l. 11.* Ἀποσπώμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. &c. *l. 15. col. 2.* Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. *l. 16. col. 1.* Σοί) ὅτι V. *ibid. l. 17.* Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. *ibid. col. 2.* Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκαστην διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. *Reitz. l. 19. col. 2.* Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνν, quod habebant Scholia impressa. *Pag. 194. l. 3.* Ἀνακωκύουσι) ἀνακωκύουσι καὶ ἰκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἰκετεύουσι, neque comparat in *l. P.* nec B. 2. *l. 13.* Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. *l. 14.* Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. &c. *l. 15. col. 1.* Προστέτηκνῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. *Pag. 195. l. 8.* Μνδὲ) μὴ δὲ *l. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μνδὲ P. μὴ ῥίγουν, omisso δὲ B. *ead.* Μνδ') μὴ δ' B. *l. 18. col. 1.* Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso, sed mutavit Solanus. *Pag. 197. l. 3.* Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. *l. 12.* Ἐκχυθισόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθισόμενα. *ead.* Μακαρίον) μακαρίτου B. *l. 13.* Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. *ead.* Γὰρ) Abest haec vocula in B. *l. 15. col. 1.* Λακωνικὴ) Λατινικὴ C. mendose. *ibid. col. 2.* Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. *Pag. 198. l. 1. Καὶ)* Et haec coniunctio desideratur in B. *ead.* Ἀνιμῆσται) ἀνασπᾶσθαι R. *l. 9.* Ἀπαγορεύσας) ἀπονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. *l. 10.* Πορθμία) πορθμεία Schol. Πορθμεία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. *l. 16.* Συνανάσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. *l. 17. col. 1.* Ἀνιμῆσται) ἀναμῆσται male editum fuit, & ἀνασπᾶσται pro ἀνασπᾶσθαι. *Solan. ibid. col. 2.* Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l. 18. col. 2.* Πορθμῆα) πορθμίον C. *Pag. 199. l. 4.* Ἡμεῖς) Sic I. S. & B. 2. recte. Affertuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. H. & P. *l. 9.* Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam servant edd. *l. 10.* Πρόσκοπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. P. I. H. *l. 11.* Εὐήρες) εὐήρη P. *l. 17. col. 2.* Δέήσει) δέηση editum erat, & μοχ παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz. ead.* Ὡς) Lege Ὡ. Habent tamen etiam C. ὥς. Solan. *l. 21. col. 1.* Τῇ κοπῇ) τῆς κόπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐήρες pro εὐήρη. Tot enim mendis scareret editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz. Pag. 200. l. 6.* Ἀλλ. οἶμαι) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. *l. 12.* Οὐδέν) οὐδέ P. At reliquae & οὐδέν. *l. 14.* Οἰμῶζομαι) οἰμῶξομαι B. *l. 16.* Ἄν) κἄν B. ead. Πρὸς) ὥς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. *Pag. 201. l. 4.* Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. *l. 7.* Ἰκανῶς) καλῶς B. *l. 15.* Στρογγύλον) στρογγύλος B. *l. 16.* Τήμερον) σήμερον B. *Pag. 202. l. 5.* Σῆρας) Σύρας I. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σῆρας recte P. Fl. & B. 1. & 2. Item B. & Schol. *l. 13.* Γίγνεται) γίνεται B. *l. 14. col. 2.* Κορίθινος) Facile est coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz. ibid. l. 18.* Ονόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. *l. 22. col. 2.* Ταῦτδ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτή, i. e. ταυτὰ (I. Gron. Ego ταυτδ malo.) Solanus. *l. 23. col. 1.* Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid. l. 25.* Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγ. Ἰλλος οὗτος legi in V. *Pag. 203. l. 7.* Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. *l. 10.* Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. *l. 21. col. 1.* Ἐγένοντο) ἐγίνοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid. l. 23.* Νῦν διαπ.) συνδιαπαιζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag. 204. l. 7.* Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent edd. *l. 8.* Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. *Pag. 205. l. 1.* Ἄλλ.) ΡΑΔ. ἄλλ' personam Rhadam. ante ἄλλ' habet I. In ceteris abest. *l. 9.* Τὰ) Omittitur in B. *l. 12.* Τῶν ἐγκαυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. *l. 13.* Ἐξάλλειπται) ἐξαλλήπται B. Conf. Revivisc. c. 36. *l. 16. col. 2.* Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. l. 17. col. 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. ibid. col. 2. Τι ἔχει) τι ἔχει C. l. 19. col. 1. Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. ibid. l. 21. Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἔγκαυμάτων. Solan. Pag. 206. l. 5. Οὗτος) Sic I. P. H. Fl. B. 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. l. 19. col. 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, cum νήσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. Pag. 207. l. 1. EPM.) Ἐριννὺς Fl. male. EPM. recte I. P. H. ead. Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13. Πλείονας) πλείους B. l. 17. Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contrariam. Reitz. Pag. 208. l. 15. Ἀπαγομένων) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. Pag. 209. l. 5. Μοιχίας) Sic recte S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14. Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. l. 17. col. 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. Pag. 210. l. 1. Ὑμεῖς) ἡμεῖς I. sola, male. l. 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. l. 9. ΑΥΧ.) ΚΥ. I. male. Item H. Ceterae recte. ead. Οἶδα) εἶδον B. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum. Pag. 211. l. 1. Καί) Deest in B. ead. Ἰδωμεν) ἰδωμαι B. l. 5. Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. l. 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — οἷς H. I. P. S. l. 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. l. 14. ΡΑΔ.) EPM. edd. m. Pag. 212. l. 4. Ουτοσί) Sic I. P. H. S. Fl. l. 5. Κατὰ) Sic quoque eadem. l. 6. col. 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγεγίνητο) Heinf. ἐγένετο. Pag. 214. l. 1. Ὑφφαίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. H. P. S. & M. εὐφαινοντο peius F. l. 3. Διεξελλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξελλυθότες edd. omnes. l. 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. ead. Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in editt. omissum erat. l. 6. Πρὸς τοῖς) Sic I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8. Ἰστῶν) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. A. *εὐμενεία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραυτίκα χρ.) χρεῖαν τὴν παραυτίκα W. V. l. 4. Τας*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. I. Fl. *l. 15. Ἐπιλανθ.) ὄντες ἐπιλανθάνεσθε*, male Th. Mag. *l. 16. Τιν'*) ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τὸν λόγον*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. I. P. H. S. F. A. 1. *ead. Οἷς*) οὖς margo A. 1 W. *l. 7. Μετὰ τοῦ*) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαυθίς*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθίς* disiunctim habent, cum I. & A. 1. *Pag. 217. l. 5. Ἐξελομένου)* ἐσελκομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδὲν*) οὐδὲ W. *l. 9. Ἀπάντων)* ἅπαντα Pell. *l. 14. Ἀιμάς*) αἰχμάς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν*) σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος)* Λάβραξ margo A. 1 W. *l. 8. Γραμματιστῶν)* γραμματικῶν alios legere notat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία)* παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. I. P. H. *l. 10. Δ)* Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων)* ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς*) τῆς vitiose I. *l. 13. Ἄλλοις*) Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. & c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον)* ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπιτίμον τὶ edd. item M. & V. Sed marg. A. 1 W. ἐπιτίμιον recte. *l. 6. Ἄξιον)* ἀξίων W. P. ἀξίον L. Vulgatam tumentur H. Fl. P. S. *ead. Συνουσίων)* ξυνουσίων W. Misere Fl. ὅ. μου σίων. *l. 8. Μισθοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. A. 1 W. Μισθωτῶν P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς*) αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *l. 16. Οἰκίας)* οἰκίας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποῖσαι)* ποιεῖσαι I. *l. 6. Προξετάσας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξετάσας*. *l. 8. Ἐβελουσίας)* Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἱβελουσίας, male. *l. 10. Ἰκανὸν)* καινὸν P. A. & margo A. 1 W. Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iun.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδῶς)* ἐνδῆς L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & 2 tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοούντων* legebatur in edit. Sed bene correxit Solantus. *Pag. 222. l. 2.** Ἐδεῖ) Sic *I. P. Fl. H. S. ei δεῖ* M. man. rec. Item *P. L. male. ead.* Πετρῶν) πετρεῶν omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισθοφορὰν)* Nihil variant edd. & Mff. *l. 11. Ei)* Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead.* Περιγίγνεται &c.) Vid. notas. *l. 17. Ἐπίπαν)* ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καί)* Deest in S. Adeest in reliquis, in M. & V. *ead.* Ὑγείας) ὑγείας *I. M. V.* Prius vero reliquae edd. servant. *l. 6. Οὐδ')* Sic *I. P. H. Fl. & M.* Sed οὐχ' *Coll. l. 8. Ἠκιστα)* ἡδονὶ margo *A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίῳ.)* εὐδαιμονίῳ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1.** Ἐτεχνοὶ) ἄτεκνοὶ *V. l. 11. Πολυτελεῶς)* πολυτελεῶν edd. *l. 12.** Ἀμφῶ) ἀφῶ *I. S. H. male.* Sed ἀμφῶ *Fl. P. Item W. L. P. Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς* male *L. l. 5. Μόνῳ)* μόνῃ *Gr. l. 14. Πρὸς)* περὶ margo *A. 1 W. ead.* Τὸ ἡδὺ ἐκείνῳ) τῷ ἡδέϊ ἐκείνῳ *W. V.* Cum vulgata vero faciunt *Fl. I. P. H. S. Pag. 226. l. 1. Δεδόσθαι)* Sic *P. H. S. F. Item P. M. & V. Δεδόσθαι* vero *Fl. & I. ἀποδεδόσθαι* margo *A. 1 W. omisso ποτέ. Pag. 227. l. 1. Δέ)* δὴ *I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6. Δέ)* καὶ male *S. sola. ead.* Θυραυλ.) Vid. Schol. apud Bourd. *l. 9. Συρίζοντι)* Ita constanter legitur. fors tamen *συριάζοντι. Solan. ead.* Ὅνομακλήτορι) Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l. 10. Τελούντα)* τελούντι *L. male.* Vulgatam exhibent *Fl. I. H. P. Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἴρηται τι)* Sic edd. &c. *προσκαλέσεται τι W. l. 4. Δὴ τότε)* Deest in S. *l. 13. Ἰαύσης)* ἰαύης *W. Pag. 229. l. 12. Ἀκούοι)* Sic *M. & V.* Edd. omnes ἀκούσι deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόνως)* μόλις margo *A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μειζόνως)* ἐκ τύχης μείζονος *I. P. S. H. &c.* Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. *εὐτυχεῖς μείζονως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ — L. εὐτύχεις μείζονως* adscriptum erat ad marg. *A. 1 W. l. 13. Οὐτε)* Sic *W. & V. οὐ δὲ* discretim *I. H. Fl. οὐ δὲ* coniunctim *P. S. & F. Pag. 232. l. 8. Δοκῆς)* Sic *M. & emend. Vorst. δονεῖς* edd. omnes. *l. 9. Ἀκκισάμενος)* ἀκοισάμενος male *B. 2.* Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. *l. 10. Ἐπειπὼν)* Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν *M. l. 12. Ὡς)* Ex M. In edd. aberat. *l. 13. Μὴ)* εἰ μὴ *P. Pag. 233. l. 5. Οἰκετεία)* οἰκετία *W. l. 9. Εἰ πολλάκις)* ἢ εἰς παλλακίας *Th. Marcil.* Sed vulgatum servat *M. & edd. omnes. ead.* Ἐκ πε-

ριωπῆς) Deest in P. *l.* 13. Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. *I. P. S.*
 &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu
 recente in Fl. additum sit. *ead.* Καὶ τὸ χειρ.) Sic *I.* in reliqq.
 deest καὶ ante τὸ χειρομ. *ead.* Τιθέμενον) τιθέμενοι *I.* & Fl. m.
 Deesse autem in *H.* notaverat Solanus. falso; nam legitur
 probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *I.* quae — οὐ
 habet cum Fl. *l.* 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. *Pag.* 234.
l. 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. *l.* 9. Εἰσέρχεται) ὑπαισέρχεται
 margo *A. i IV. l.* 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθεγγ. M. *Pag.* 235.
l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. *l.* 5. Ἀταιρίας) ἀπο-
 ρίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. *l.* 10. Περὶ
 σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. *l.* 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M.
ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. *l.* 12. Ἐσεληλυθῶν) Constans scrip-
 tura. *Pag.* 236. *l.* 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vul-
 gatam servat P. Cod. & reliqq. edd. *l.* 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ
 ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo *A. i W.* omittit ὑπὸ.
l. 10. Ἀναπλασθῆ) Const. ἀνεπλασθῆ male. Sic notavit Sola-
 nus. Credo indicare volens ἀναπλασθῆ constantem esse le-
 ctionem. At margo *A. i W.* recte habet ἀναπλησθῆ. *l.* 12. Πε-
 ρὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. *Pag.* 237. *l.* 2. Γίγνομένων)
 Sic Fl. P. H. S. Γινομένων *I.* & M. *l.* 12. Ἐσθιομένων) ἐσθιομέ-
 νων W. & Fl. & margo *A. i IV.* Vulgatam habent *I. P. H.* & P.
ead. Ὀξυρεγμίαν) ἑξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. *I.*
 adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P.
l. 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. &
 reliquae edd. *l.* 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ
 abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. *Pag.* 238. *l.* 5. Ἐ-
 μαντοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo *A. i W.* Edd.
 ceterae male ἑαυτοῦ. *I.* peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia ve-
 rae scripturae eo melius cognoscere licet. *l.* 7. Ἐπίσης) Ita
 edd. omnes, demta *I.* quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης.
l. 14. Ἐτησίαις) διετησίαις M. *Pag.* 239. *l.* 1. Πολλαὶ) πολλὰ-
 ρισ marg. *A. i W. l.* 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. *l.* 8. Συνίης)
 συνείης M. male. *l.* 9. Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Αἱ. Ἐπαινεῖς δὲ
 ὅμωις τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. opti-
 mae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. *l.* 11. Εἰ-
 δὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l.* 12.
 Ἐδῖν) ἐδίνεν omnes edd. & M. male. *l.* 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ'
 M. *Pag.* 240. *l.* 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων ma-
 le omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim *I.* & M. *l.* 10. Εἰδὼν)
 εἰδὼς L. male. *ead.* Εἰ καὶ) εἰ deletum est in *A. i W.* & ante
 δέοι repositum. *l.* 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo *A. i W.*

l. 14. τῆς τοιαύτης) Sic I. Ald. S. Fl. H. & M. ἐκ τοιαύτης P. Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. l. 15. ἄσωτος εἶ) ἄσωτος εἶ Vorst. Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.) Μανδροβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1 W. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec tria verba in omnibus edd. l. 16. col. 2. Ἐτει) ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος) Μανδροβούλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ') Constans lectio. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Constans edd. lectio, cui consentit M. l. 17. Εἰ καὶ) καὶ L. Pag. 243. l. 7. Ὑπιοῦσα) ὑπτιοῦσα M. male. l. 8. Πονήρως) πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant ceterae. l. 10. Ζωπυρίωνος) Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. l. 13. Ζωπυρίωνι) Ζωπυρίωνι male I. sola. l. 14. Ἄλλοις) Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. καὶ) Deest in I. l. 15. Διδόμενον) γιγνόμενον W. prius vero habent edd. omnes excepta Fl. quae διδώμενον expressit. Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην) Sic I. P. H. S. M. & P. δεσπότη male Fl. l. 5. Συλλαβόμενος) λαβόμενος M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν) Ῥωμαϊκῶ W. Ἀστικῶν L. Ἀστικῶ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Pag. 245. l. 6. Χθίζον) χθυζον I. male. ead. Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀψων) ὄψου M. l. 14. Λιχνείας) Sic recte sola S. & margo A. 1 W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit Solanus. Pag. 247. l. 5. Προϊούσι) προσιοῦσι P. Sed in vulg. conspirant edd. omnes. l. 12. Ἐνίοτε) ἐνί ὁτέ vitiose M. l. 13. Τύχοι) τύχη W. l. 14. Ἀμελής ἐστι) Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, nescio. Pag. 248. l. 4. Καθίζης) καθίσης L. Καθίζεις edd. καθίζης W. recte. ead. Ἀναγινώσκεις) ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant edd. l. 5. Ἀσιτόν τε) ἄσιτόν σε L. l. 9. Παροῦσιν) παριοῦσιν margo A. 1 W. l. 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο M. & Fl. l. 15. Παραφάμενος) Sic I. & P. Παραφόμενος reliquae edd. & M. Παρειφόμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ) πλησίον M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι) ἐπεί λιποὶ W. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam P. & W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παριόντος margo A. 1 W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ) γὰρ τῷ P. male. l. 15. Ὀπόσιν) ὀπόσοι W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν) Sic M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε) ὅταν σε edd. & M. l. 10. Γραμματίδια) γραμματεῖδια W. Sed mutatum est. l. 12. Καταδεδυκῶς) καταδεδοικῶς W. l. 14. Ἐπιφεκάσασαν) ἐπισκευάσασαν P. L. & margo A. 1 W. Nihil a vulgata abeunt H. P. I. Fl. l. 15. Δοκεῖς) Fl. at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὁρᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γοῦν) οὖν W. l. 11. Ἐπήνεσας) ἐπήνεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. i W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgaræ nostræ assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. i W. l. 15. Ἐπεὶ) ἐπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραι ἂν Marcil. & Pell. Διαπείρας edd. omnes. διαπήρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. i W. l. 6. Ἐλευθέρους) ἑλευθερίου W. & P. l. 7. Ἐμavτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. i W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθός W. l. 15. Ὡς δὲ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρις margo A. i W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσωμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσσομαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquæ. l. 12. Καὶ περὶν.) καὶ περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύττουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύττουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. i W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθέζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθέζεσθαι. l. 15. Συγκαθέζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερεττίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσσομαι) Sic edd. & M. Δεήσσομαι B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναιδος) ὁ γέκιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δείπνῳ) τὸν δείπνον L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἂν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. i W. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. fola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γράμματιόν) γραμματεῖόν W. Pag. 261. l. 3. Ἐτισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo A. i W. l. 14. Εὐμβουλος) εὐμβολος male S. Ceteræ recte ut edidimus. l. 15. Ἥδῃ) ὁ ἥδῃ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἄωρα. *l.* 10. Ἀπορρίψῃ) ἀπορρίψει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Ienf. Confirmat Mf. L. Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις) Sic *W.* recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθεις correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεὶς) ἐπεκληθεὶς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ) Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A. & W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P. Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.* Ceterae recte ἐπωπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυίων) *W.* Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐανθῆς) εὐανθῆς male *S.* Εὐαιθῆς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ *L.* σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτητέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Αἰτίωνος) Deest in *W.* *l.* 16. Δὲ) δι' editum erat, sed recte correxerat Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H. Fl.* notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὅλος) ὅλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγέσθω *B. 2. l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17. Τετραμμένον τὴν χροᾶν) τετριμένον τὴν χροῶτα Mf. *Gr. G. ead.* Ἡ ὕβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτάσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam retinent *H. & reliquae. l.* 4. Λεληθείας) Ita ex *M. & S.* rescritti. Nam λεληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρα) ἐταίρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρα cum Mf. *M.* *l.* 11. Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.* plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθὶ peius *H. B. 2. A. i. Fl.* Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. 1. & I. l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.* Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. & marg. A. i W.* Κακὸς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακὸς ἐγὼ *S. &c. l.* 12. Φασὶ) Ex *P. Φασὶ* edd. & *M.* *l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνάσεικε *W. & Fl.* Vulgatam servant reliquae & *P.* Ἐνσήσεικε *L.* *l.* 15. col. 2. Πρώτων) Προπρώτων *C.* habet πρῶτην. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουρέλια) Vid. nott. l. 8. βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Πελινωδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. l. W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνωμαι) Const. & Vo. Δύνωμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχῃ edd. l. 5. Καὶ καίμενον εἰ δέοι) De sunt haec in W. l. 9. ἴς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσῃται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσῃται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ l. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγεῖν) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Κζινην) L. & Anon. Κεῖνῃ edd. omnes & M. exc. l. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουση male l. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. l. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινοῦμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότως l. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἐμμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνν) πάνου legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequiebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte deleuit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἐθελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀρθόνῳ) Male ἀρθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μηδὲ ἔν &c.) μηδὲν ὑγίης τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. l. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνῃ Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἰθὺς) ἰθὺς ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευαστ . . . editum erat κατασχευ . . . pro ᾧ, οὖν, pro ὧν, ὡς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημαλημῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.* Ἀποφανούσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀστὸν) Pro eo monstrose legebatur αὐτοῦς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid. col. 2.* Ἀγεῖρας) ἀγεῖρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47, ἀγεῖρας habet. Solan. *Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαβιεῖν ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβεῖν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπ) ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐκειν) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ὀνομάσθην male legebatur ὀνομάσθησαν. *Pag. 280. l. 1.* Διελλθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsitan διελλών. Perit in W. putri hoc in loco membrana. Solan. *l. 3.* Πράγμα) Sic edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα *l. P. Fl. A. 1.* & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. *l. P. H. Fl. F. S. &c.* Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui posteriori Codici iora est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo A. 1 W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. B. 2. P. S. Παμπόλῳ male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W. Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιγτο) διαβάλλοιγτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. &c. *l. 17. col. 2.* Ἀναιρήση) Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήση restituit Solanus. *Pag. 282. l. 8.* Ἄλλ) ἄλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v. ὑπὸ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνη) εἰρήκει male C. *Pag. 283. l. 9.* Νεῶ) νεώι M. *l. 13.* Σωροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male *l. A. 1. H. B. 2.* *Pag. 284. l. 5.* Ἐχει) ἔχη W. Edd. in ἔχει consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consentiunt in παρὰ. *l. 8.* Χρυσαῦς) χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. Sed χρυσοῦς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδίων) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H. &c., ni fallor *l. vid. nott.* Ἰδίων P. B. 2. *Pag. 287. l. 15.* Μὴ) Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ servavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρρήτορευ) ἐρητόρευ Fl. *l. 7.* Ὑμμιν) ὑμῖν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλίππιδης) Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt edd. antiqui. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) *Vid. nott. Th. Marcil.* Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω) Sic *L. P. Cod. Fl.* ed. *Fl. Reliqq. edd. vulgo* Οἰκέλλω. In *Cod. L.* tamen Ὀκέλλω uno λ scribitur. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν) Haec verba, in edd. omissa, comparent in *Codd. Regg.* 2954 & 3011. l. 8. Εὐπράττειν) εὐπράττειν una voce marg. *A. 1 W.* Pag. 291. l. 2. * Ὀλως) Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. *ead. Eivai)* . . . ναι *Fl.* vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 W.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit' ante εἶναι. *ead. Tὸ εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ.* Coll. l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ*) Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν)* ὕγιαίνειν εἶναι marg. *A. 1 W.* l. 5. Ἡ) ἡ *Brod. & Marcil. ead. Ἀποτελεῖν)* ἀποτελεῖ, ἥδη *Marcil. l. 14. col. 1. Πυθαγορείων)* Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. ibid. l. 17.* Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. *Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς)* Sic dedimus ex *L. Σοφῶς* edd. l. 15. col. 1. Αὐτοτελές) αὐτοτέλει *Exc. G. & C. l. 18. col. 2. Περὶ μίαν)* *Exc. G. Παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. Solan. ibid. l. 19. Μυρσίνας)* Ita pro μυρσίνας, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγεία)* Vulgo ὕγεια. *vid. nott. l. 2. Ναίομι)* Sic *Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. Νέοιμι* edd. *ead. Λεῖπ.) λοιπόμενον Athen. l. 12. Ἰσσω)* Ἰσθῶ *C. Fl. Ἰσθῶ* edd. *Fl. male. l. 13. Καρδιανός)* Σαρδιανός edd. omnes, male. Pag. 294. l. 14. Δέ) Omissa haec particula in *l.* comparet in *Fl. P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν)* Lege ἔστι, ἂν. *Solan. ead. Tὸ τοῦ M. l. 7. Μόνον ἂπῃ)* ἀπεῖναι φησί τις *W. l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις)* Quatuor haec verba absunt a *W. l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ. male P. & L. Pag. 296. l. 1. Δεῖσθε)* Sic *P. Δεῖσθαι* vulgo edd. l. 7. Ὁ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως) Triapriora verba defunt in *P.* particula καὶ etiam abest in *W. ead. λαμβάνετε)* λαμβάνεται *W.* Sed ο subscriptum est. l. 9. Μάλα) μαλ' *W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία)* Sic *W. Ἐπιπνοία* vulgo edd. l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ male *W.* Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν)* λογισμῶν *W.* Sed supra scriptum erat ο. l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι *W. Pag. 298. l. 2. Ἔστι)* ἐστὶν *W. l. 3. Τοιούτον)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in *M.* Sed eraia deinceps est litera ν. *ead. Σφάλλεσθαι)* σφάλεσθαι *Fl.* Sed cum vulgata etiam facit *M. l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπων)* Septem haec verba sic legi in *Fl. H. Coll. & M.* notavit *Solan.* Nescio quare; nam *l. A. 1. P. & S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. l. 14. Οὔτω) οὔτως *Fl. & M.*

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKTOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos* inter eos recenseretur audies, audies *igne torreretur* quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύναν* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡ χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait sine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) *Cynicus.* BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienfis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππους ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. *Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus*

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Hercules : οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλῆα τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λιμᾶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevideas, addit: Praevidere est praetervidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν cum mala tua praevideas, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Heinisio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevidendi, praetervidendi, quomodo casum quantum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἄλλότριον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor: Nyss. T. II, p. 314 A. altera male videndi, videndo aberrandi; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis Allucinor & Hallucinor est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur clava, cum verti debeat pileus: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant; dat Menippo pileum, ut Ulysses, leonis exuvias, ut Herculem, & lyram, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres clavam vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulysses vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali urebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis struſtas asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut perit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Ἀϊδὺς μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ δῖας τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Ἀἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ δῖας τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ δῖας τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ δῖας τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem δῖαςον Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & si parium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pri-caeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγε οὐτωσί πως ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρεῖώ με κ.) Homerus Od. Λ, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras: ve-*

rum si cum Iuntina circumflectas ἄλλ' ἢ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἄλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἄλλ' ἢ, accipitque pro ἄλλ' ἀρα, vel simpliciter ἀρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, *δανείζουσι*. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per *δανείζειν*, & ὀβολοστάτης per *δανειστής* BARL. Scholiastes ille Bisetus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Amantibus*: infra est in plephismate, *δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. *Κατάπλ.* c. 18. Dabatur autem impieratis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo *δικαὶ ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται*, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in *Ἡγεμονία δικαστηρίου*. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferrebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. *Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος* Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. *Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας* Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, *Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος* ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chryf. p. 558 D. *σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης*. Dicemus ad B. Πρ. c. 21; quo loco simul occurrit solemnns formula, *ἀλλ' οὐδέ τις φθόνος*. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἥτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. *κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σοι*. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in *Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο* quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἑπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δείμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδὸν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87: Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὥς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διαξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτος καὶ μίσεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ πορυφαίου πάντων καὶ ὑπάρχου Δίδος, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθρίασσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείβομεν. Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὀμηρὸς Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ἐναῖδεα καὶ λόγος ἐστὶν, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignavorum vita.* Nam ἰδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξει τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurtus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείχθηναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παρομοιωδὴν λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpretes Cantoclarus, etsi Valeſius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valeſius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exſtat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξαν καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τὸσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exſatiant, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξει Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharaoh χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valeſio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consularent, dicendo ὥς, εἰ ἀφικοιντο σὺν τοῖς Ἑλλήσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δὴ πονοὺς τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῇν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem excubens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῇ, vel potius χρυσὸν eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & incitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξει τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam. *facere vitam idiotarum.* HEMST.

ibid. τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμιλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: *prorsus.* BROD. Ait Noster ἐκ παντός, omni modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι: & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν: nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειράται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγ-

γείν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑμμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscriptit Solanus: *corruptie*. Labes facile tolli potest, si refingas, *eis τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος* vel forte, quoniam aliquid omisum constat, plenius, *eis τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν*, aut ἐνάλλεσθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallet ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditu quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑμμ. § 15, οἷτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kusteri Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynicho p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἠναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐν λόγῳ, ἀδόκως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Ἀττικός τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀττικός, μετὰ περισσού του χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τοῦτοῖς) Τοῦτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille verius, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχου Εὐνὼα ἁμῶν. Omnes una consertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distigue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχου Εὐνὼα ἁμῶν. Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδοντ' ἐπιτύθειον Ἡρακλῆα Θῆρ' δ' ὄω χεῖρας· ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα. Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν δακῶν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχομένος καὶ οἰοῖται συμπεφυκώς: firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII, p. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Euphriasio p. 90, ἀπρίξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἶχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἐνεκα τούτων ὑπομένοντα) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνεισ. p. 245 B. Πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιιδεῖν citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναί

Lucian. Vol. III.

Y

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκούντα εἶναι: ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκούντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεῦειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετόν πάντα ἐτοίμως τῷ δρᾶν κακὸς πρὸ τοῦ παθεῖν κακὸς εὐλαβουμένω: nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόντος, cum docuisset, διαβύντων & διαβεβησθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόντος ἐπὶ φιλοσοφία Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξία καὶ σωφροσύνη διαβόντος πῶλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία: Λαίδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν: quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβηθεῖν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβηθῆναι: Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρεία διαβόντος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγήμων, atque ex aliis familia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI, 18, non omisus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet Ia. Windet de Vit. Funct. Star. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἑταῖ καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Perficum Mithrobarzanem : non quod existimem, Perfarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὠραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, Ia. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praeipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκρομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ ὑδρομάντις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴδ' ὑπὸν πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὴν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκρομαγτείαν, ut in Epitome le-

giture) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου ἢ δὲ πύσεις ἐστὶν περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπαγορεύματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα. Οἶψ' πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σικαὶ αἰσσοῦσι notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facitissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssis quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ... καθηγύσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γὰρ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐρθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Des. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπιτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλές habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmuriensis editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφής pro ἀσφαλής legendum esse, monuit ad Arnobium Def. Herald. p. 43. Ἀσφαλής & ἀσαφής culpa librariorum saepius invicem permurantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex Scholiaste liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: Εὐλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ισχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφείας· illum in modum si commode scribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελής & ἀσφαλής saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανάγει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανάγει· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium; qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus sacri magici purificationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adear Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Luciani mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briffon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Chospis fluvii aquam.* BROD. Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθης) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξαι) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπὶ δ' ἡν ἐκείνην ὑποτονθούρας) Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deducit & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit. Verbum hoc ὑποτονθούρας Scholiaftes exponit ἐνυπνόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ δορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ δορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim δορύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hefychius iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορίζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορίζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, lustrans sulphure, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. Hefych. quem itidem vide in Θείαγον· Θειοῦται. Θειῶσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρθήρια, non alia sunt, quam θειῶ-

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum *περιέρχασθαι* solet adhiberi. Noster in Philopof. § 12, *Ἰεῖν καὶ δαδὶ καθάρνισας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρεῖς δαδ.* homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum statim convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἰοῖται καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc *περιάγειν* & *περιενγκεῖν*, *circumferre*, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. *καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιεργάζοντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης.* Polyb. IV, p. 405, *καθαρμὸν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης.* Athenis *περιστιάρχων* erant partes *περιενγκεῖν καθάρσιον* περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait *ἔξωθεν περιέρχασθαι χοιροφοροῦντας.* Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem nalo ducendam excogitatas graviter perstrinxit, *περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν* habet. HEMST.

ead. l. 12. (ὧς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. (Ἐδν) Ἐνέδν orationi profae melius conveniet.

HEMST.

ead. l. 15. (Φέρον) Φέρον redundat. BROD.

ibid. τῷ πύλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori *clavam* reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel *ρόπαλον* lectum pro τῷ πύλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque *ρόπαλου* sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nidens narratur, *πρὸ ἔχων πῖλον σύμμετρον* sine controversia reponendum est *ρόπαλον*: quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, imprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ *ρόπαλον* ιδιότητά *πρόσωπον* Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui *validum nodosumque stiprem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur. p. 1093 B. *Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντὴν καὶ *ρόπαλον* ἀμφότερα ἐπὶ χυρσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πύλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσχοίτο εἰς Διοσκόρους.*

De pileis autem Castorum & Ulyffis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342. Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. Ὡς δὴ τί τούτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Valef. in Not. Maussac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ὑγείται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ὑγείτο εἰς με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μερίκρῃτα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Δ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβολόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephel. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναὺς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἔτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel comiteatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: *nosque iam iam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulare, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέδεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν & cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio fane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἡ καὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἄκρυ χέοντες) Homer. Odyss. Λ, 5. BROD. *ibid.* Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearet. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludisque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ δι' ὅρων χάς ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νεῖλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. VII, p. 304, αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα. De mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrīn (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, ditius qui gurgue largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ῥεύμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγοῦσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσὼντες εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Λίμνη) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερήμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὀρυζάμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in

facris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, Λ, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζάμενος, οὐδ' ἐπὶ ἄντων αἵμασι ψυχὰ γαγρήσας ἐς διάλυσιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hefychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῶ δ' ἐὺδατι ἐπὶ λίμνῃ ἢ ποταμῷ ἢ κρήνῃ ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossia terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰ καὶ Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epictet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμένους πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hefychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύες τιμωρητικάς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων: nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δ' ἐπὸς Ἐρινύων ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ap-

paret fatis, defumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, 'Εκάτην καίπεινήν Π. GRON.

ibid. Αίπεινήν) Pro αίπεινήν Περσεφόνειαν, lege έπεινήν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. έπεινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινήν P. SOLAN. Cum epitheton αίπεινή, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαρτεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. Κ, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. 'Επαινή, έπαινέτη· ή δεινή και φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7. "Εστι δέ έπαινή Περσεφόνη ή αϊανή, τούτέστιν, έν σκότει διάγουσα· ή μάλλον αϊνή, ή δεινή, πλεοναζούσης και τήν προθέσεως, ως και έν άλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. Έ. και Έ. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περί Παιδ. Άγ. pag. 23 Α. ούτω δέ και την έπαινήν Περσεφόνειαν ένιοι φασίν ως παραιτητήν είρησαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μη μοι Γοργείν κεφαλήν δεινοίοι πελώρου Έξ' Αϊδος πέμψειν έπαινή Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro έπαινή nunc legatur άγανή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εινδοίν Έκάτην κλέζω, τριοδΐτιν έπαινήν· vulgo scribitur έφανήν, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εύχ. v. 45, ibique legitur έραννήν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. II. Βαρβαρικά) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.

ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδῖσεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri versus Il. 7, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δ' εἶν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Δ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime confutum. Alphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι γενόμεσται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες, Oneir. III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poetam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς vel σκιαὶ τετρυγῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101, Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9 nisi pro τετρυγῖαι in quadam editione prisca cuiuscunque Grammatici exaratum fuerit κεκρυγῖαι, quo spectaverit Etymologus p. 538 in Κρίκε scribingens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησε κεκρυγῖαι, expiscari nequeo: praefertim cum Hipponactis σκαζον, Κρυγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγέλός τε καὶ κήρυξ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κρυγὴ propria ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520, ὁ τῶν ἀποθησκόντων τρισμὸς τοῖς ὁδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετρυγῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὥχετο τετρυγῖς, ὥσπερ τὰ εἶδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἥδη ἀπείσι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετρυγῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Δ, 538, 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδέλῳ per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρυγῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD...

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Λ, 568, Χρῦσεον σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσι ἡμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius solio pertentat crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκροῶν καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὐτῷ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσοῦ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Λ, qua *Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legiur accessisse*. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam Λ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δεύτερα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus *νεκρίας* appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Caral. Fabul. Aeschyli; ex cuius iridem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinseii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non fatis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitumolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Malī genii*. VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex., 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphro. I, Ep. 26, Μέγα, ὃ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστατεῖν & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τέκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής: utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positis dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπιστραπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχῆλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπτασθὲν σιᾶδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον ubi sane Casaubonus, quando vocatī κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam ianuæ, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥάπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηρούς. Κόραξ σιδηρούς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non fine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάλη appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: ommitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πίδα, & Χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πίδαί, quas utrasque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχέας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero plerumque soleant esse, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὴν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὴν τοῦ Προξένου, ἔκπεῖτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλώδς, κλοῖδς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιβεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοῖδν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουμένης σκιάς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniciat aliquis haud absurde ἀποτελειομένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si ser-

ves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non put-
to, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε
αὐταὶ ἄξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic
in Ἑρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Ni-
grin. § 21, ubi multo plura reperies hīsce & sequentibus per-
quam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerant-
que ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam re-
posui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλῶνων) Ed. l. προθύρων & sic P. & L. Utrum re-
ctius, viderint architecturae periti: nostrum non est id defini-
re. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco conven-
nientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re
habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔχον ἄνθρωποι . . . ζη-
λοῦσί σε ὀρῶντες ἐντὸς τῆς κρηλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύ-
τως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἐνδόν γεγεννημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατίλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos para-
siti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poë-
tae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illu-
sit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασινοφῆρος σύνοιδεν. Usus est Luciani lo-
co Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443.
Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli
aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὀδυρίν
ἔκυσεν χέρα γαστρός ἐκπι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nryr. c. 11 annota-
ta a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸ τε Δίονος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς
καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui
ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Ari-
stippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud infe-
ros, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ
τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dio-
nem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, pau-
lo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαί) τοῖνον ἐπειδὴν ἀποθάνομεν,
κατηγοροῦσι τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ
τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιᾶς) Cl. Gronovii emendationem amplector.
SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μωμηνὸς δεινὸς) Ὁ μωμηνὸς δεινός V. G. non agnoscunt ὁμωμηνός, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μωμηνός hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μωμηνός. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁμωμηνός, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχροτάτα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχροτάτα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειρίους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεκαυμένων) Quo in numero censetur Plauto. BROD.

ead. l. 7. Ὀπτωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, δὲ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide II. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγύγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum coniectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερόν τι καὶ διάκνον δεδόκωτον hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπές τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἠγανάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πῶς οἶσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκéis Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. Τι) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit
παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
Revivisc. cap. 31, Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in
quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες.
Adde c. 10. De Saltar. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
τοῦ καλῶς ἔχοντες, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντά) Quam frigida haec, & Luciano
indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δειφους sed
literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυὸν,
Ἡράκλεις ὅσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. Λ, 575: Καὶ Τιτυὸν
εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν καίμενον ἐν δαπέδῳ ὃδ' ἐπ' ἔννεα
κεῖτο πέλεσθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐβρωτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμνηνοῦν) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς,
nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo
habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοὺς) Non diffiteor αὔους
ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re
diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρχείας nam hoc quidem eum
in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
tionem prodar: iam si forte αὔοι commode dicuntur Aegy-
ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταρχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πηγνύνται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· ποχ: οἱ μυλῖαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrat. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γεγόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε δέλοντος: τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δὲ ἃ καὶ ἐπεὶ περ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυστοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδ' ἐτεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc. ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas, cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου μένει ἀμύχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλούμεν, ὃ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεσθηκότες, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χέως. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πᾶν τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πᾶν τι ἦν ῥάδιον
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryl. initio Chari-
demi: οὐ πᾶν τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δεσμοῦ . . . προσενέγκας . . . διέχει) Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ
προενέγκας & διέχει. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλειαν vero cum
dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum
remitte dicitur: καιρῶν, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡ πόρου οὖν πρὸς ἑμαυ-
τόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integritas iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερὸν τι καὶ διάκενον
δεδορκότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Διεσκευάσε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διε-
σκευάσεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpolitis adiicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. Qe-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. *Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοὺς γινόμενος θεοφιλής* quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster *περὶ τῆς Περ. τολ.* sub inirium: *τοῦ πράγματος*, vel potius, ut Faber voluit, *τοῦ δράματος διασκευῇ*, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, *τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος* a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. *λεῖψιο τὴν κατασκευὴν*, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, *ἐσκευασε*, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regum insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *καυσία διαδηματοφόρος* Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. *τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν*. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δειν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεύσαι) In pompa transvehi, pompae transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, *pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu*. HEMST.

ead. l. 9. Μαίανδριον) De eodem in 'Επισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, *Μαίανδρος* dicitur ὁ *Μαίανδριου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής*. De proditioe in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellestem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen *Μαίανδρος*, ut de emendatioe hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi *Μαίανδριον τοῦ Σαμίου*. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, *Μαίανδρος*, Philostrato *Μαίανδρος*. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδυσε) Scribe *μετενέδυσε*. BROD. *Μετενέδυσε*) Antiquiores fere edd. *μετενέδυσσε*, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienl. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro *οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*. "Α *ἐχρήσαντο* nihil aliud quam, *quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥς περ

οἰκιστῶν τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησαντο) *Mutuali sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἷμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in *σε*: sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annorarat: neque Ian. Doussam Praec. I, c. 19, ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud *σε* ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρίοντας) Confer infra 'A. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχεσθαι, παρίεναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videsis A. Gellium VII, 5, & Nostrum 'A. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνίους) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψιλλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: exstant tamen in C. nisi quod ὑψιλλοί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ πον.) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, *clap, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβύστην quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non alien-

τιάρ. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. v: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχεις, Σανὼν γενέσθαι τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λαβοῖεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Ταπ- git Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐ παραδυσώτῳ] Εὐ παρακεκρμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παραβυστον fit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removeretur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστευσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aecum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulchrae corpus traditur. Ideo confingunt Aecum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam ὡν ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδάσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmas. Obf. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀεστῆς, ubi ex Vascofani sup- plenda est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπύτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Milet. I, p. 4, *stipes in trivius erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ θάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα.) C. & V. ἐσκυβαλευμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμίδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἀλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθῆται δ' ἐτι μὲ καὶ Παλαμίδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἐτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεύς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROAD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προβῆναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. καλῶ μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔτιθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο: sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνέληλύθασι: καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γινῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία: a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι: nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξις ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ: idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpres alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανόμενος, ἀ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐδὺς περὶ Μιτυληναίων λέγειν: forte minus erit dubitandum, quando adiungit γνώμας aut διαγνώμας: c. 36, Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐδὺς γνώμας προβῆναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐδὺς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposito prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocl. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τῶνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας: solemne est ingeniosissimo poëtae phrasae a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προβῆναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβέματα recentioribus esse Imperatorum

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Erym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppeditaient A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίον &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυσ mortui ἀλίσβαντες a ποῆτις appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίσβαντες sunt νεκροί. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίσβας ὁ νεκρός, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβιάδος, ἢ γοῦν ὑγρότητος ἁμοίρος ὢν. Ἀλίσβαντες quare mortui dicti, vide Galeum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίσβας est mortuus; &c, si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπιάς, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωτίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὼ) Erymol. Βριμὼ, ἢ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEV. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτα τὸν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπεὶ δὲ πολλῶν τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Isocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας αὐτὰ ταῦτα γινώσκοντες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit L. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epiet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προέχοντες καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud menfarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γυλάται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu quaesitum esse Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμα τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνκυῖαν ζητεῖν περιούσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ιδιώτου ἀπραγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθειναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) καλεῖται: utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hefychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρχεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorare cognitissimis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta penderet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα: atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μίῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαύκεναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὥς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δ' ἐσὺ καὶ ἀδύλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχοιεν τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες: omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. Idem schola Horatius eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τέπφ καὶ χρόνφ καὶ προσώπφ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίσασθαι. . . . ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι: in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεία εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι: IV, 59, τὰ ἰδία ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι: &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπὸρφ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν: unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδῖλοι ἐν ἀπὸρφ εἴχον θέσθαι τὸ παρόν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρστώς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμών, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, iisque partibus egregie fundus; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequè solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσδῇ φέρων: neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promisit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρᾶς σοφούς δ' ἐ (vel γέ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὥς καλῶς Ἐς δύναιεν

Δέσδαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα Δέσδαι καλῶς, καὶ ἐλεῖσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, sollemter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακῶτι altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mauissaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰμπροσόντα, καὶ Δέσδαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, κ' εὖ Δέσδαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὖ Δέσδαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud Hesygium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabar, Salmasius operam lussit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δ'εἰς ποταῶν γὰρ εὐ' πρὸς ὅντα θήσομαι τρεῖς δ'εὐβα-
 λουσις τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam casti-
 gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
 ite vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
 quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μὴδ' ἐσπουδακώς) Plane noster Tiresias
 cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῇ
 βίῃ, καὶ περὶ μὴδ' ἐσπουδακῶς. Vid. Theon. Progymn.
 p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *cluthratam* intelli-
 gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁρο-
 φῇ τοῖσιν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι· θυρίδας
 ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi Langi &
 Christophorsoni cancellos repudiat Valesius, & *cluthros* ma-
 vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatus *ia-
 nuae rima* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
 Gr. nullo alio, quam hoc Luciani loco allato. Posses fo-
 ramen ianuæ vel cistæ pervium, in quod clavis immittitur,
 exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facitissime narrata
 Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
 ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
 λιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλειθρον· & saepius in proximis: ὅπῃ
 vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
 reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελόν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφονίου) Vide Th. Reines. ad In-
 script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) Ad inferos migrant. BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
 Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δ'ε) Pro δ'ε Solanus scripsit
 τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum.
 In sequentibus aut μαντεῶν, aut, quod potius habeo, leges
 μαντεῖοις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissim-
 um & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
 genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
 exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
 licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
 sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. 'Ες τὴν παρούσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δὲ εὖρο ἀνελήλυθα εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego iunctis ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνι εἰσῶς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. 'Ο Θέττ. ἐκ. νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνω γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου persequerentur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λειποναυτίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπῶς ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim sociofque deseruerat, — ἥρωες ἐκερτόμενον λειπονάυταν Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξαναγήσεις) Meminit Moschopul. 'Εκλ. 'Α. 'Ο. in Ξαναγήσον. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀρίστα σοί, inquit, ἐξερύγεται, ὃ φίλε Φαῖδρε tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὃ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξαναγούμενῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνῷ Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. 'Ολον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Πῶς καὶ τεταγὼς) Homer. Il. B. BROD.

ibid. Κάμει) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedicto est: in reliquis enim legebatur τεταγὼς. SOLAN. Reliqui τεταγὼς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore cursu manat a τεταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. 'Απὸ τοῦ θεσπασίου βηλεῦ) Mosellanus, e summo caelo:

Lucian. Vol. III.

A a

Benedictus, *e magno coelo. Pater, sacro limine. GRON.* Vertit Benedictus, Vereor, ne me cunstantem, caligini additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiciat coelo. Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) a sacro limine, quam vulgati interpretes, e summo coelo, e magno coelo. Desumrus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, Ρίψε ποδὺς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὃ τῆς οἰκίας βατῆρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δόευσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβεβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχεύουσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultus nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρας, ὃς συρφετὸν Οὐραγιῶνων Ρίψε, ποδὺς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene norat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόρους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodar. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν' ἄλλ' ἐτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite μοχ secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ, cum distinguere debeat ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse *συνδιαίτωρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδιαιτῶμαι* formatur, quam *συνδιάτορος*, vel *συνδιαίτορος*, & idem valeret, quod *συνδιαιτητής*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbitrator simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτήτης*. PALM. Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διάγειν τοὺς νεκροὺς*, traicere mortuos. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνὼ τε καὶ κάτω*. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque *διάκτορον Ἀργεϊφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον*, οἷον *διατόρος καὶ σαφῶς διαλεγόμενον*, vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, *διάκτορος κέκληται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραγὸς* &c. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perserentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo refinge, *διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρων*, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας* pro *ἐργασίας*. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poetarum enarratoribus: *Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς*. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius *Ψυχοπομπὴς* umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret : insignis est ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo : Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοί· ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἄργως φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργὸν ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτῶντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinſius noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus : εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere : ſed magis obſtat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibuſdam eo fuit relatum ; & in Heſychio legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρεω, εἰρηνικῶ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Iulian. Caef. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus conſignavit : ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φαſι παρὰ τὸ κέρει τῶν τετελευτηκῶτων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθετοῖ. Διάγειν vero, quod eſt ικαίcere, tranſſuhere, de Charonte poſuit Ariſtoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυττούται σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης διάξει δὲ ὀβολῶ μιῶν λαβὼν &c. commodè Schol. Aefchyl. ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυſτόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc poſtremam interpretationem ſecutus eſt, pro tempore ſaltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, ſed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia ſecum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum propoſuit : ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recuſavit : perinde ac ſi diceret, Non debebas id officiū mihi denegare : par enim erat te meminiffe &c. Viciffim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis ſignificationem habere. Stephano ſolemne eſt in levibus arguta-

ri : omiffum ἄν, quod faepe fieri confuevit : καὶ μὴν καλῶς εἶ-
χεν ἄν, ὃ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
hic locum & uſum habet, quem § 7 ὁλίγα γοῦν. Index ſimilia
plura ſuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκαπον εἶναι) Bene reſtituerant Polluci-I, 95.
Thücydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noſtri locus, &
alter § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκαπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
ſuper tranſtris, non ſub tranſtris, dormiebant, ſed & alibi, uti
ex Euſtathio docet Caſaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Caſauboni notam ad
Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
lius, vir, praeſertim ſi cum Caſaubono comparetur, haud ma-
gni fane pretii, ad Perſ. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
maligne invidium ſpectat acrior utrobique viri ſummi incre-
patio. Synefius de ſervo nequam in patriam navi deportando
Ep. XXXII: πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστράματος. μὴ
γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίειν. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τεινας) Exc. G. διατεινας καὶ τεινάξας.
C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorſus ita in V. ſcriptum eſt, ut in Exc.
G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραηλυθὼς) Dedi παρακείμενος, quod Etymo-
logus habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis
leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecurus
ſum, quod, etſi in fine τεταγών praeferret, in fronte τεταγὼς
ſervabat: ibi tamen ex C. τεταγών annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὀμους) Quia gymnaſiorum praeſes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caſtiga ἄλλον, ἐκείνῳ διαλέγει. BROD.
Ἄλλον) Secuti ſumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
auctoritatem, ſed emendationem Benedicti certiffimam: in
omnibus enim ante ipſum editis vitioſe legebatur ἄλλον. Inter-
pres tamen aut emendarat, aut in ſuo codice recte ſcriptum
invenerat; vertit enim loquacem: ut mirer, Bourdelotium,
qui hanc verſionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
nuiffe tamen ἄλλον. Vide ſupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἄλλον) Meminerunt huius loci Laz.
Bayſ. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diſſ.
de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariſtoph. Eccleſ. v.
1083, ubi δικωπείν, ſed ſenſu turpiculo tranſlatum, occurrit.
Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
legendum ſit δικωπία. Δικωπον σκάφος Charontis in Euripid.
Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμείδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμείδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιγησάι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaëm. p. 50 B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιγηγούνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα δαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κόνδυλιζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iulianum in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblati alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κόνδυλῳ ἀνέειλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταῖαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hesych. in Πυγμα, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Ενωγμαιώς τὸν γρόνθον τῆς χειρὸς. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἡγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς. cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurf. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscriptus pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Molch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἑρώτα.) locum Petronii intelligens cap. 38: At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratioris partes gerat; ut in Βίῳ πράσσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivum praeconis voci subiiciatur, meruit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὑρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ἀδούς καὶ ἐν ἀγορᾷ φεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἄσαντα κίθαρωδον, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positus, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans. At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videretur id maxime vero simile. IENS.*

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) Iensus excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditiis sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει reperi non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli Iad Timoth. IV, 3, κωλύοντων γαμειν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, *κωλύοντων γαμοῖν, κελυόντων δὲ ἀπ. βρ.* Vide magnū Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse positis, nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — *δυνατὸν ἦν*) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, *δυνατὸς ἦς*: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. Ioc. Panath. p. 257, *Αἰ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν.* Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, *ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή.* Heliodor. I, p. 2, *Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωματῶν νεοσφάγων.* Aelianus, quippe composuit ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequè delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum *ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον*, sed etiam coeli *περιωπὴν*, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. *τότε δὴ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη.* Hic ille *summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet* Dis tantum, & *cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem *περιωπὴ* quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, *ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου* idque ipsum *ἐκ περιωπῆς* proverbii ferme locum tenet: *ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι* Synes. p. 42 C. *Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπώπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μέγαλῳ καὶ ὑψηλῷ κη-*

ρύματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH.

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM.

ead. l. 7. 'Ενδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem ἴστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἰστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodae sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτ' ἀλὶνὰ Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in Addendis.

in Schol. col. 2. l. 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Nofter τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Τοὺς Ἀλωέως νείας) Homer. Odyss. Λ. BROD. Vide D. Hoeschel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸς Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moysis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utraque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ ἑοικὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμμήκιστα τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐθέλησαι ἐπιθεῖναι nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁρῶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώιον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνθρώποι ποτε ἐπενόουν Ἀλωεῖδαι, veriorum esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nanfio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab *eus* descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam murata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari viderur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύ-

την κλίμακα ἔξιν οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossa Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascenden- dum. IENS.*

ead. l. 11. Νῶ δὲ) In Cod. Flor. τῶν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῇ τῷ θεῶν. BOURD.

ead. l. 15. Δὺ ὄντες) *Ἦic δὺ ὄντες pro δὺ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.*

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίον) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνόςφυλλον. BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpres. CLER.*

ead. l. 8. Οὐτὼ ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendar: nescio tamen quo pacto magis blanditur, ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὐτὼ ῥαδίως συνετιθεῖ τὰ ἔρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχῶν pro δυσὶ στιχοῖς non aliter est dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμῶν Theophr. H. Pl. IV, p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὥς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέχαιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐχειργάσμεθα) Veteres edd. ἐχειργασμέθα. B. 2. S. & A. ἐχειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρατίων) *Ἄν συντριβέντες τὸ κρατίον; placet. GUYET.*

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non diffi- culter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnul- lo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia. HEMST.*

ibid. Οὐκ ἐνι) *Non licet. BROD.*

ead. l. 9. Φαίδου μὴ) Benediſt. *Ne pedem in lubrico ponas*: immo, *ne parcas pedem in lubrico ponere*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amſt. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem eſt: utrumque recte lege-
batur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἑπαθὼν
τὴν λυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Διμνὴν) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν· ſcribe ὃ, τι. *Et rogabas me, quid
riderem*. Plane ſic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὃ, τι perperam coniungitur: Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴποι ὃ, τι τόσ-
σον δις. *Qui dicat, quid (ob quam cauſam) adeo iratus ſit Apol-
lo*. Ita diſtinctum hunc Homeri locum olim lectum fuiſſe, li-
queat ex Heſychio, non aliter haec verba referente; qui ipſe
quoque una literula multatus eſt, Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτον
lege ex Homero τόσων. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio ſequentibus annectit; nec diſſentiunt interpretes:
ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐſτιν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii ſermo ſit intercifuſ: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, eſt assignandum; quid enim
aprius, quam ut recitatis Homeri verſiculis ſtatim quaerat,
τί ἐſτιν; ἥδη ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur*. BROD.

ead. l. 2. Προδιδασκέ με) Quorſum ſpectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutiſſimam aciem repente naſtus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercu-
rius demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur
in προ neſcio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμειλήτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελή, quod ſervari quidem forſan po-
tuerat, ut Miſc. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Iuntinae auſu-
ritatem ſequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παραſ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile
perſpicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαῖναν) Cum
vertiſſet Moſellanus, *atque tridente velut unco quodam hamo inie-*

ετο, contraxit Benedictus, & iniecto tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύννη* passim ab Grammaticis exponi *κινήτηριον τῆς χύτρας*; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύννη) *Tudiculam*. BROD.

ibid. Τὰς θυνέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — *πάσας δ' ὀρόθυεν ἀέλλας* videri poterat legisse Lucianus, *ὀρόθυεν θυνέλλας*; sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrom credo: quae etiam est causa, cur *ὀρόθυεν* augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, *ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὀρθὸν ἐπαίγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο καὶ ὀροθύοντο*. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυεν) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὀρόθυεν*. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύννη) *L. τορύννη* & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in *V*. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudicula explicari εἶδος ξύλου *στρογγύλου*, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento convenit: verum quo pertinet ἢ τὸ *σκαμβὸν* &c. quod si *τορύννη* exponit, scribendum potius fuerat ἢ *τι σκαμβὸν* ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, *τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθὸν*, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, *τὸ σκαληνὸν* (eum in modum retingo *σκαλικὸν*) *ξύλον οὐδέ ποτε ὀρθοῦται*. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferrebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa *Scylla & Charybdi* &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauiseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum *Scylla, Charybdi & Cyclope*. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus* ille ipsi *Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi* bonam carminum partem evomuit, & statuere, Homerum, ubi *ἀνοστον πλοῦν* navigaret, illuc, unde negant redire *quæquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsus? Non intellexit bonus Noster, τὰ, ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλη &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνημεσμένα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, coniicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμισυ' persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolverent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίου — ἑταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσφρησμένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτω) Vitium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. y. 611. Milo Crotoniates frerus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaetae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatibus sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῶ θανάτῳ τὸν βίον μετέλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutas tempus ὑποσκελίσαι, parum adiumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est nendum: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus viderur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασείοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem: Sane mallet, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Affyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliaret. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydoisque succubuisset. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesium, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram feriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit Iensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκραν εὐερκῇ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68: Adversus Cimmerios, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeo duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermefianax, teste Partheno Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides; lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένη τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν; κατὰ τὴν ἀκραν, μηδεὶς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς παλαιούς. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunitissimum: Polyaeon. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἀκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντας· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχυρὰν οὐσαν εἶναι. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrui, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cuius τεῖχος ἀφολακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampfacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἰεῖν τὰ περὶ Σάρδεως ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεύχους τοῦ βασιλῆιου: verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος *) Ἐχουσαν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένον, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλων) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννές) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας: unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utroque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος: τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίπτης ἱερομένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρὶ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἡρας: haec ab alio fonte sunt illustrata, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas*. BROD.

ead. l. 11. Τέλος) *Telaus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλον recte exhibent 'Ιστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Έλλος, Έλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλας, Πελδς, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chryf. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tamen si non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnatur Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnes. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰῶν ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἰ κακός, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὴ εἶνα μακαρίζειν δεῖν πρὸς τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chryf. p. 598 C. ὃν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec verruntur, B b 2

ἀλλὰ τὸ πορθμῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, sed *cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet*: cum sit, sed *cymbam ipsam existimas esse*, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit. GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. Ἐλ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπαρχον) Infra vocat ὤχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὤχρῶτεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνδους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ φύσιν ὤχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὤχρὸς saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσεῖον χλωρὸν ἐστίν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρὸν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσεῖον; Δέδοικ' ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis inidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor reddit, erutoque Concolor auro*. In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοιδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsitan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro αοιδιμον πάντιμον, ut Ρητ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta tecta maneat optima lectio. Ἀοιδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃον vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃος ταῖς γαλαῖς. & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὥς δὴ λον ἐκ τοῦ περιμάχῃον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περιμάχῃος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπινετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσινάρου) ὁμῶ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχῃον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαϊότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχῃον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἀστὺ quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινου βίου πράγμασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἡκίστα περιμάχῃον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθὺς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἂν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem asferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν *publicanis succensetis*, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguitur, sed alibi quoque notī. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἡρέην ἐκλογεῖς & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλούτον ἥρωικώς ficut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά apud hunc rectene Gelenius *quaeftorem*, apud illum Canterus *coactorem* verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γάβον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκτελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σιγκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Fem. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis Babylo- nis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus.* Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo* : Εὐφημεῖτε, *faveat*. Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur*. CLER. Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga- tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit : Εὐφήμει, ὦ ἀνθρώπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥς- περ λυττῶντά τινα καὶ ἀγριοι δασπότῃν ἀποδράς· depromta sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi Ciceronem interpretem Cat. mai. § 47: *Dū meliora: libenter vero istinc, tanquam a domi- no agrestis ac furis pro fugi.* In Arriani Epiet. III, 5, p. 274, So- crates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἐαυτῷ βελτίονι γιγνόμε- νῳ· πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λεξείδῃα; ἀνθρώπε, εὐφήμει. Apud Platonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει· ὅς Διὶ ἀvertant: *id ne un- quam contigerit*: & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Lu- lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum : Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del- phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράνῳ ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον εἶναι ἀνατεθεικὸς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ- ράνῳ ἢ ληστῇ· vulgo ἢ τινι τυράνῳ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti- tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλῆθον scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυ- σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae- tate seniore χρυσοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυ- σοποιία, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσόχοος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaëus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrum χρυσοχόον. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Hesych. in Θερμαιούστρις, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχόια: Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπίοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοίοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Citiæ a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχόων καὶ ἐριοπωλίων ἄλυσ· ubi vocem ultimam interpres dum caliginem vertit, ἄχλυσ se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis stribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παριστάμενον) Quidquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaëo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρυστάθην· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστω τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρυσταίν, καὶ τοῦτο πάντες πεισδεῖεν. Hinc τὸ παρυστάν & τὸ παριστάμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-

mittit. Dion Chryf. Or. XII, p. 213 B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν. Or. XXXIII, p. 410 B. τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν utrobique peccat interpretes: sic autem ille posteriore loco, *cunflatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non-nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditata, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν. ἐπέρχασθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, ἐπέρχεται μοι δειδέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ: atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι θαρρῆσθαι τε καὶ δειδέναι &c. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται ne dicam, orationem nunc incedere iplendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: τῶ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν haec Suidas v. Ἀντωνίου p. 234 istum in modum descripsit: τῶ πάνθ' ὁμοίως τὰ προίσταμενα οἱ &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capientum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λόγοντος τὸ παριστάμενον. HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρις & *Τώμυρις* proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab H. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. *Βασιλευούσης Τεμύριδος* Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progygmn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως θυγὴν κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἡ δὲ συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείοτερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμώργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώργης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιραθέντος ὑπὸ Τεμύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-det, *Μασσαγείδῃ* nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a *μασσαγία* facilius oriatur *μισσαγία* vel *μισσαγκία*, siquidem in Hesychio quoque *Μισσαγία* istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosā & palustrem montibus interiectā, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constet illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryf. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασδαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς ἑρπύδατος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetis Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyæn. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκήν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄτιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαίδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saeno laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσω ἐν ἁμφιρῦτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poetae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀρχιλαοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι 'Τίος' aut Odyss. E, 450, ἰκετὴς δὲ τοι εὐχόμεαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἅμφιρῦτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἁμφιρῦτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ὅμως ὃ, τ' ἀτμήβος ἀνῆρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri 'Iλ. Σ, 500. IENS. Ἅμφιρῦτῃ scribas simplici & cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Ματιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Men. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὲν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὥς χρήματα λάβοι, μηδ' ἐραδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι' idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Vistorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davisi ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyaen. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὖ γε, ὦ Κλωδοῖ, γενικῶς) Mf. εὖ γε Κλωδοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νῆσφ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτῆλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν παλῶ, βίον ἀρίστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάντῃ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sio, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiosae γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam pravae. SOLAN. Quae Vol. I, p, 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scriptis vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *Iunia*, inquit, γενικῶς Aldus, γενικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρεσθων) Ἐπαίρεσθωσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legis *ἐπαίρεσθωσαν*. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miseriorum postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαιρέσθων, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Nεερ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλην &c.) Suidas: Παρωδήκαι, ἄλλην ἦσεν ᾧ δ' ἄν' sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. Ἰδὲ τὶ κ. ἴ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus Lucilli, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto iidem pariterque die populusque Patresque lactare indu foro se omnes, decedere nufquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφῆκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλήττουσιν (editur ὑποβλήττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Confessendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντραμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοια) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοια· reliquae ἀνοιαί. SOLAN. Florentinum ἀνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοια non minus quam ἀγνοια vitam humanam infestat. Ἀνοίαν equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe- tis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc remove-re nolui: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudendum. Erasim. in Paroemia, *De filo pendet*. BROD.

ead. l. 6. Κρίσεται) Mallem scripsisset πισεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγῃς καὶ τ. γ. ἑξακουσθέντος τοῦ πτόματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον sed ut omnium erat post homines natos verfutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. 2, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestdem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hefychio Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles apposuit. In miserius, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὅ-τιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐχοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromtas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σκεπνυόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινομένοι, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλαῖς τάχιον ἀπώλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπέρτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκηνσίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὅφ' ὧν ἐνίοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ δύρας ὄντος, ἥδη δορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Erymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κήρυξ. HEMST. Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπτατίης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἶτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὑπὲρ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίου, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανηταῖς τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐν παλαιῷ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τis αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φησιν) Haud minus est, quam quod in edd. existat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extrudas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Poly-cræte, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφιβόλον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῶν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, delera Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quamquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem potestremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετών, οὓς εἶπον quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis responderē, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίας ἀναγκαί, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἀλυπον
Lucian. Vol. III. Cc

ἐργάζεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσσαλλιδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesium. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanæ vitæ fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hefych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιομένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὡς περ πομφόλυξ βραγείσα ἀφανίζεται, οὕτω μνημη ὑπερηφάνου ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usi frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, II. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφνές) In V. & A. ed. ἐμφνές quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν εἰοκότες ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασὶ δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγρ δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius similes homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. *Nen.* c. 9, & *περὶ Πένθ.* c. 19, *παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι*. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, *Διόπερ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου*. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδν περ' Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua*. BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβόησωμεν) Sic omnino legendum, non *ἐμβόησαιμεν*, ut in libris est. Vid. Notam ad *Εὐχ.* c. 10, & sensum huius verbi *Πένθ.* c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἂ ἴσασιν) Ne quem offendat haec constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. *Perf.* 217, *Εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν*. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. *ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτοῦ βνήσεσθε*. Demosth. in *Lept.* p. 302, *Οὐκ ἔστιν ὅτοῦ οὐ τυχ εἴν' ὧν ἐβουλήθησαν*. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, *λέγειν ἂ ἴσασιν, τοῦτο περιττὸν ἔστι*, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato *ἀποστάντες*. SOLAN. *Ἀποσπάσαντες* quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum *ἀποστάντες* mutare aggredia- tur: contra cur *ἀποσπάσαντες* abierit in *ἀποστάντες*, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. *πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ*. Poll. Praef. libri V, *εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππων*: quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe *ἐν ἔτι*. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut *εἰδέναι* abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus *ἐπὶ θοὺν θεάσασθαι*: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, *τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι*. Quoniam vero *τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων* Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἠρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocratio docent, Ἠρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἠρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὀρία similiter & ἡρώα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae duri non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urio.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάδα) L. Ὡ γεννάσαι] ὧ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgerianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίαις στήλαις χαρίζου, Μὴδ' τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὅ χρωῖται περί τῶ τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὅ χρωῖται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumultis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὅς ὄραται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθρώπων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus*: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac *πλεκόμενος*. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσιν — δειπνα). Hoc est nempe, quod *περίδειπνον* vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & *καθαγίσματα*. Vide Πίνθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, *δειπνέειν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν*. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, *Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo*. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum *coena*, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, *umbrae possideant*, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum *αχαῖς* differt, illave libatione vini mulisque, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, *περίδειπνον* ex eo autem, quod additur, *λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐδέμις*, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *selucernium*: nam Ian. Gulielm. Verif. III, 12, *arbitratus diversae mutatione recte restitui λύχνους*, mirum errorem committit, *ἄπτειν* existimans idem apud Graecos valere, quod *ἄπτεσθαι*: & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit *περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα: καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι*

καὶ εὐνοχῶνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium consecimus:* quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αίουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάρον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάρον αὐτῶ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exstruendo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστεύκασι) Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀναλθεῖν, ὥς μετὰσχοιεν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶόν τε) Ed. I. P. & L. ὥς οἶονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπεπτομένας· reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτοὺς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, versibus: 'Εν δ' ἐῖπ' τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἠδ' ἐκ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς δ', ἵ' ἄεργος ἀνὴρ, δ', τε πολλὰ ἐοργῶς. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραφδύμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἑλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. 'Εν δ' ἐῖπ') Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnesius dedit 'Εν δ' ἐῖπ', quoniam istius voculae syllabam primam poeta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμειννὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Δ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruiffe hoc Achillis, illud Aiæcis: neutri cultus honoresque heroibus tributis defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asyllum Aiæcis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῆ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου. signatus de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ροιτηίδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς. prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ροιτηῖσιν ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctæ. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appelleret, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiæcis longo post tempore violentia maris effraçium immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαλύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνεκλύσαντας διαλύξαι. ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθᾶραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχσειν & ψήξειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur, quod non tantum διαφύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρᾶναι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχειν &
διαφύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, foli exponere :
quae commaduerunt, ad solares radios flatuque venti oppan-
dere : scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέφυχον· hinc Ἀναφύξαι, ἀνε-
μίσαι Hefychio, & Ἀναφύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀνάφω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν,
refingendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀναφυχώσω, licet usus verbi ἀν-
άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἴλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens : ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελῶς γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
χεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet : He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας
ἀνέφυχον ἀνεκλύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Lysan-
der ἀνεκλύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγει ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ διαφύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
rus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrump-
peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere :
Hefych. Ἀναφύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
piat, stabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophr. apud Har-
pocr. in Κεγχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαφύχειν·
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris : τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστών-
τες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσιν· nam
διαφύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere proficitur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῖνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἥδη καὶ οὐδὲν ἔχον
ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait : sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amafenum & Lucianum Samofatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἵχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐ τελείως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνήχθησαν. Ἀρχαία νακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτείχισαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanaetem a iunt Mitylencensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aevo Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπας, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae*: & Ammian. XXIII, 6: *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν ἔχως &c.) Ninum & Mycenae ἡρημῶσθαι παναλῆθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigesium cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνους ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε τὴν μὲν ἔχως εὕρισκασθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everfio Nahumi facrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper restituit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Haecne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec: fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adsipias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilium desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποδνήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

te plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inft. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adpectu funera.* HEMST.

ibid. Ὁπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ βαβυλων) Hoc multis exemplis docet in Arcadici Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisset docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περιβολὸν) Ἐχουσα subaudio. BROD. τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκήνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta HomERICA, ut & sensus & rationes, quibus nititur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐκ οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisset, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ἄνδρα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφος. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕδατος τοῦ θεοῦ. Δέρους δὲ αὐτὰ σφίσις ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. ἱπὴν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum censeo εὐρυάγυια Μυκῆν. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9: τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendii arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamensi huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodaeii & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔII ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades* paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit, (hoc pro *geffit* coniectura fueram assecutus, antequam a Schotto trium Codd. fide niti didicissem) ut *tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) inscriberet: o dignum. *Spartano sacramento virum*, cuius ne *literae* quidem fuere sine sanguine. Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscire refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (*tropaeis*) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου, vel Λακωνῶν sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendar? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς: inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex *Ovidio* Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide *Nic. Heinf. & Waff.* ad *Sallust.* B. I. pag. 257. **HEMST.**

ead. l. 16. Τρόπαιον) *Tropaea* evertere religio erat, quod a *Brodæo* recte observatum *Miscell.* V, c. 29. **SOLAN.**

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. **BROD.**

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) *Te pro benefactore habebo*: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. **CLER.** *Lysias* p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χρήματα ἢ τει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξιοι. Vid. ad *D. Mort.* X, § 6. Plura dicemus ad *Anach.* cap. 17. **HEMST.**

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verſes, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat : nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: Οἶά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδείς λόγος. sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἐκατόμβαι* male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.
ibid. Χάρωνος δὲ) *Θανάτου δέ*. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσόδους) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἢ γυν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῖνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδονίου σὺνδ κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατέτριβον. Consule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τοὺς τοσούτους φόνους) Aetolorum & Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμνημοσύνης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄραν αὐτὴν) Scribendum ex Mf. καί μοι δοκῶ ὄραν quamvis & sine Mf. ope facile quisvis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. καὶ μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terfissimo nostro Luciano ipsum ἐγὼ, vel ἐγὼ γέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἐγὼ γινώσκω, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c. In Toxaride: Ὡς ἐγὼ γινώσκω πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τευμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agésilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπ' αὐτῶ εἶναι. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοι δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: Ἀλλὰ μὲν τοι τὴν γὰρ μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγωνάσθαι ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προειπὼν ἕκαστοις, καὶ ἅλλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δέοιτο, εἶναι ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloea est, μοι δοκεῖ προειπὼν, & προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propolitiis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyfes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὅσπερ χοροὺς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας δεῶσθαι. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes.* Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθόμενους παρέχασθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ὅραν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλλιστα ὅν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces.* IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκᾷ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως· alius *Deis ad domum Oenei profectis*. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετου, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπόλῳ alibi. Aristianus quoque ita passim. Sic per eis, ut Noster in Hermotimo c. 82, εἰς διδασκάλον in Apologia c. 4, εἰς πλουσίον τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ἔδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro eis. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (five NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum θεῖοι, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 68. l. 3. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. 1 Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὕγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Μf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὴν δέ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἐξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἐστιν εὐφραίνόμενον μαρθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elsner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐνοῦν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἐξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo liceat eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl. I, 40. — neque servitio ME exire licebat. Et Cic. VI ad fam. 21, utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρίασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρων ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τῷ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelorius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίτοι παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto faniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime fane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. 2. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύωνος) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννέαις darent, cum in V. proftet ἐννέαις. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναυσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oët. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆος) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπεῖς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ιστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Confulti iuris apud Persas antiſtites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exfulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicuius veteris de connubio Cambyſis & Atossaë. Non abhorret ab Herodoti ſtilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossaë meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisus iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiaſtes. Atossaë vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyſen duas sorores matrimonio ſibi iunxiſſe narrans, quarum natu minor in Aegypto ſit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atossaë vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσέων hic & paulo infra ſcribi iuſſit Solanus: nihil erat, quo minus leſtiones C. V. ſequeretur: in paucis enim Schol. ſuo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui δ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in ſine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac pe-
rius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum,
ἡρετο τοὺς βασιλῆους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto con-
veniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hefychius
etiam habeat, ἡρετο, ἡρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legi-
tur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex
Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypernemias* ονα, alio
in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod
fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N.
VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam ve-
rum fuit, Iunonem, mulierem Theffalam, sine viri concubitu
peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum
βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpretes, *fornacari-
um, & fabrum aerarium, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordi-
da (seu *fellularia* quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse igni-
potentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non pot-
est: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος
dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ml. est πυρητήν sed huius
vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui
igne unitur in stando, & coquendo aere, a πυρῶν. Habes hanc vo-
cem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commo-
dius. G. & P. πυρητήν. L. πυριήτην, vel πυροιτήν. SOLAN.

ibid. το πᾶν) Prorsus. BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis
omnibus scriptum est ἐρρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne
quis supereffet, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri
praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2.
& P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμιον) Haec Suidas suppeditavit, apud quem
καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μηκέτι χρήσιμον) Sed *eviratum*. BROD. Virilia
enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus
mos iste. V. Laët. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Δίδς ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὡς ἔχον ὤραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανοῦ, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' ἑνὶ καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursum repetit in Icarom. BOURB.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανον ἴκεν ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικοχινότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supino. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuisse* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τῶ-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρρευτος vel ἄπορος, ut
δίψ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) *Silvas ac saltus*: ὀργάδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum refecerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθισαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem § 3 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὅρνεα) Nam pica Baccho sacra est, Iovi aquila, Mi-
nervae posuua. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, viuis Baccho, Iovi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦραν) Vid. Il. Δ, 8, it. § 1 seq. praefertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργός) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γείος P. L. & A. alii Ἀργός. SOLAN.

ibid. Μυγδαρίας) Hic pro Phrygio: poetarum enim θεαλα-

γούμενα cum trañet, poetica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρεξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τιμ. c. 4; infra Z. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπννήτην adscripsit, se coniicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat. fatis tamen commode appellatur Ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἧρι τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo cum Ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπννήτην, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc versu Homericom omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶν ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ Ὑπννήτη) emendandum censeo πρῶτον Ὑπννήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ Ὑπνῇ, in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἐρημίαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πάντες) Ne cui fraudi sit illud ὅλον, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πάντες, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febris loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πάντες ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δέμαιο iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Consule Meurfii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρρησιν, pro μετὰ προρρήσιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκας, ἐκας &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπείναι) Lege ὑπείναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπείναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖ. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεόν. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ — *guae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθήραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήραντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρραντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquimimalia sive

vasa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adiperquilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus Iustrali lymphae immerfis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεοκόροι περιρῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ὕροτῆρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3 Φιλῆσας — δεξιὰν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ἑρχ. cap. 17. Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Consule Ourramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πληρώσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κοῦροι μὲν κρητῖρας ἐπέστέφαντο ποτοίο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοίο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχειλῆς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime responder praemisso εὐφημόν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαναλῶν esse ipsum animal, non tibi inflatas, licet ad has rancite compareretur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Celf. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλω.) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βωμῷ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκίδναται) Homeric dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σχύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. πρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius Panis symbolum*. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. Il. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὅφρα εὖ εἰδῆς*. BROD. Il. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρμένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εις Ἀπολ. ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *Καρδιουλλεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praconis, *ἐκὰς, ἐκὰς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις*, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βέβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *ἀείσω συνεταῖσι θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις*, *Πᾶσιν ὑμῶς*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βέβηλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. spars. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βέβηλοις*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὤσιν ἐπιθῆσθαι ὄτρας τοῖς βεβηλοῖς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνους νομοθεήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις δῦρας ἐπιθέσθαι κελεύω τοῖς ὤσι τοῖς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant **PROFANIS**, ut sibi **AURES OBSTRUANT**, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis inities, eis denuntio, **UT SIBI AURES OBSTRUANT**. De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκται καὶ εἰ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὤσιν ἐπιθῆσθαι. Famuli autem, & si quis alius adsit **PROFANUS** & agrestis, **AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT**. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση δῦραι οὐκ ἐπικεῖνται Ἀρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN.

in Schol. Ἐξαιρεμένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in *V. ἐξυρημένων*, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad *διηγούμενων*, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsoletis omiffam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luētus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυραύνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλόν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψηλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπης ἐξ ἀγγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armeno iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando existit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successior & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam asfingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν: ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήκεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, sed quid interim in singula diceret, cum certe debuissent, sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδιοσκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένον τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Casaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδια σημεία) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεία καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀγοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδύουσαν σημείον: quare mirum non est, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὡν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auctio. Ver-

te, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκευὴ μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *Bίων πρᾶσις*, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πᾶλῶ, τὸν σεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxima venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum &c.* genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro αὐτός ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixisse Noster, αὐτός ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διὰ τριβῆ, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν δέοντον. βίος οὗτος ἡδύς. βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὀνειράται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπαντα εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστον βίῳ πᾶλῶ. τὸ σοφώτατον πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine βίων πρᾶσις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. LENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas professiones vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancipia* significare dicit; hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκευὴ μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum vitae sunt umbrae, εἰδωλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrice prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιῶντες, cogit. GESN.

Acute fane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auktionem facere bonorum*, vel, *per praekonem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πῶσου τούτου ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡσπερ εἰ τὰ

μικρὰ καὶ κομὴ ἢ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευθ-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus*
isthaec sunt tibi, o Dave. Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iur.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ
& in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere*
fungi, &, quod bene vertat, iam ad Porfeneae regis bona emenda
allicere. SOLAN.

ead. l. 9. καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινεῖν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἢ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥήμα· vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam opti-*
matam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-*
nerosam, vitam liberam: rectius vertas, *vita optimum, vita virilem,*
generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblich. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit κατ' ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam*
mundum canere. LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit *Ψευδολογίαν, παραδο-
ξολογίαν*, i. e. *mendacium & falsiloquium*. Intellige vero aut de
iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de
iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi
docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae
forte, dum de auguriis dislerebat, transvolarat, & postquam
manu demulisset, iterum dimisisse: de quibus vide Iamblich.
in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, no-
tavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum pro-
portiones primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap.
31. LEED. Vid. Chrysost. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in
Porphyr. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul.
BOURD.

ead. l. 4. Ἀραμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθη-
σιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas,
quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpo-
re, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωρίη) V. Rittersh. ad Porphyr. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216
D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praece-
dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρί-
γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες
Geometras in figuras & ipsi constitue-
runt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ
ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι
τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι
πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ
ἐνεργεῖα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετρά-
γωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τῆς μὲν

οὖν μονάδος, δυνάμει οὖσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς τοῦ δὲ ἐνερ-
γεῖα πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυνάς τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ)
τριάς τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἡ πλευρὰ. Ἐντελὲς δὲ τρίγω-
νον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς
πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ
ἅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν·
ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὥς ἐστὶν ἀρχὴ τῶν τετραπλευ-
ρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ἑ



*Ορκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως
 καὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.

ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. *Ορκιον) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοπ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. *Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν δὲν ἀριθμὸν ἔόντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphy. περὶ ἀποχ. II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμάς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεόν τοῖς θεοῖς ἀπέρχοντο, τὸν μὲν τίνα ἀριθμὸν Ἀθηναίαν καλοῦντες, τὸν δὲ τίνα Ἀρτεμιν, ὡς περ αὐτὸν ἄλλον Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Osir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτὶς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθις. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆιον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐέν τι) Οὐδ' ἐέν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycónis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

In Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι). Oratio vix Graeca: scribere debuisset *ἐσθύνεσθαι* vel *ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχὰς*. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligenter operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in *Ἀνατυπούται & Φάσματα*. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, *Τίτος εἰκὲν μυσάττη τοὺς κυάμους*; responderet Vita Pythagorica, *οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c.* Interpretes verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt fabae*. Profecto haec Graeca pariter & Latina ad-versantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se *μυσάττησθαι κυάμους*, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit *οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, ἐνιμ-vero sacrae sunt*. Re vera enim *ἐμυσάττητο* fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in *Vera Hist. II, c. 24*, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, *Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) οὐ μετέιχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσάττημενος τὴν κυάμοφαγίαν*. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notantur Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia *οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι* scribendum, idque Attice pro *καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι*. Socrates apud Aristophanem in *Nebulis*, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathio, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, five A. I, Sc. III: *Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκό-πουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία* ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱμμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: *Οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία*] *Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ. ἄττικῶς. Καλλιμάχος, Ἀκούσαθ' ἱππῶνα-κτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω*. Ita hic Scholia-stes, ut *οὐ γὰρ ἀλλὰ* Attice dictum sit pro *καὶ γὰρ*. Paulo tamen aliter commentatur ad *Ranas v. 58* ab initio. ibi ad Aristophanis verba, *Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς*, ait, *Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς*. Non

Lucian. Vol. III.

E e

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utrique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae iidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντί τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχης. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντί τοῦ καὶ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γὰρ: & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἀλλὰ: cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὲ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον. Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero*. Dionysus herus exigit ab Xanthia sermo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε δὲc. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est*. In Ἐκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφύως ὡς λευκοπλῆθης ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία. — *Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed*. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Theſmophoriazusiſ citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δέλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδεξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κατωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticissimi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, 'Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. Ἱσοί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic Ἱσοί, pro communi Ἱσοί qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονῇ) Vocem γονῇ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μέρια, τουτέστιν, αἰδοῖα: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρρων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψθεντα) Turbant hic codices. R. ἐψθεῖσαν. Fl. ἐψθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἷμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἷμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταβείη πρὸς ἡλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺν, εὐροί ἂν ὀδωδέτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philosophumennon Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμηρίον φησιν, εἰ τις καταμασπόμενος λείον τὸν κύαμον καταβείη πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθὺς ἀντιλήφεται προσφερῆ (sic lego, non πρόσφερει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁδμήν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumennon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciani. Rursus αἷματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne vel vena pertusa emissus, vel de naribus profluiens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* seu glande *regia esse*, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνου dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀπὸ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* & *sanguis meus* pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymmo: *Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδυνε) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδολοῖς εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσούς) De Pythagorae femore aureo Porphyrr. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, alique. Meurf. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός ἀμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ αὐτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρῶς ἐξασκεῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὸ ἦν. Τούτους οὖν φησὶν αὐτὸν ἐκτρέφειν. A Crotone autem & eis Τάραντα ἡ αἵρεσις

Ἰταλίας. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινότητες, seu *confortia*, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Πορτικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπτεύς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πῆραν ἐξήρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo verum esse, cui ex humeris *peram* dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco consideranda, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) *Peram dependentem habens ex humeris*. Ita vertit interpres; quasi ὤμια inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὤμιας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. lud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμείδια. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλη) L. ἑτερομασχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Etymol. in Ἐξωμίας, Hesych. in

Ἑτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurs. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλείται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλείσθαι solum in usu est: altera προκαλείσθαι non minus, quam προκαλείσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

eod. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χαρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἑρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

eod. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

eod. l. 14. Ἐλευθερωτῆς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

eod. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. *Antislitem* hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usum comparatum ibi steterit, ignorare me fateor SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

eod. l. 12. Ὅπισθογράφον) Tu vide, an sit ut apud Satyrum poetam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. *Coll. Gal.* Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in γ. ὀπισθό-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου &c.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονος δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὁπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρημον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὁπισθογραφα multum iuvat. Praeferam tamen κατὰγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kuff. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ἡμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ἡμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος idcirco Εὐριπίδῳ τινι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatis atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpere scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀπαξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὅ ἐστιν ὀργῶν. Erymof. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ἕβρον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatum

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἔχον· discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσιέμενος) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιέσαι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans (stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii; quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅλῃσι δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrassse. Adeant & Lactantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσειςιν ἀν τις δαῖτῶν, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit. Sed legendum, Ἐν ὅλῃσι δὲ πάντων, ἂ μὴ ἰδίᾳ ποιήσειςιν ἀν τις, δαῖτῶν ποίει, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὤμων) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditissi. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πῶδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.
ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἥτοι σκυτοδέλης) Non bene expressit Benedictus, *cisi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέλης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive futor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpretes, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Iens. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάνασον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, imposita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) *intelligenti & ingenioso* opponitur *idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenacum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περί Σικελίαν) Construe περί Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε nam τυράννοι περί Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περί Πλάτωνα, Platonici. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουντίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpretes, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι mox ex eodem Mf. repone, ἅμα γὰρ αὐτὸ πεπραῶσαι βούλομαι ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλοσθον, volunt: & statim idem liber, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθῶν quod est ἐλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, at ego omnes a pueris plorare iubeo, cum ἡβηδὸν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiff. Gothofredo lungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἀπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρῶθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθαι, absurdum prorsus est. Quis enim prober, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἀπρακτος εἰοικεν ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένει· & post p. 102, Ἐοικασί δ' αὖν πολὺ τι πληθὺς αὐτὸν περιμέλειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de impræritia aut ignoratione intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψιν) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἄσσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψιν, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegit. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸ αὐτὸ ἐνυμνεῖν καὶ διακρίνειν τὸ αὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κἄρ &c.) Accesserunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰόνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος ed. A. addit hunc in modum: τῷ δὲ ὀδύρομαι &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commode sunt correctæ: sed interpretationem ad voces præfixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κικεῖν. Non inepte quidem

Matth. Sladus conieciarat, κυκᾶσθαι: sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. Κυκεῶν ἢ πόσις: ἀπὸ τοῦ χυεῖσθαι χυχέων τις ὄν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος: nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ'. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam μαχόμενος. Suidas ἐρίζων, φιλονεικῶν. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguus, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristor. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmati non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debbat verti a pueris plorare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἀπρατοι, non ἀπρακτοι, unde ipse dialogi index βλὼν πράσις. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον ἑφεσίσις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit ἀθρόον, i. e. confertim, sine discrimine. LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἀπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit l. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: συνδιαφ.) διαμ. SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς) Pro hisce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. SOLAN. Primum ὁ πνευματικὸς unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebebat, λέγεται δὲ καὶ τὸ δῦκτιον prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν quamquam ea de significatione γρίπισματος ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas turpis lucris & rapinarum. Γρίφος

autem, quo destituuntur V. & ed. A. in capite Scholii praeposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) ἤβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἤβην ἀκμάζειν inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδραστής) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristaeen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἰμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristaeen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. Κἄν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἰμάτιον) Veslicontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταυτὸν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτὸν δῦμον. Τὸ δῦμον enim neut. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπὶ τοιοῦτον ἀμπεχεται τριβάσιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον τέλεχος. Plura Matthiae de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στώμιλος, scribendum esse liquet ἐφοδρον eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deierasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theophrast. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγένετο τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρτος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἠγεῖτο καὶ ὄμνυ. οὐκ ἀνὴρτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός. ὄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὅτι μὴ θεοὺς ὄμνυ.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἀμύναι*, & Hesychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviorem auctorem Porphyrium L. III de abstinentiā § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰναρ. c. 9. SOLAN.*

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Laetantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ Κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάαν.* Quae iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: *δυνύω γέ σοι τὸν κύνα*] Κέρβερον. *Ῥαδαμάνθιος* (V. *Ῥαδαμάνθιος*) ὄρκος· οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. *οἷς μέγιστος ὄρκος* (V. ὄρκος & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχήν. *Κρατῖνος Χείροσι.* (in V. *Χεί σοι*) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ σιγάαν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείροσι* vero scribendum fuit *Χείροσι*: quod recte a Iun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλογοί, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus exple-ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum consti-tui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων Ἐπειτα χῆν' θεοῦς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastae commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δέ περὶ — Βαβαῖ τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τίθει νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρεῖται· ἀλλ' ἐξείναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἂν θέλῃ (l. θελοῖ) τῶν καλῶν. Ὡς τοῦ θανυμαστοῦ γέ-ρως. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisiūm. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae ma-nent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac dein-de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter-nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. l. 2. Κάμει ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν-των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμει ἄλλον· sic omnino legen-dum: perperam, κάμει ἄλλον in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mff. Gr. P. L. & P: ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legere-tur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίῳ Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin-git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve-niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῆ — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato-nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristip-pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi-sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδία λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τόδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάβας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάβας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpretes; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficum e Caria*. Nam & παλάβη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ χλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecepit ficibus asidis*: & infra in Revivisc. παλάβην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imposteret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo torus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὑπαχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendoſe. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere volebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput ronderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu antecunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radabant. Vid. omnino Δρατ. c. 27, & quae illic annorata extant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ἐλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatium partes sectante dicit, eum μέσσην κουρὰν κακαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπιστούς εἰργάζετο, καὶ ἀχίτνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, 1, v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰσάγει λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες. cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constar. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὶ, βουλιόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν. nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τὶ βουλιόμενοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀοριστος, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi de τῷ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυγῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυγῆς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, ὥς τῆς κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας. quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hefychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati, velut signato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὕψις, ἐκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτήσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λέγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferruntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apo-proëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acratorphora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed *praeposita* aut *praecipua* tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, non appellat mala, sed si libet *reiectanea*. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: *Ut enim*, inquit, *nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem*, (id enim est *προηγμένον*) *sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, προηγμένα*, id est, *producta nominantur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta* &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. *Καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiā partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκαταληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταληψεις* exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones*, ut Davif. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβαμα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absoluntur, Stoici *ἄξιόματα*, καὶ *συμβάματα*, i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, ego *Priscianus* scribo, *Apollonius* ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρσυμβάματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, *Cicero patriam servat*. Ammonius: *ἂν μὲν οὖν ὀνόματις τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγορημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅταν εἰ παρακείμενο γὰρ συμβάματι, καὶ ἂν οἷον παρακατηγορημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει*. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam *mox*, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιον καὶ ὁπόσον) Ὅποιον καὶ ὁπόσον. GUYET. Ὅποιον καὶ ὁπόσον L. quod magis arridet, quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. & P. In edd. ὁποιον καὶ ὁπόσον. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & *ποχ τι τῶν ὀνμάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα* tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operari abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepserat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτὴς λόγος Aphthonio. Crocodilinam vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *ὑερῖων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conicere, quid *ὑερῖων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem, 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυριεύοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus viderur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἠλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἀργός.* quae omnia Logicis fufius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *Ἐγκεκαλυμμένος*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκεκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* REITZ.

ead. l. 15. *Ὁψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoventi oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοιον*, non *σολοικισμῶν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantibus T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνέντων συγκρούσεως ὑπεῖπεν, Οὐ μόνον, φησί, ταῦτα παρίταν τοῦ βελτίανος εχόμενους, ἀλλὰ καὶ ποῖα ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νῆ Δία σολαισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem solecismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὴ τρις) De his hellebori porionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hefychium vox affinis foni, Γνυπῶνες, qui sunt στυνγοὶ, κατηφείς, ἀτολμοὶ, παρεμμένοι καὶ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτακέναι morosi, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua diffi: nam γνύξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere sensum alium ex Hefychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνύφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio ulquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκηφον potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδίον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνύφοντας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυνῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ἀκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ θεριζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: θεριζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ θεριζειν. REITZ.

ead. l. 14. θεριζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγρ. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἑσπερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἑσπερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἑξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασῶρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνοῦμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exaufflorentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καμὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega- vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio ta- men aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, signi- ficaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad- versari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appo- situm foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοῖνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis ista statim explicas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοιςδε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro *cito abeuntes morimini*. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest aper- tius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posue- ram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praeveneris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Οὐος οὐ γλαστικὸν) Contra disputat Theod. Mar- cil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. & , ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρὰ c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat, Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* signifi- cat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίησθαι) Legendum ἀποίησθαι. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδ' ἐν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδ' ἐν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλάσοφος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, murandum duxi, Pyrrhonisque nomen repositum. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς αλήθειαν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academicis, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδύς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Νωθῆς] ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νοστικόν καὶ τοῦ δειν. . . δειν. Solanus στερητικόν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Νωθῆς, ὁ βραδύς καὶ ἐκκελυμένος παρὰ τὸ νοτὸν στερητικόν, καὶ τὸ δεινὸν τὸ τρέχον γίνεται νωθῆς. ὡς ἀρδῶ, νωαρδῆς ὁ ἐστερημένος τοῦ δειν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγασσάμενον τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσαι εἶναι δεσπότην, mihi inferre ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δίκαιῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέναί. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἑμῶν ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δίκαιῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Neph. III, 2, λόγος ἡττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἡττω autem vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiam si causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

. Pag. 117. L. I. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista peritum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque proficitur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ H ANAB.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed imprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2, Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, *κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους*. GESN. *ead. l. 6. Καὶ σὺ δὲ*) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7 Ὡς πῆρῃ) Alludit ad hunc Homericum versum II. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. II. B, 363, Ὡς φρήτρῃ φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλαφ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὧ Ἀρίστιππε) Auctior est vetus Codex: *κεκμήκατε, ὧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε*. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Ms. Gr. & P. restitui-
mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim festos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστέ σοφοί) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, *ἔστέ φίλοι*. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscenibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitus se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὅμηρ-
κῶς classicum canit, — Ἔστέ σοφοί, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς. Nempe Homerus II. Λ, v. 287: Ἄνῆρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. IENS. Hom. II. Λ, 287, Ἄνῆρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνῆρες excidisse conicio, quod cur reiceret, nulla erat ratio. SOLAN. II. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. II. Z, Θ, dixisse: — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. II. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἄνῆρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνῆρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero re-

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρῃ pro φρήτῃ quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτάνκισ) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10.) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consules inducunt, ut de crateribus suis loquens risum exciter. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, ἌΛΛ. ἌΛΛ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστίγωσθε τα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de crucel. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. Τους ὀφθαλμούς ἐκκεκρόσθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰεσίου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστόν) Placet *κάκιστον*. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λακιστόν μέρον* Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ. v. 116*, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰκείσιου) Intellige *Διός*. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. GEFN. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἀραρν) Vid. & *Καταπλ. c. 8*, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὀμηρον ἀ λέγει) II. X, *τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ*. Et mox ad *Ζωγρεῖτο* subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, *Ζωγρεῖτο Ἀτρεὺς υἱὲ σὺ δ' ἀξια δέξαι ἀποινα* &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, *ὧς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά*. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. Hs. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, *Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλω θυμῷ*. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτείνει) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. IENF. Lect. Lucian. pag. 166) in voce *κτείνει* corripidiphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. IENFIO singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατί) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίνος μ' ἔκατι κτείνεται. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι ρημάτων με κτείνεται. Patet ex responso, verum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνεται με) Κτενείτε legend. conicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχάωνων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κάκεινη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῇ; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μηχανὸς ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὔρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἑμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἐστὶ μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quominus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταλλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Ms. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati essis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἄκείνους σου λόγους, aequae ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἄκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquendum, ut docuit

Budaeus δ πάνυ. GRAEV. Hom. II. A, 137: — ἀμείλικτον δ' ἔπ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. folis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Tim. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμῆ ἀδικοῦ, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex superioribus huc inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κακῆγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλεπίπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἰληφε τὴν φῶδην. Et illud, δοτῆρι ὄντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, δευδᾶς λέγων εἶναι τινα ἐαυτὸν. Ad quem l. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. II. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. II. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. BOURD.

ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag. 98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἑγκλήματα. καὶ τα εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλος) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλος est, & ὀρ. ita scriptum, ut littera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μιν & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem*. Erasmi in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵππῳται χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοὺν ἐλέγγο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διατητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulgum, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne esote solliciti. Neminem ego*

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius obseruari, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδες γὰρ μοι ἐστὶν δύο καλὸν, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωθεύ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν εἶζον τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis astutem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Iensius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἰππος) Ἰππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στέαρ γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti, sive, plusquam opus est*, ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydrum. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστίον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

sensum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρονίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Έκρυψ) Έκροϊ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Ερέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνετέμνον vel συνέτεμνον: sed posterius eum voluisse, facile est coniicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαρὰ βησδεῖς) Emenda συμπαρὰ βησδ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editi. P. S. &c. In qua igitur malam lectionem — βησδεῖς vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. Ές τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime opportunum & incantum se aptabat*. Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, *ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον*, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta*. In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte in vita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικώτερος, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιὰ & ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vincuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Έλληνικ. ρίγες ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δέσαντες παραδιδόασιν, οὐτὼ κἀκείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδικημένῳ τοῦτω δήμῳ οἱχοῦνται ἀπιδόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. Prudentio est boia: Colla boiis impedit. GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeceuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I. Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελὲς. GESN.

pag. 129. l. 1. Ὅτε φαίνεται δὲ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδ' ἐτσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, creta & fucus. Sed, cerussa & fucus rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: admodum gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, pulchritudinis nomine; ideoque ego comma post ἑραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, laudata propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἀχαρὶ σκωπτόμενος, Xenocrates cum a Platone ob ruficitatem derideretur. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. unguentum Veneris, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐπρόσβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγχέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγχέλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid anguillae sibi hic vellent; de anguilla substituenda boiis, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas muraenulas torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praece- dit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς εἰνδς) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίωνα) Vid. Hom. Il. E, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias.* REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλῃ) A pictura Polygnoti sic dicta por- ticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Composita. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more soli- to in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comi- tibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memo- ratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Λυκίος, τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausum immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore of- fenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris, Gnidae c. 12: Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀ- φροδίτσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἰθρίον, οὐκ εἰς ἕδαφος ἀγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀ- φροδίτης, ἔπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κύμαις εὐθα- λέσιν ἄχρι πύρρῳ βρύοντα τὸν περίεξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro, Venerae nobis adspirant aures; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse.

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκόις ὕλαις
 ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιάσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν
 σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hīsce sylvīs amoe-
 na tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata.
 In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic ἃ,
 ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis ar-
 gumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim univer-
 sis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem sin-
 gulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, 'Ὡς μὲν
 τοῖνυν κοινὴ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεδειχται μοι δο-
 κῶ. φέρε δ' ἡ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur
 quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi de-
 monstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, conside-
 remus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων.
 respiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in sequentibus di-
 citur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat
 Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινὴ πασῶν διαφέ-
 ρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4
 pr. id ὑποσβολικόν Lucianici filii properantis notat Marcilius,
 Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γινώσκων
 πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. At non erat
 apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicen-
 διά esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendū. Et re vera debue-
 rat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credi-
 bile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam;
 potius vel temporis iniuriae, vel librariorum focordiae eam
 deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam,
 ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse la-
 psos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem
 id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodie-
 nis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores
 vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam lin-
 guae per oscitationem quandam impingant. Lubet hic paulum
 indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum pé-
 titis, ubi ὑποσβολικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis
 auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum.
 Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δ' ἐκα-
 τὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ἀμίλη-
 σε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie filii ratio requirit Βουκολοῦν-
 τος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Li-
 bro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ
 φῦμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimum certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munckerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est*. Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὴν φθόνον, φασιν, ἵνα μὴ βασκανῶσι δι' ἅρα τοῦτο. Gesnerus legit τοῦτον, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἶκός, καὶ ἄλλαι λόγοι ἐπέρρουσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τοῖς. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγῶναι ἔχοντα ταῦτα, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο δὲ. Reiciunt eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τοῖς sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνες, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τοῖς, illa τελεία στιγμή, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* Ἐν τούτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, libenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliique veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt; quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex II. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς — notat, id esse *σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις*: debuisse nimirum Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad II. K, v. 43, χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. — An vero revera haec locutio sit *soloecca*, non iudico. H. Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a *soloecismo* differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cuius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti est, quod idem Anonymus notat ad II. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀφείλων πληγέντε κεραυνῶ Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον. — nimirum *πληγέντε* positum esse pro *πληγείσθαι*. Et certe hoc, vel in duali *πληγείσα*, postulat haec oratio: loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ *πληγέντε* est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum II. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε, non est, ut censet Anonymus ille, *soloeecismus*; nec summa fuit Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine *soloecismo* — τοῦ δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa ellipsis, atque ita commodè intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὅσος, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui II. E, 82, (& II, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὅσος ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesis inseruit *Hemstl.*) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poeta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, *de uno*, usurpat, identidem non recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisis, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, H. Casaubonus ad Athen. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpret Graecus continuo infert, oportuisse ἀγοῦσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἀγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἀγειν reperio quoque in hoc poetae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον, fragmento, Κῶας ἀγειν κριοῖο μεμαῶτας —) referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἀγοῦσι, sive ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὅτι μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖω τι, ὑμᾶς παρῆσαι ἐνθάδε καὶ ἔχοντας. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) Il. A, v. 541: *Αἰεὶ τοὶ φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔοντα, Κρυπτάδια φρονέοντα διαζέμεν* — hoc est, *Aiei toi φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ δεῖ. semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam confilia agitantem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non ὑγιῶς habere; convenire enim *σφᾶς* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisset Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes* — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηδίας δ' ἀν' ἐοῖ καὶ ἀπειρονα λαὸν ἀγείρας*, culpatur τὸ ἐοῖ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ ἐοῖ, quemadmodum & τὸ ἐμυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. Flor. πάντως, uti conieceram. In reliquis est πάντων, mendose. SOLAN.

cad. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non principum tantum nomine honoris causa compellatur, sed summam & epitomen totius suae disciplinae; ipsa disciplinarum mearum capita. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset quaestionem de natura Deorum, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIMUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione scientia sit causa philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academici*.

cos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *causam principium philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: extantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *causa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davis. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia* sit *ποιντική αἰτία* philosophiae, ut ait Nemeseus de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς ὑμᾶς) Angl. *τί*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίοις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ων* in *ois* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λωποδύτης) Angl. *τρυβαρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὅσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tunc

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὑπὲρ ἂν ἢ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resurget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Mf. ἀποσμάμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμάμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgaram rueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Mf. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμάμενον) Hanc scripturam Mf. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepinus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 273. HEMST. Ἀποσμάμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum offendant. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάαν· sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμάμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elfner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι βέλων. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεια ἀντὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & familia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριόν. SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ) Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη τάληθες ἐξευρεῖν δύναιο) Malim cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη τάληθες ἂν εὐρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἂν εὐρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucianum ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκα eodem, quo hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον-πάγον) Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa erudite vir sanctus Gulon. Fuliens. ad Dionys. Areopag. dixit. Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. Hefychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides, & quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco, eius iudicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammonius & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur. Philol. ad N. F. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas*, &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis affectus* dixeris. Probabunt itaque, fat scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactiores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδ' αὖτως) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶν μοι μείσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, *fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus.* Sic in Aët. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Aët. V. H. VI, 12 f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare.* REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallet *Δυσελέγκτους.* Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ postitum oportuit. SOLAN. Non male *Δυσελέγκτους* coniecit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὐρισκομένους scribendum. In marg. l. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. Εὐρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες, ἢ ἀλιεύς· αἰ τις ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi εὐρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιαστής) Παρρησιαστής dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi Demochares Lipsius edidit, pro Democares, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensem legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὁ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiasten, cuius catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoiicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babyloniis tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἤρουν. ἢ τέχνην δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἤρουν, τίς δ' ἡ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ὁ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Ver-tebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Femere enim illud quaerebam.* Proxi-me tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *ne-que hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλοῦ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his α μισο, vel α φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰς φασὶ καὶ τὰς) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόντα, μισοφειδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρη, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰς φασὶ καὶ τὰς. Interpres: *atqui non oportebat: eiusdem enim feruat esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, *ferunt homines*, & ista & illa esse eiusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασι τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. Et haec & illa indicant eiusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοφειδῆς est, ille pariter est φιλαλήδης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γὰρ ἐστὶν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκῶσαι. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iam* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εὐάθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῆτις Aristophani, & Πολιούχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὡ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. Ὡ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἔχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπίσκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Ζεῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. Ἰῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀμμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *ῥῆσι* ista! q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate sufful-
tam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορεῖται) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀριστα κατηγορήσῃν δοκεῖ, qui vide-
tur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσῃν ex Ms. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορήσαι
ἀν. SOLAN. Κατηγορήσαι) Voluit Solanus hoc in textu muta-
re. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavi-
mus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiorē habuimus.
Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens,
etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiarī nequeat.
Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX,
pag. 5, Ἐν νόμῳ ἔχουσα τίσασθαι τὴν Κανδαύλει, ex uno Ms. in
τίσασθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra exi-
stimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem.
Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγαλὴ ἀπέτισσαν, magno luenti.
Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀβ-
ριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian.
Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, di-
cens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. denf.
tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius fluere-
t, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Ms. nec edit.
ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, credo; si res esset
certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. diffi-
milia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum
modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum fu-
turis coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell.
vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso pa-
tet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed re-
pugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία
καὶ προσηγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ
τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λου-
κιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες ἢ ἀλιεύς: τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ
ὑπὲρ πάντων εἰπὲ τὰ εἰκῶτα. Vid. plur. ap. eundem ex Synef.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum προηγορίαν legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. age; quia praefas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

pag. 140. l. 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui Gorgias inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνεχῆσι) Συνεχῆ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) Lucianus Platonem subannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν εὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Πητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

pag. 141. l. 3. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὗτος. BROD.

pag. 142. l. 3. Τοῦτο) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τούτῳ, non τοῦτο: utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχέειν, qua de re Hesych. BOURD. Ἐκκέχυται) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrium iterum mendose legatur Ἐρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiam num arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλῆσιον κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BROD. Inapte olim interpretes: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡθροῖς. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsā menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam.* Ut plura similia testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πῶτῳ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μὴ δὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecerimus ad Πρ. λ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεὸς) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀπίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἐδρῶν) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφίν-
μι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in im-
press. corrupte, αὐτῷ ἐδρῶν. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Consule in eius vita Laërtium.
BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligen-
da: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis
scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus
comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχαι) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Re-
liqui ἔχαι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπιμπόλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL.
(Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic
solet apud Nostrum aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28.
REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeus confirmant.
Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀ-
πιμπόλη, nisi quod P. ἀπεμπόλη. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) ΟΧΘ. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui
v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praete-
rito vel praesenti, nunquam cum futuro construere solita, etiam
ἀξιοῦν illis accenser; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Ienſ.
observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi
cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epiſt. man.
c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι
& cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. ite-
rum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thu-
cyd. III, 44, Οὐκ ἀξιοῦμαι ἀπάσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖ γε ὃ Διόγενες. Scribendum Πλα.
εὖ γε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖ γε. MARCIL. ANAB. recte L. & P.
ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Phi-*
losoφiae ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui
hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχεῖ) Aquam infunde. BROD. Glossa Paris. habet,
Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum
clepsammis pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic
sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsy-
drarum desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice con-
versum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis im-
pressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abes-
se non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscru-
tarer. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. 'Pai) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.
Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in
P. L. & Iuntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem di-
scere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro va-
ledixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate
fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte
XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reli-
qua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. 'Ορῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolve-
re non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore
philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti aucto-
ritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23
f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. vo-
xarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in
hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάντ, quae legere ope-
rae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si
impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti
passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in
Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem
ὕμιν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis ex-
primebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. Iunt. habet hic γυναικείος. Sed
vulgata melior. Vid. 'Ον. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. Paris. Herculem fal-
tantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit He-
sychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus
Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum
nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omni-
modo deridendos propinasset, acerbè exagitat ψευδοφιλοσό-
φους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum secta-
tores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem com-
parat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sus-
stinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine specta-
torum vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum per-
sonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς υπο-
κρίσεως. εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἥρώων προσωπεῖα περιβ-
εῖν, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμε-
νος, ἡξίου λῆον αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγ-

κώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παίων τοῖς ζύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic lo-
cus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donce*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρισεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personae ausi sint, vel imitari sustinue-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censer, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in Δραπ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἰ τίνα τοῦτον) Lege: εἰ τίνα τούτων. BROD.
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἰ τίνα τοῦ-
των. Melius εἰ τίνα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res I. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκείνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσκαῖν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτιᾶτο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non *ἐνικώς* Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis *αὐτὸν*, non *αὐτὸν*, scribendum. IENS. *Αὐτὸν* vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & *αὐτὸν* adspirate scripsit, cui parvius, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in edit. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspiraciones huiusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat *ἐ αὐτὸν*, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. *αὐτὸν* pro *ἐαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorum reddendum, comma post *ἐπώνυμον* sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐποieiτο*) *Αν ἐπονείτο*; GUYET. Brodaeus *προσεποieiτο*, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. *Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποieiτο*) Angl. *καὶ οὗτος λόγους ἐπ.* BOURD. Brodaeus, *καὶ τοὺς λόγους προσεποieiτο*; sed melius illud *ἐποieiτο* intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita five tali schemate, sive sub tali persona differtaret. MARCIL.

ead. l. 10. *Ὡστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ*) Pirckheimerus, *vos quoque indicta causa condemnabant*. Cur igitur in fine Hermotimi, *τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσθ, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς*. Ergo Benedictus, *vos vero cum ipso damnabamini*: at idem in loco Hermotimi, *ceteris indicta causa damnatis*. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, *οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίειν*, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdic. c. 8, *οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἠλίσκεσθαι, habet indefensam causam*. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter *καταγινώσκειν ἀκριτον*, & *καταγινώσκειν ἐρήμην*. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. *Ὡστε ἐρήμην*) *Indicta causa*. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro *ἐρήμην*. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. *Ταῖν θεαῖν*) *Ceris & Proserpinae*. BROD. *Ceris*

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. lebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουῖ) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τουτουῖ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiaften in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοθέται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγούν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικούντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiafte allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeceunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνουσι) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὀβιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παρανοήμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκονιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παραγκονιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπαι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶων, καλακευτικώτεροι δὲ τῶν πῖθῃκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄντων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ἀθίζομενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων ζύρας ἀλλήλους παρωθοῦμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθοῦμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβαλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωδοῦντες: neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβαλῶν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δὲν λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοινωνικῶν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὥς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perdit: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta: Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius. Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθοῦμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex-

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μερήμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnatur Ienſ. non adeo est absurda, dummodo suppleas αἰνῶν. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιῶν) Iam olim. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅπως τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici αλαῖα, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Il. A, 201, — ἔπεα πτερόντα προσνύδα, αἰτ, λόγους ταχέως. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξ αἰρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenium, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat verba αλαῖα Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλλήλῃπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλλήλῃπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλῃπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἢ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, ἰσχυάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονημένοι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδασχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nuncum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum folliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγυπτίου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχ(ι)ζειν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὀρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπον, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκουσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos inectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ τί τῶ γυναικὸς ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τοὺτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκουσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἀπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσι ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐκά-

στη καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσαι· c. 68, οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, quod est, in philosophia se exercens, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praefendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgaris est ἀσκούσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθῶν τοὶ εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem praebeuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχὴ τότε χάνειν σοὶ τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταιρ. πῶς ἂν μὴ ἢ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμην δὲ καταδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλοίμι δ' αὖ μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετῇ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appellet. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutat a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλιών) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὡμέγα σμενὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus ac commesatoribus translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμον. Aechil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῶ σατῆρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu fospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σπασμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πάγωνα βαθὺν) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπάγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda sine magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat Iens. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλούτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλλῆιος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἑταῖς σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσὶ νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλείστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκσχῆναι, καὶ μοῖραν τινα ἦτοε μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἰκάδ'· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. Il. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. Il. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δὲ μὲν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπη. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. fustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄποδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὧς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῶας, ὧς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Παλ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλῳ) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλῳ Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria falvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepulturem dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλῳς Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausanias l. 1, 21 & 26, Κάλως ἐστ;* unde Simfonio Chron. A. M. 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpretes Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. l. 1, 21 &c. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακεῖον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυῶν) Il. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυριοί) Ex Hom. Il. B. pro ἥρι Angl. ὦρη. BOURD. Recte utique Ms. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὦρη· est enim ex Hom. Il. B, v. 468. ἥρι est interpretatio: ὦρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. ³Hpi) In Angl. L. & Mf. Gr. ὅρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano muratum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγὴν δὲν προκ.) Hom. II. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακσίον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα: quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranarum pag. 410, ταχέαν ἐπιτέλει τὴν ἀγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μὴ δὲν. BOURD. Μὴ δὲν ed. I. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendose μὴ δὲ vel μὴ δ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὲ χρυσοῦ μὲν δὲ εἰσδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτ' ἄνθρωπος κακὸν δειδέειναι Οὐδὲίς χαρακτηρεῖ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτούς: sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. ἥδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. ΠΛ. αὐτούς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii lupinos. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secespia*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδιον.

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ullas Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μῦρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatio- nes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enar- rat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiastae a me iam memoratum silentium, risum captaffe videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum de- mum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lu- cianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyaen. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- cleti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cpd. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλάσσει στεφά- μενος. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός: quid au- tem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὕσχον κρατὸς, ut apud Hesych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὶς, ὅσχος εὐσχιος παρῆν* *χυμένοις* &c. vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina θαλάδος, σπονδεῖα*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaeica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivae*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῶτι 'Εν χρῶτι, ad vinum, ad cutem. BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. "Η ἑγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπεροῶντα) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Αλωνπεκίας) *Vulpe notatos*. BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφοῦρους*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Η ἰέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. "Ωπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam aludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὥπερ hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὄπερ duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obscundatsem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανέθηκεν) *Dius dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Απὸ &c.) Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερᾶν*, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοῖται; ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχαδί) Brodaeus: ubi notata Παρρησιάδου persona reponi vult personam Ἀρστίης. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοῖται*, pro *τί πράττειν διανοῖ*, ὃ Παρρησιάδης; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae *τί ταῦτα* &c. MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capret philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παρρ.* δειλάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθέζομενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τευχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παρρ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὃ ἄνερ, πράττειν διανοῶ, vel διανοεῖς;*) sed ab alia persona, ἱερεια scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *Τί ταῦτα, ὃ Παρρῆσιάδῃ, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur ἱερ. hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituiimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Ienius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. καθῆκεν) καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΑΕΥ.) Malim pro ΕΑΕΥ. tenuissima mutatione legi ΕΑΕΥ. h. e. ἔλαγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλός ἐστι) Interpretes, *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, γαλεὼν esse *felem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, γαλεὼν esse genus canis marini, qui est κατεστιγμένος & ποικίλος: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gazza mustelam interpretatur, est piscis rapax.* REITZ.

ead. l. 16. Αὐνοῦτος γῆ) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὔων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro αὔων, quod hic adeo non convenit, ut quidam librarii eicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platónico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αὔων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἀνών, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἀνών. *Cum muti sint pisces*) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσειν ἡλπιδας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνέμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex *Iunt.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπιδας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἐση φανερός ἀπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Act. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χαρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu esse ferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυρας — πέντε δραχμῶν. XAP. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

In Schol. Μυσάρης) Μυσάρης editum erat, sed μυσάρης correxit Solanus, recte; nempe a μύσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἑλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφῆστατοι) Non potest commodè lusus verborum conservari ex cognatione ἀφῶν *aruarum*, & ἀφῆστατων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΑ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΑ. ex P. omnia sanant. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΑ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Beneficium, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario, easque voces includit parenthesi*, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verre, *accedentem video, prout in profundo videtur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὅψιν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁψιν, *orsonium*, quod κατ' ἔχον de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσαν. κακῶς) Βάγλωσσαν & καλῶς editum erat, pluribusque vitis typotheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III. I i

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκαθώδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. *Echinus*. Latine *Eri-naceus*, spinis aculeatis. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτεθλιπται legebatur ἐκτέ-θλιπται: cum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὡ Πόσειδον) Auclior voce una Angl. Cod. ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπού-σας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοντα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέ-να τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζευξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παρ-αιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Lu-ciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν per-sonam ΕΛ. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστήριον) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτήριον, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorfio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήριον, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorfii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum du-ctum accedens. REITZ. Leg. καυτήριον. Sic Mss. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος. Ceterum in Mf. Regg.

3954 ad h. v. sequens legitur Scholium: κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῆσιν τὴν συνείδησιν. B. de Ball.

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττίδος. vid. Voss. Hist. Graecis, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΤΣ) De huius vocis significatione & usu fufse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiaft. impr. Καὶ τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἀγῆ hic exponit Scholiaftes, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transiit. Egrege hoc illustrant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δὲ σοὶ ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς) γραυσι τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἄντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρυ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ἀόρησιν τῇ κερατῇ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακερυ. edd. omnes, excepta I. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiaftes, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomodo-ocunque legas, vox nautica sit, oportet, a κερας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρόπωνται) Loro ad scalmum alligata est. BROAD.

Ἐν τῷ τροπατηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπατῆρ λαῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν tangit Hesych. verb. τροπῶσασθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραῦρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίσις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκετεύονται) Quatenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσai. SOLAN. Ἀρκετεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Brauroniae, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἀρκτος *ursa* autem ἀρκετεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἀρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκετεύμεναι ἡ γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκετεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκετεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκετεύμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocration v. δεκατεῦσαι arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in urssae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκετευόμενας & ἀρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam urssae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis, qui Brauronias has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἱμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίδην τὰς Ἀθηναίων γυ-

παῖκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὁπηνίκα Λῆμνον καὶ Ἰμβρον κατέκουν, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas *ἱερατεύουσai*, nondum fanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκεύσαι* legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκεύσειε τῇ θεῷ etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, ἥρπασαν παρθένους ἀρκευομένας τῇ θεῷ, sensus quidem commodus emerget; sed & mallet addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἶν) Ἐστὶ καὶ ἀγτὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστίσιν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλευτὸν) Quid sit βουλευτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλευτὸν τὴν δειλὴν ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλευτόν. Eust. ad illud Il. π, Ἥμος ἥλιος μετανεῖσσει το βουλευτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvenci*. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλευτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευσετο γηπῆνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis*. Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἶπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τis ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὴς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίσι μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωτεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γυνάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diuersionem tamen indicat. REITZ.

Pag. 174 l. 6. Χοαί) Dico ad Heliod. χοαί, τὸ ἐπιχέομενον τοῖς σπαθάνουσι μελικράτον. BOURD.

ibid. καὶ τῶπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem τῶπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *piacula*, ἄγος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φύτον. ἀσφόδελος δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπάλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκοινμενον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόνεως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Parif.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. & pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic δὲ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβαντα ποιηταὶ τίνα εἶναι ποταμὸν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἄφεινόν. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίειν) Ἀνίην. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere *supercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυθρόπαζον ὧς

ἄμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. BOS. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδαίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἀγούσαν) Ὁδόν. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστι Ταϊνάρου πρὸς ἐσχατοῖς. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσούτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένην) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hesych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρεως τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοίβαζε) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, σκίαζε, α στίβειν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Verunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, faucios adducito post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικαήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omisſum erat; ſed & ἥτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροῦς autem Gronov. legere iubet πικροῦς ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσὶν) Prifcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πεπεπρω) Contra ὁμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀſταφίδες. BOURD.

ibid. Καθ' ὅραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀſταφίδες) Lucilius, *rugosi paſſique ſenes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀſταφὶς τὸ κραινόν, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μηδίᾳ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένους) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Paufan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἐψημένοι vel Ἐψήμνοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *matwri*, *coſti* intelligantur, vel iuſto tempore conditi. Ἐψημα autem muſtum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικαστ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad ſupplicium ducebantur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

eul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui *τύμπαρον* hic interpretentur *ξύλον ὃ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόρευον*. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fideularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae *σταυρὸς* est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, putō, non potest. GESN.

ibid. *Τυμπάνου*) Fustuario mulctatos. *Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι*. VORST.

ead. l. 16. *Κυνίσκος*) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendimus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. *Ἐκάτης τὸ δειπνόν*) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. *Σηπύαν ὥμην*) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes *σηπύαν*, quod & hic secuti Mff. Ox. & P. & B. 2. restituiimus, cum in reliquis legeretur *σηπύαν*. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. *Ἐλθεῖν*) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων*) Sic *ἰᾶσθαι* pro *liberare, sanare ab errore*, Noster infr. in Gallo, c. 28, *Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε*. Et Fugit. c. 5, *Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἀντὰ γινόμενα οἶμαι*. REITZ.

ead. l. 9. *ἁμαρτημάτων*) Anglic. *πραγμάτων*. minus recte. BOURD. *ἁμαρτημάτων* Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. *πραγμάτων*. Quod autem hic de Cynico p. 162 E. apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: *ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφ᾽ ἡχθαι ἐξ ἧδου τῶν ἁμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν*. SOLAN.

ead. l. 13. *Μεγαπένθης*) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιώναι μέχρις ἂν ὑπαγάγῃμι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φέροντες, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Utero, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Proteilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miseranda Caico Linquntur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est, sed indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hefych. Ἀραρεν, ἡμιόσση, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omiffa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic. Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήρκει. MARCEIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus?

'Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φάμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἀπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πάντα. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρύζου) Vid. LXX Interpr. & lege ἐβρύζου: cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῶ) Lege ἐμαυτῶ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὅποσα) Eadem antea & in Toxar. & in Diopsad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amasium meum. BROD. Suadens plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum *Agapeum*, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B.* 2. & *P.* Agnoscunt reliquae cum *Mf. Ox.* Vid. *Ῥητ.* c. 8, & *Συμπ.* 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνηρημένος) *De medio sublatu.* BROD.
in *Schol.* Αὐτάνδρον) Quam incuriose legerint hi Scholiaetae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiaetes legit ἔγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae:* conviviae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad *Perf.* dixi ad illud *Petron.* ut *foris coenares poetam laudasti.* BOURD.

in *Schol.* col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἔγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex *S. S.* petita phrasis: quae huic est, *tempori servire.* SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶόν τε εἶναι) *Aesop.* f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλος) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium typosetarum esse, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hug.* punctum minus post ὅλος expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὀρκος ἢ ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀπεθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidis frequens; quod & notavit Euripidis *Schol.* BOURD.

ead. l. 4. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

ead. l. 5. Κοινωνήκει) Vid. supra *Deor. Dial. I.* μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. *Iunt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familiaris, ut *Ienf.* alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισρὸν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μισρὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ. in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχέτο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιέλω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Helych. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigerem. aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsitan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δοῦλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεινὰ) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsssem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed KY. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus. & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράσομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispecunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΤ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. repone ΚΤ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari fibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, *οὐκ ἐγὼ σε πρὸν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμηπτικός, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα*; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, *Προσεπαττάλευσα*] *Εἰς πάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα*. Sic legendum. Perperam in edit. pro primistertiae dantur personae, *ἔδυσσε* pro *ἔδυσσα* &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. γ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odysf. I, 368: *Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι*, *Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios*. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odysf. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίαι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Mf. *ἡμῖν*. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt *οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως*. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forſan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: *Ὡσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται*, *instar ostreae adolescenti affixa est*. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεται* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μὴδ' ὑπὸ) Ita recte Mf. Ox. Impressi *μὴθ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè *μὴτε* dici ac *μὴδ'*; Cum vero illud *μὴθ'* sit a *μὴτε*, recte per θ scribatur, ob sequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, *Μὴθ' Ἑλένην* — & alibi; quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδ' & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδὲ* praeceffit, etiam tercio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μήθ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μηδὲ* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδὲ* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἂν πείσδειεν, οὐτε* — quamvis frequentius *οὐτε* — *οὐτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦμπαλιν) Ms. *ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὥρας*. Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός*. Αὐτὰρ ἐπεὶ πῦρ δὲ ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) Potest sumi ἀπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot o nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπός τις) Ms. *Regius ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνὴρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλῶ τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, Τιτανῶδες βλέποντας, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πήχει) Πῆχυς βασιλικῆς Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τεινῶν τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γανυρίων καὶ ὑπερφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) Ἑμμάται editum erat; sed in V. est ἐμάτ. i. e. ut ego conicio, ἐματᾶ. Ex sagaci tamen coniectura in A. ἡμμάται editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλιδων) *Conchyliorum*, *puricum*. BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeus interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Mισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepinus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Tim. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iuntina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσται) Ms. ἀνασπάσθ. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀτονήσας. Lucianea prorsus dictio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipere* uterque interpres aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἐρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepit Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἐρμῇ συνανάσπασον, & tu simul *extrahe*, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάσπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάσπασον in Ms. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, ἴστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epiict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείας & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατρός. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epist. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκατος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλλιγξ iunguntur in I ep. ad Theff. c. IV, 16, ubi vid. Elsn. κέλευειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, hortor, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Διότι, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrum supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴν) Alii Codices αὐτὴν. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σήρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Fiſta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιστος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) Phryne, Symmiche, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum aliqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σήρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in
Lucian. Vol. III. Kk

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. EXC. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Ceteris sacra. BROD. Ἐορτὴ ἀπὸδ Athenienies ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ; licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgaram retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πόλλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατείδεν οὐδὲν ὕγιες ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμαστιγωμένη καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccus iniustae Deformans maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Elsner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) *Ουείδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθὶ &c.) Rhadamanthus Cynisco: *Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: *Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἥδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non expectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὀδοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exsequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυάγματος) Φρυάγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἀντὸ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.
ead. l. 11. Τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγαγὼν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδὲ μαρτύροι.) Post vocabulum hoc Λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότε) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότε, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thef. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπὸδύθι τὴν πορφυρίδα) Vid. si lubet, similia exempli afferentem Elsner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πελιδνός) Πελιδνὸν ἔστι τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μελανείας οἰοῦναι μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga Graeciss. pag. 460. Recte quidem Scholiast. ait, veteres non dixisse εὐχάριστῳ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epict. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

ead. l. 14. ΠαΔ.) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χάριν*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Mf. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἶπην*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω*; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. II. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξυγῶρ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forf. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — *πρὸς με παῖσαι* &c. In Epict. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινα τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epict. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavit senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάλληθι πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. *συνευφραίνεται τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἶον ἀπηλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, *a publ. functionibus te libera, discede*. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευτῆς ἐξέρχουσαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηληλυότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτω ἐκέχρητο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλδύως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαυκὸ καὶ Νερσῷ, καὶ Ἰνοῷ, καὶ Μελιπέτρῃ, καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμύδρῃ ξειθεῖς, Σοθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλο

γὰρ οὐδὲν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκόρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς Σέθεν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείῃ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενείῃ. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκείνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. Τὴν παραυτίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnoro ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνουσιν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimum, tricesimumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestantur, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antilia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ira riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philosopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἐτοιμοκλής in Συμπ. c. 21 & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισδοφορὰν) Forsan μισδοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Per moleste ab interpretibus obscuratur sententia huius narrationis. Nam Erasmus, quem sequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepositionis huius rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocriter videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὃν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. & Par. cum Bas. καὶ ὃν εὐπάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere Benedictus, *quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi esset emolumentum mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐφεῖς acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὃν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat currum candidis equis tractum. BROD.

ead. l. 12. Ἐστίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, licet. SOLAN. Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auct. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κινί. Aristoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiast. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, vere, omnino. ἀτέχνως autem, mutato accentu, est ruditer. Vid. Ammonium de sim. differ. Posteriore hoc sensu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἄσπαρτα) Ex Homero Odyss. I, Ἄλλα τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνθρώπα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρίωσιν, Ἄλλα τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνθρώπα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμεινάντες ἐξελκομένον) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater *ἐσελκομένον*. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forſan ὥρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφυκτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis finium, aut *nassae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχαινῶδες ᾧ οἱ ἄλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐν δὲ τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. *Θεογ.* 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχὸς θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἥρα γε νυμφοκῆμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc *Θεοὶ μύχοιο Penates*. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ ἀκόλοπος) Unci, hami. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) Tridennis, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque illiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, ſibi deſuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo, ut ipſum illud reſte ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τοῦ ἀγχιόστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἐμπάλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφουσημένην ἀποπειρούμενος, ἢ μὴ πάντῃ ὅξεια &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miſcell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; ſed longe argutior profeſſo & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apro inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἡ μάλα λυχνὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβίωναι. Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita. Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum uſque diſcrimnis punctum reſ ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμῇ, loco huic Homerico convenientiſſimus ille Dionyſii Hal. in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcendente, ἢ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου καταλθοῦσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud Homerum & Dionyſium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeeſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id oſtendat, quod vox ἀκμῇ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς Heſychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμὴ transfertur ad reſ qualeſcunque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud Ariſtophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν Ἀλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus eſt cunctandi. Verum ipſiſſima iam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet. Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Πτοικ. c. 10. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, five Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἐστὶ καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μωσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἦν μὴ πάντ' ὀξεία) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἦν Κλέωνα τὸν Λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum carpiatis. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ Λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν Ἰππεύσει Λάρος κεχηγὼς ἐπὶ πέτρας δημηγῶρων. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πρωτ. c. 10, ubi patrem Aetichinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, Λογιστής: uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt. Vid. etiam Porphyry. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non atriensem, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos παιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινὸν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praet, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere alicui, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) M. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτιμὸν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτιμον nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτιμιον nostro familiare est; vid. Ὁρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσασιν ὁλεθρὸς ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκρόασις τοῦ ἐπιτιμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτιμιῶν ἐστὶ, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτιμιον σωφροσύνης ὑποσχάν. Demique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισδοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτῆς locator, μισθοῦτος mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκεῖνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δόσα δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδὲν θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. ibid. Noster Philop. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον πάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod factum est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προεξτάσας) M. & V. In impressis vero παρῆξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐβελοδοουλίας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Iunius,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γῆρας πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὔτε τε εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίξασθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vineta est. BROD. Licet haec Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, ramen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. *l.* 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. *l.* 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in *Miscell.* L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. *l.* 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἀν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείντε, ἀ τοῖς ἀσθεννοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὐτα ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἔα. καὶ ταῦτα ἀνέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διὰ ἀρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἔα, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου ραθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Atheniensis, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum

ex sua sede divulsum: relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκίττα) Aut μεγακίττα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρεῶν. Recte apud Strobæum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Mifc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥάστου, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν δὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίγνεται ἄ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἄ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mff. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπὶ παντὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davif. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. (Ὦς) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae fedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus: qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique ap. Ael. ὕγισια vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὕγισια semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἑκείνα λέγειν δοκεῖ, ὑπολοίπον ἐστίν; GRON. Sic Arrianus ad Epiēt. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπόν & C. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte proflus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίας vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελειῶν) ΑΗ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έντεχνοι καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Var. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI & C. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεχνοι & ἑντεχνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi var. ius lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Var. ἄτεχνοι, coniicias illum voluisse ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἑντεχνοι probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiaf. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quare serio vultu haec dicit veterator. Ibi quoque ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelesti, vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὃ συκκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰ κηῖμαι δέ σου βοῶσιν ἰού, ἰού, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας πηδοῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu tritus, *callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Ion. tragoed. περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia afferit. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κέρως γὰρ ἐρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραςτος γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. Εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι proflus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔραν, κἀκείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείη) Mihi placebat Σηραΐη, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινα συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἔχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἔχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, *si contigerit*, nempe id, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed *tis* tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens *tis* est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὖν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec pes illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἔχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes*, pro *credat quis*. IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο: quod probabo. SOLAN.

in Schol. μυρόλωτον) μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmast. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Etsi compositum hoc non invenio inter *lotus*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοῦ κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτὲ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitrator, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in *Addend.* Pro κἄν Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δέδωσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exemplum collegit idem vir doct. in Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Prolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de fociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) At supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῶ μωγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸς θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ira & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Celf. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui dicet nomina, laevum, Qui sordiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afra

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτοι discretim legisse; frustra. REITZ. *ead. l. 13. Χρώματα*) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego ἔρηται· εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. *Ερηται Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὅψι πολλὰ &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνους &c.) Hom. Il. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἵματ' ἐντα) Hom. Il. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴαυον, Ἡματα δ' αἵματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet conicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Φραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina*. BROD. Unde & θεός ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Scholcol. 1. l. 1. Καρδία) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiastae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis irvideas, (ſac enim & alios earundem rerum eſſe competitor) modo exiſtumes, te non omnia, uti par erat, dixiſſe, modo metas & ſperes. Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. L. Bos.*

ead. l. 12. Ἀκούει) Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πάγωνι) Vid. nos ſupra ad Piſc. cap. 41. Adde eandem ſignificationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κέμαν βαθεῖαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra cap. 19, & ſaepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Eraſmus in paroemia; ex Iovis tabulis teſtis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκτυχῆς μείζονος) Leg. ex Mſ. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi ſuccedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῆς εὐτυχῆς μείζονος) Impreſſi omnes ἐκτυχῆς μείζονος. At in diverſa abeunt Codd. Mſſ. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, niſi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἡς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mſſ. ſupra iam dicta repetens corruptelam ſatis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorſus infelicitate, ita minus, ut puto, vere. Noſtram emendationem per ſe iam ſatis liquidam confirmabunt ſequentia Luciani loca inſpecta: hoc ipſo libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipſo fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦ τῶγε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔſτεται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Eraſmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνέων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD.
Proverbium eſt, de quo vid. Ariſtoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Veſp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. De cornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥſτα βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐξαιτό τις, παρέχειν ἀπονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρασ. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petium videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτρίναι τὰ πόδε) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paraf. ὑπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη ἰωνικὴ πᾶντι νύτῃ χησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμισθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπώσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἄπαγε) *Apage*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπὼν. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπίσθην) *Tandem stetit*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἄπαισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγγανὼν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. *l.* 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπας. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivās accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivās accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. *l.* 2. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. *l.* 3. Θεαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. *l.* 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspectantia*, Gellius. πρόσοψις Hefych. VORST. Ml. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. *l.* 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. *l.* 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex *l.* est. W. Fl. & *l.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Iunt.* bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hefych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. *l.* 8. Τὸ μηδὲν ὄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. *l.* 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. *l.* 12. Διονυσία) *Bacchanalia*; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μετράκια ὠραῖα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἰνοχόων τε ὄμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μεिरακίων ὁραίων ἀγέλαι, καὶ ὥσπερ δρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. II. Γ, 156. BRÖD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc factio honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυετῇ δουλείαν ἠντληκόντων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem convivam. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Parif. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΙΟΝΟΝ, ὠδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) Patet. BRÖD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. I. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιθῶος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιοὺς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanæ seu Numidiae. Horatius Afram avem appellat. I. Brod. I. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνίθος, quod quidem parum refert, & Numidiae pro Numidicae. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine *A. 1 W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλοσθῇ pro ἀναπλοσθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaeso *figgere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλοσθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλοσθῇ, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrum *Ψευδομ.* c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξύρυγιαν) In ed. *Par.* ὀξύρυγιαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγώδετα) *Omni fastu atque apparatu carentia.* BROD.

ead. l. 3. Πεζῶ) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic *W. L. & Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχ ἡμισθοῦ ἐλπίδι προσελθὺς ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἄνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὺς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηεν

ὑπερώων δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὸς pro εἰδός. Dein-
de versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χείλα μὲν
τ' ἐδίην' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene obser-
vat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὸς ἐστὶ nunquam cum fu-
turo construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Ni-
grin. § 23, φρονήσῃν ἐκείνους εἰκὸς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Ca-
tapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνειis — τὴν ὑπόσχῃsin) Salvein proprie canum
esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blan-
diri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elsner.
ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec
Luciani verba ibidem afferat σαίνειis ὑπόσχῃsin, vertatque,
blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχέ-
sin legisse, pro ὑπόσχῃsin quam tamen lectionem non reice-
rem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ
vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter polli-
citationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομίζεις-referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χείλα μὲν τ' ἐδίηnen) Haec labra irrigarunt, non
palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex
animo. BROD. Melius infra est, χείλα μὲν τ' ἐδίην'. MARCIL.
Il. X, 495, de Aftyanaſte primis modo labris degustante pocu-
lum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non
profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495,
recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, mi-
ror ἐδίηnen, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SO-
LAN. Ἐδίηnen editum erat, in medio versu, quod mutare nul-
lus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερώων) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alte-
rum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haece
suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos
emendavimus libros: quid enim ad rem quaeſo illud, quod
praeferunt ὁμογέρων; Quid velit apud Homerum, non igno-
ro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii cruda viridisque senectus,
Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu
quadam dictum ὁμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic
locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscriptit: οὐκ ἐς τέλοςιον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγενῆσθαι, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam facere videretur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa Paris. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὤμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισῶν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2. Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte quidem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἄσωτος εἶ) Vorstium legere ἄσωτός εἶ, accentu enclitice traiecit, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secundam person. sing. verb. εἰμι non esse encliticam. Cuius rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἶ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed. p. 323: Ἡ μὴ γαμῶν γὰρ, ἀνδ' ἅπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα πολλὴν προΐκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. CONF. Ἰστ. β. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Man-dra-buli more res succedit*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἠρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακουμένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob. Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN. Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse Μανδραβούλου, pro Μανδροβούλου; postea vero frequenter etiam Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim. Ita Μανδροβούλου Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1, Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. affert, & ex Luciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent I. Ald. Fl. H. P. S. In Suid. etiam ed. 1544 Μανδροβούλου. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ habet Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μολοχ* ἢ *προμαλαχ* &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ. *ead.* l. 15. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσάλιδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ ὁδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) Homericæ dictio, ut illud sequens ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistichium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικέλιω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpretes, dum subiungit καὶ πῆρ' ὅν τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνυρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονυρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλλάττω autem pro *dego*, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & μοχ χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verba vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίου) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις Β.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γηγυόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, Διδόμενον. SOLAN. Γηγυόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μνηστευσάμ.) Rurfus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλέγων ἕνεκα ὀβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhniius in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhniius ex Porphy. affert, ὅτε φέρων αὐτὸν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπόληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμπεπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesychi verbo ἀγοραίου τέχνηαι. BOURD.

ead. l. 16. Βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεικῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nost. Gall. c. 18, "Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πάγωνι. BOURD.

ibid. Πονηρῶς) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. *misere, pravè*. Sed quia Gesnerus vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne *πονηρῶς* ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim *misere* barbarizat, *male* loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐπκλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πείχαιρα) Τὰ ἐπείχαιρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπίρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia post haec omiserō. REITZ.

in Schol. *Λατίνοις*) *Λατείνους* editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις* vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. *Λατείνους* scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ei, ut *Liris* amnis *Λείρις* Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. *Λείριος* item *Εὐξείνιος* *Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. *Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατεῖνος*. Sed in ipso Suid. legitur *Λατῖνος*, & *Λατῖνοι*. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. Δρῶμωνι κ. τ.) Postremae classis servitiis. BROD. ibid. Τιβίω Supra Τιμ. c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. Δύρα καὶ ὄ.) Erasmi in adag. *Afinus ad lyram. BROD.*

Pag. 247. l. 15. Εἰς καλὸν In re quamvis honesta. BROD.

Pag. 248. l. 1. Ἀνατὰ πολλὰ &c.) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN. *ibid. Καὶ κατὰντα*) *Ac declives. Ἡ πόλις, urbs Roma*, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: *καθαίνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἐνδὸν τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος* & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lestitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, *καθίζεις* nempe pro vulgato *καθίζεις*; certe *καθίζεις* foret longe rotundius. IENS. W. Codex *καθίζης*. In L. *καθίσης*. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat *καθίζεις*, *καθίζεις* reponendum coniciebant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀσὶτὸν τε καὶ ἀποτον) Non absurda fane Codicis L. scriptura, *σε* pro *τε* exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, *τε* & *καὶ* apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, & sic ibid. § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — *κάρπὸν τε καὶ ἄχνας*. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, *πρεσβυτέρους τε καὶ νέους*. Noster paulo supra *ιδρωκάς τε καὶ πνευστ.* & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τοῦπίσω) Tu post tergum, tu neglectus es. BROD.

ead. l. 13. Ὡτὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

scribendum ὃ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνεἰλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliis involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μάλαχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes conviſtus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivunt; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa offa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, ἢ παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Kr. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam tangendi ſenſu uſurpatur, ſurtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παροφόμενος, quod vertunt arripiturus: (edit. Bourdel. f. arripiturus) vel accepturus (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correctionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφom. & P. atque ed. I. παραφάμενος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praellantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Sermon. I: Aut poſitum an-
te mea quia pullum parte caſini &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρον, ἐκείνῳ παρατίθει (Sic distinguunt Basileenses & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διάκονος. Vertit autem Eraſmus, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam Benediſtus, *ſi quando deſit alii, repente miniſter te praefente tollens ea, quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praefentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρον ἐκείνῳ παρατίθει. *Hoc eſt, ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ſerens illi appoſuit, ab ἐπιπάρειμι.* GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noſter es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺνδς) Aut aprī. BROD.

ibid. Σὺνδς ὑπογαστρίου) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογαστρίον ſubſtantive hic non capi pro ſumine vel abdomine, cum fiat offium mentio: utrum vero ὑπογαστρίος σὺς ſit porcellus ſubrumis, laſſens; an, quod Eraſmo placuit, ſus foeta; (& ſcimus vulvam inprimis probatam eiſſetiam) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλειῶν) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅστ' ἂν κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσοῦ πίνων) Legendum eſt χρυσοῦ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcaniquae fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qua lia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo vi- liores, & perexigui pretii, multaue alia de vitro tradit Sal- maf. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literatu- re T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omitram. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 H. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. *Ὡς μὴ ἐλεγχθῆις*) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. *Ὁ παῖς*) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. *Οὐδ' αἰοντι εἰσιν*) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅταν σε*) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi encliti- ca possit traicere accentum in vocabulum paroxylum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum edit. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse in- termediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu re- cte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edeba- tur ὁσπέρ τις, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰωνικὰ ξυνεῖπων*) *Qui Ionica carmina, hoc est, amato- ria contextit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. *Ἀλεξ. ἀνθρ.*) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *My- sicum* designaret: cum subito succurrit, quod in Συμπ. de scur- ra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utro- bique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc re- staret, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυνεῖπων assererem: interpretes enim de eo, qui *iocos Ionicos contextit*, intelligunt. Ego vero dial- ectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in lo- co iam laudato ait, *Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ*, satis id evincere py-

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non committunt, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestuos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφικ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιφικάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere libeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, quem parem astro-
rum cursu Commodus Mathematici promittebant. Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιθαρίζοντα) Est inter capratorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in fegetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eas, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ τὴ Δία

γε διψῶντα, μύρῳ χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλην ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοντος ἐναγίσματα. *Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsolei cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: *Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil scidisti. Res salsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* IENS. LOCUS corruptus, nec placet Brodaeī coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἰδυσχέραινον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἀχθεσθαι με, Ίκαρ. c. 9, & Νίγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δὲ ψεῖς δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sensum cogare*. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensus locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN. *ibid.* Ἀγοντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN. *ead. l. 7.* Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL. *ibid.* Ζηλότῳ πῶς τις ἦ) *Civis ille Romanus.* BROD. *ead. l. 10.* Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasim. in prov. *Regum aures atque oculi multi.* BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα) Forte εἰς ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iens. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet Διαπείρα τ. ὀ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κινδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστῷ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insufurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forſan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Ετ. XIII. De ἀ μὴ θέμις ὄρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἀ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἐμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasim. in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi πρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo stoccus & pluma. Epiet. Sent. 26, Οὐτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob stoccos (plumas) elata est. Et a κρόκη forſan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὁρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐροχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ· ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. εαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse iucundior & gravior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio. (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscriptis cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit. IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Ienius in εαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Ienius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro εαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἥχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thef. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfenae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum, iam iam*. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, *iam iam fructus laturi erant*. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Διδε subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τριχὰς κεφαλῆς οὐλὰς ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, fastitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco. ut patet postea: Ὅρ᾽ δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ εὐρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasim. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Erasino vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti urebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων.* loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἄγειν* τινα, honoris gratia aliquem secum ducere, ut putavit interpretes, (edit. *Par. & Salm.*) sed aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare. Quemadmodum *δι' ἐπαίνων ἄγειν* apud Aeliani. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χαλιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδών*. Suidas in *Κίναϊδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis *παρακθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασεσλευμένον) Sic iterum infra *Πητ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεσθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. SOLAN. *Δεσθε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεσθῆναι αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεσθῆναι* constanter scriptum inveni- rim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τρετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forsan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adiuvent. BROD. Idem *Icarom.* & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martialis. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάρην οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὲ) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνῃ) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ὕθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καραβρία. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia icholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνν* & *Μυρρίνν*, nisi Solani diligentiae ostendendae causa facerem; nam nimis notum est, Mill. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρν*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. Βαύζον) Hanc vocem attigi ad principium PETRON. BOURD.

ead. l. 5. Τὰ μελιταία) Huiusmodi enim sunt Meliraei canes. Erasim. in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Makha. Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Mekeda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοφ.* c. 27, & *Συμπ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἀμούσως ποτὶ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσπώπτων) Benedixtis, nunquam insulse alios etiam — disleriis petens. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasimus, cum non insulse super convivium disleria quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. Τὼν καρχάρων) Malim τὸν κάρχαρον. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἓνα, ut Dial. Mort. IX, § 2, μακάριος αὐτῶν. Aristophan. Pl. 345, εἰ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit Erasimus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, conicio, Erasmum adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hefychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχείς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Ἀναβ.* c. 24. SOLAN. *ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ*) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράγῃναι) *Clamore disrumpi.* (*διβράγῃναι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥίνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epict. Sent. 7, *καλῶς ἀκούειν*. Noster in Prometh. ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν plurā simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυῖν, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc ῥῖν, ita etiam πῆχυς in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat. Benedictus eadem, nisi quod refecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachius placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubium* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) In lapicidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. Act. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. τὰς Διονυσίων λατομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαίδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetae exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expreſſerit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra iam monuit Iensf. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Iensf. ad vit. auſt. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Ms. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κῆμας περιπλεκόμεναι essetque δις τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) Ancilla. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hefych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathenaea*? SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφειστρίδιον ἄλλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Ms. Reg. ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοσῖν. leg. Casaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hefych. & Suid. verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur Erasmus ἐφειστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice reſingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτο-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat, Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν.* Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultavit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequerbar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκίπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commode posse, minus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro considero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἐρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψάμενου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομίζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit, BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπέις) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι αὐτὸν, εἰ ἐπιτραπεῖν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξίδν) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

ead. l. 9. Βρεθνύμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. *ἅπαντες δ' οὖν*, inquit, *ἀπαλλάττονται λαβόντες*, ἔτι καὶ βρενθύμενοι, ὅτι μὴ πλείον ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper iussitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθύμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθιον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθιον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνέον τι βρένθος, δ' ἐνίοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hefychius; sed cum apud Hefychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meurfii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hefychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hefychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hefychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hefychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hefychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μαγαλοφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hefychium, ubi βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infunam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὐτὸς) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

ἐμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. l. ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero asserere, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἥτοι πόδες εἰσι δυνάμει πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata, indigna*; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur prior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἀδωρα enim δῶρα eadem *elegantia dici*, quia πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψίη, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνώσις eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίη. Sic χάρις ἄχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Σριγχοῖσιν ἀνάλας Ἄρης, ταῦταν τὰν ἄχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus victo pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἄχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φεύγεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H. S. 200. Aeschylus Prom. πόρος ἀπορος, πλεμος ἀπλεμος Persis. νᾶες ἄναες Choeph. χάρις ἀχαρις Eumenid. παῖδες ἀπαίδες. Aristoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλλή ἀναλλis. Aeschylo in Persis p. 157, νᾶες ἄναες, πᾶες περδῖται, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumultante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*: *Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravida &c.* Sic *insepulta sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaum?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δριπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα, Μήτι Δίγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβηπται. IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὲς ἢ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

Ibid. καὶ ἀνόνητα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν
 ἡδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπανθᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneat, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, εἰς γὰρ ἥδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυγμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἥδη περιβλέπει σε μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perpicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpfit — circumspicit iam, in quod sterquilinium te abiiciat &c.* IENS.

ibid. νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Vid. iterum infra Πενθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet & abiiciat*. REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἦτοι μείρακιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀγῆρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσδεῖς, ἐξελέλυθας ἔρμος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaſti, vel simili alio nomine infimulatus, noctu, obno-*

lulus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lect. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαθείρεις) In omnibus antea legebatur διαθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέθειρας, pro vulgato διαθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Ἐκ τοῦ θεοῦ) Ea, quibus affuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in *facinus pronum* ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum; Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμοι εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπὸσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικαῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς: quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum

Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucianus de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pseudomanti cap. 5: λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γόνος, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Acceptit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγή vel generatim cuiuscunque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. Hesychius, Ἐπαγωγή, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ἐπ' αὐτοῦ κακὸν ἐπαγόμενον, atque iisdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυσίης) Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρέως) Tereus cum sequeretur Progen uxorem & eius forem Philomelam, ambae versaе sunt in aves. Ovid. VI Met. Perf. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυίων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso ι, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo Hesych. ter quater id repetentem, ὀπυιομένη, μισγομένη. ὀπυιομένη γαμημένη. ὀπυίειν, γαμεῖν &c. & sic Noster supra. Quare vel nullo Mf. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. assentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mff. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθῆς) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξ εὐλείας, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔγω, πορφύρα εὐανθῆς &c. Quisquiliæ. Scribe cum prioribus editt. εὐανθῆς. Ultra id vitium propagavit Amstelædamensis, exhibens εὐανθῆς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Cuius exstat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse Lucian. Vol. III. N n

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatam σού enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντί τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτήν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθην) *Cupiam.* BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἀναντες. BROD. Lucianus exemplo Ceбетis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνόςδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀναντες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγόν ad corpus, ἐπλεγον ad animum. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτὸν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγχεῖρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἥδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμένον τὸν χρῶτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus: Sed vulgatam non follicito. τετραμμένον τὸν χρῶτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτλη πρόσσωπον αἰξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τίνος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, εἶον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. cap. 11, ἔς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροὰ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερείς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λαληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λαληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) *Frustra.* BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἑμπάλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκεί-

της τῆς ἑμπαλιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. GUYET.
ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid
 mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non*
esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut,
 cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen
 iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Ae-
 schyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento
 sane quam aptissimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam
 usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυ-
 γατὸς κέρως λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛ-
 ΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ
 ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΛΙΨΕ-
 ΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΤΗ-
 ΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ
 ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
 ΞΕΑΙ ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.
ead. l. 14. Ἐλομένου) *Eius, qui id agendum statuerit.* BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum
 Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac
 usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apolo-
 giae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab
 initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. *H) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis
 legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καί) Asseverantis est.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in Miscell. L. IX, c. 14.
 Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-
 dictus vero: *Sed quid interim in singula diceret;* Solanus vero
 haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto*
libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*
teriecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-
pus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti,
a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ration-
em, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori
libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas poste-
rioribus non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.
ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non
 possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid fer-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ φέρω μεταξὺ τοῖς λεγόμενοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Junt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς ἔοικε τὸν κύκλῳ δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, εἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, Testulae transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Basf. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in Ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Proeli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo conicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praefens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemitenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφργγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγεῖν dictum foret σφιγγίον, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετόν τι nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur περισπῆμα, περιπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον est, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, caletum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῶ δεθέντα, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδιά* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κωράλλια* Hesychius habet sic: *Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κωράλισκαν, μαιράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίαν πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτες, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οὓς αἱ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti. De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν λιθῶρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνά, ὥς πλῆθει ἀθυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem ἐλεῖσθαι & κλοιῷ δεθέντα vox ἐλεῖσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puer, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κοράσια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quos Croesi, quot Pactoli illi persuaferint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia e corallio facta)* ita reddidit cl. Botius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κοράσια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

raffina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisse potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videretur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae & collaria, seu monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed & *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumPLICANT*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde *Kolarin* vel *Kolaria* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖδε, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μακρῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον *collarium*. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖδε τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λογιζόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοῖδιν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κλοῖδιν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, *Metamorphoseos* libro decimo: *Pendebant tereti gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius *Act.* 241: Ἀχῶναι ποτὲ ἐν Πάμφυλῃ πορδαλίον στρεπτῶ ἄμα, θν περὶ τῇ δερτὶ ἔφερε, χρυσοῦν δ' ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῶ Νυσιῶ, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo*. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem *κουράλια* in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθημῷ ἔχοντα, παρέχειν αὐτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι νι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθόντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφόντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκείρια. Alciphr. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem *κουράλια* nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces *σφιγγία* καὶ *κουράλια* significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio *κουράλλια*, vel *κουράσια* legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiftoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitiſus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret, ſe libertatem perdiſſe, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor. Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota eſt hiftoria Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hift. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiftoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta quod iugo deligata collo Pardus ſuſtinet*. His puto poſſe defendi emendationem magni Bochari; neque tamen auſim eam veram praeflare. Facile poſſent alia ſubſtitui: ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praefidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his ſubiectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bochari diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa Salmaſii doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri mauiſſe Palmerium, quam diſerte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377; ſic κουράλια ex Heſychio de parva κόρη p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON. *ibid. Καὶ τὰ κουράλια*) Et torques e corallo, quod, inquit Plinius, religioſum inprimis geſtamen eſſe exiſtimant amolendis periculis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vet. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiiit, illuſtr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολοῦρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Ufu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, κυνάρια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς εἰκοθεν, ῥώτισεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς οὐ τί- κτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem Plutarchum legi- tur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κολουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis be- stia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in ver- sione, quod responderet τοῖς κουραλίσις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere inte- rim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciu- ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxi- me amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia varia- tionem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam inta- ctam relinquo. Unam unius literae variationem Iensf. in fercu- lo liter. ex Cod. Wit. noravit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hesychianum κουράλλον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & cor- rigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi in proverbio, ἄνω πο- ταμῶν. BROD. Vid. Nεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In pro- verbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, Ἀγε, sic sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad- verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινῳδεῖν) Erasmi in adagio, Palinodiam ca- nente. BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poetæ lyrici exem- plo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. su- pra Mισθ. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. Ἰλίῳ) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a No- stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem, SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷον σοι χρηστῷ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod existat ὑποδύσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: *κακὸν κακῶς* *σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειεν αὐτοῖς λόγοις.* Et supra Deor. Dial. Plura Ellner. ad A&. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obfervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum afferre iubet. Scholiafles quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, *Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν.* Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula diferte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. *τίς ἀρα μὲν τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον*; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅπῃ σοι ὀμιλεῖν &c.) Ὅπῃ σοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt.* Malim ego: *quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, *διὰ στόματος ἔχειν.* L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obfopoei sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus; libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epi&. Sent. 2, *ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtutis dedita.* Noster infra de Salt. cap. 2, *ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ.* Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, *brachium autem latè scapularum ossis cavo oblique inseritur*; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνή-
μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad
quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Deme-
trio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crate-
ri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem;
Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias asper-
nabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμη-
τέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398.
Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasmi in adag. Bellerophonis li-
terae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
Il. Z, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid.
mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
VI, 12, Elfner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖον) Erasmi in paroemia, gra-
culus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 ple-
ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαέθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ,
mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδας, τουτέστιν ἐγ-
γὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
libello tam bene scivisset enumerare miseriae eorum, qui in
potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαεθον ἐκεῖνον φαί-
νεις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδας. Sed post
eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophra-
sti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
is Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φύγειν*) Hic recte interpres Atticam exprefsit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινός*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γῆρα &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἦπερ τὸν οὐδὲν*) *Ἦπερ τὸν γῆρας οὐδὲν*. Erasmi. in adagio, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. Il. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. *Ἔργ.* 329, *ἐπὶ γῆρας οὐδὲν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad *Ἐμμ.* c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἐταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *I. ed.* quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. ead. l. 11. *Τραγικοῖς*) Conf. sup. *Μενίπ.* sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. *Πῶλος*) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐκπίπτοντες δὲ*) *Ἐκπῆσι, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. *Μαστιγούμενοι*) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. *Τῷ Σεάτρῳ*) *Τοῖς Σεαταῖς, τῇ πάνι.* Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. *Πιθηκου*) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 & c. REITZ.

ead. l. 6. *Συγκείμενον*) Ms. *συγκινοῦμενον.* BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego *συγκινοῦμενον* scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Et si *συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. *συγκινοῦμενον* adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. *Ἔτερα*) *Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere.* Sallust. VORST. Hom. II. 1, 313. SOLAN.

ibid. *Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ*) Hom. II. 1, *Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.* BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. *βάζει* pro *εἶπῃ* legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes *κεύθων* pater ap. Homer. II. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarus quid, femineo genere ἢ *ἀμύγδαλος* dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatus ἢ *ἀμυγδάλη*, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. *Χείλεια* —) Hom. II. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. *Θρασυνόμενος*) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in *Θρασυνόμενος*, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομολογούμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσαι) Erasmi. in adag. In tuum ipsius sinum inspuere. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id facitatum; viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitioni homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschylō a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 Ε. ἀποπτύσαι, δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στίγμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένον τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίζας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον. Ubi Scholiastes facitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ γεμεισθῆναι averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθυεν ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad δρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ ἔοικας, ὅς ἀποκηρύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπὸ βηχὺς φάρμακον, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὺς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberatum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti Ienius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum teltem producturum, qui dixerit, *Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι*. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: *Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν*. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est *ἀνθρώπων εἶναι*, quod ab inscitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro *ἐπένησε*, quod Lucian. & Hom. habent, dat *ἀπένησε*; & pro v, lege T. Ibique v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλῳ τὸν ἥλον) Erasim. in adag. *clavum clavo pellere*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davis. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eüciundum putant*. Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere*. Notum proverbium, *Ἦλῳ τὸν ἥλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον*. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλῳ. Adde Nostrum infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος) Erasim. in proverbio, *Sacram ancoram solvere*. BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, *Μία μοι ἴσως*, inquit, *ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας* &c. Graecus interpres, *Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας*) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis *κατασκευαστικά*, sed sine dubio legendum *καταχλευαστικά* id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus *κατὰ χλευασμόν*. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μπρὶν αὐτὰ) Castiga *μικρόν*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν ὅτι τοιμίσω κακὰ, θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῖς. Sed *δρᾶν μέλλω* legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epiſt. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

cad. l. 12. Πενία δὲ κρείσσαν) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσαν. BROD. Melius alius, Κρείσσαν δὲ πείνα. BOURD.

cad. l. 14. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κείων) Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. ποδικὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ομήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequiebantur, quae ducibus Coll. omiffa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) An οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

cad. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veterē quodam poëta defumtum. BROD.

cad. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torſit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοίλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inferuit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπροσδίδου. *Lucian. Vol. III.* O o

σοι, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustras, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? *ἄπροι, λῆροι.* Mea excerpta scribunt portentosius ὥς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὥς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin veniant serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych: *κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ.* (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, ὥς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γερόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπείχειρον προσφέρειν πῦρ, ἐκάλυσεν, ὥς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ἐργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶν πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obsistit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat *Κυλλάραβου γυμνάσιον*, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa *Cyllarabis gymnasium*, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) *Κυλλάραβιν*) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) i 46 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox *Κυλλάραβις*: nam in Pyrrho *Κυλλάραβις* scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ *Κυλλάραβιον* pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox *Κυλλάραβις* scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλαραβίν habent. L. autem Σύλλαν ραβειν & Συλλαραβίαν. Interpres Paulaniae Rom. Amasaeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίν) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίν legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίν) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπ' ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀπὸκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἱππῶ sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἱππῶν legendum velit Periz, ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐλάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερεμίου & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ὁδὸν ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56, — πεπαίνεται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ θέν ὥσατο χεῖρ. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempubliacam* gerere censendi sunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησιχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβενηκυίαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητας C. mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in prov. BROD. *Ho die, duplex octava, sive decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei *Harmonica* I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πρᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Muratum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De *dis diὰ πασῶν* vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πρᾶγματος nomine denotat, ut statim c. seq. *τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα* &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisse, μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. Erasim. in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excukam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδω exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂν ἐνδς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂν ἐνδς, disce ex Έρμ. c. 61, nempe quasi *specimine viso* de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂν ἐνδς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωντα σοφούς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰσι δ' οὐ πάντες κακοί, ΠΑ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν αἰὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν αἰὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἀγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῶ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισοδορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακυνδάρᾳ) Hic latet nomen. Ἀνακυνδάρᾳ potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σορῶ) Dedi, quia ὁ σορὸς acervus est, ἡ σορὸς sepulcrum, ut infra Έρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σορῶ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homeri. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὁστέα ἡῶν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτάσιον ἀρούρης ἀχθεῖς) Hom. II. Σ, & Odyff. T. BROD. Hom. II. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνησθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante omnia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραφέμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρώτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. convertum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἐνυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucaram infectari non desiit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένον ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absoluebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasim. in Adag. *Album calculum addicere*. VORST.

ibid. καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschinis in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρестηκὼς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἢ τετρυπημένη ὅτῃ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι Τιμαρχος· ὃ δὲ πλήρης, ὅτῃ μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ-

IN PRO LAPSU INTER SALUTAND. 583

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπημένῃ καὶ ἀτρυπητον. GESN. *ead. l. 11.* Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, *Non est curae Hippoclidī.* BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCHL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΤΙΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΙΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν ταλαίων προρήσεις αἱ μὲν ἐθῆναι χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναί, ὑγιαίνε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti· faceffit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usuratorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &c., quod consequens erat, ὑγείαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perronius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινὸν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσαι. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum aue* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutationum in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐβῶσο καὶ ὑγιαίνε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρει dixit ὕγιαίνει. Formulam χαίρει docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrard. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphy. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδιων, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde primo conicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicitè contului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsitan festinans coniecit ἰδιων similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδιω sudo, ut ἡρυθρίων & sequens ἡν satis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιόν τε σιδάβαν, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, *qui ante se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρῶτην ἄντην respicias, eique πρῶτον μὲν subiungas, his idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & *πρῶτον* valet *πρότερον*. REITZ.

Pag. 288. l. 1. *Χαῖρ', ὦ δυνάστα*) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo *εἰς φιλοσόφους* offendens. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. I, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. *Ἵμμι* ex Aeolica, qua ususe est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. *Παλευμαι*, quod omisit Lucianus, in versione supplēvi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens *Χαίρετε*, inquit, *ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ.* & ille apud Callimachum Cleombrotus *Εἶπας, ἥλιε χαῖρε* &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, *Χαίρετον, ὦ κύρω, καὶ Νέστορι ποιμάνι λαῶν Εἰπεῖν, Valeτε & salvere iubete*. GESN. Pro *ὑμμι* Mf. Reg. 2954 habet *εἶμι*.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἦδ' ἡ) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. *Πρῶτος*) Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio hæc Luciani dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλίππιδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est sæpissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδίππιδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina sæpe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγῆρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάρτις ὦν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Τπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστήρος Ἀνγκέως ἐκινδύνευε & sexcenta talia. PALM. Et si Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδίππιδης scribendum, non Φιλίππιδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallem, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἔπειδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθηκον) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. τὴν νικ.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντα

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac prae-
vium*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu huius verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, δὲ δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἄλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπistos νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσαγεῖ, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένον σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum* &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἄλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos salvere iubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteres, *consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere.* Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοισι ἐπιστάλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi scribi quid scriberent, salvere statim in initio iubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodaeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuum, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *εὐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐδιάγειν* ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐδιάγειν*, *εὐπράττειν*ve praepositur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν καλεῦειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. 'Αποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lulum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μὲ τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖται ἀποδοκιμάζειν iubei reicere, pro quo magis Latine dicitur *reici*. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰσωζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως δεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Jambl. N. 146, & passim 158. Porphyr. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. 'Οκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντός liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὠκελὼν facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I. 18, & Jambl. p. 217. 'Οκέλλω scribitur hic in P:

L. & ed. Fl. In Commel. & Bon. edd. Ocelli Ὀκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκανῶ) Natione Lucano. BROD.

ead. l. 7. Οὐτε τὸ χάρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituiimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) Omnes post eum Pythagorici. BROD.

ead. l. 13. Τόγῃ τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiafies Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatii anguli



ab angulis distent. Verum age, geometricè iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequabatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebō. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14; ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere faretur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχῃ Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανάτων μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερόν. Igitur *Pentalpha* illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitione inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat *Pentagonum* illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανάτων, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὀμοδόξους) Qui eandem sequuntur doctrinam atque haerescin. BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλος ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλος ἡγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οἷ γε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλος ἡγούντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ναί. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. *Εὖ πράττειν*) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lect. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Ellner. ad Act. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, recte aliquid facere, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aelchin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἄλλ' ἀρά γε τούτους ἀν τῶν ἀνθρώπων εὐδαμονεστάτους ἡγοσάμεθα εἶναι, οἵτινες μέλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἀν οὗτοι ἀρίστα πράττοιεν ὅσοι τε καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφῶς αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clérierus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumentò pater. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commodè dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἡμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ριζώματ' ἔχουσιν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἡμετέρῃ γενεῇ ibi ἡμετέρα ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursus aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluisent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V. epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὁρκον) Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἡ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἡ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. γ. ap. Brod. Misc. IX, 15. Calligo ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, denarius, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄργανον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresserit, non repetimus. REITZ. Hic Marcellii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικούρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγίνειν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐδέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλέξης, & Ἀχαιδῆς) Alexis Comicus. Achaeus item Comicus ac Philaemon. BROD. Alexis poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. Achaeus Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De Philemone vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ συνετῷ, δεύτε-

ρον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. Solan. Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἵνα σοι) Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constat, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυνώνιου παιᾶν εἰς Ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίσομαι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem Ὑγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὕγεια dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγεια propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἔσθ' ὕγειας κρεῖττον οὐδ' ἐν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἔσθλα τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγεια an ὕγεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγεια scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἥλω) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. Ἐν Ἴσοφ.) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. ἐν Ἴσοφ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὶς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarchum in C. Nepote alique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in εὐ μὲν in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μυρμεκικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμάρτηματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognoscas itidem libentarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem haussissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *sigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀρτὶ τοῦ ἑρῶσθαι) Graeci enim ἑρῶτο subscribunt. BROD.

ead. l. 13. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειράτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἄτερ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lestt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc sefellit libentarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Ceber. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Lapf. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobatur. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum διοῖσθαι cum Ms. P. in διοῖσαι mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσον --- τεκμήρασθαι. Sed ibi ἰστί intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, ὅσον ἀρπάζαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μάλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epißt. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epißt. recte ait, ὅσα τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eouisque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καίνότερος ὅμην αὐτοῖς διοῖσθαι, plura forsan dabimus. Adde Nostrium I Phal. cap. 1, ὅσα δὲ ἰεροὶ τί ἴσται. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Brisson. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valeitudinem curare* iuebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: σὶ δὲ ὑγιαίνειν τι εὐχόμεαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est* &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valeitudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quema principe accipiebant praefides & procoff. & ἐντολὰς βασιλείων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod fervavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurfu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἰαθινῷ προσήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἰσπερινῷ τῷ ὑγιαίνειν χρῆσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήνεγκας. Et sic ex saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἀρεως -- ἐξ ἑρως μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀσθενείας.

Pp 277

UNIVERSITY
LIBRARY

596 ANNOT. IN PRO LAPSU INTER SALUT.

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὕγιαίς, inquit, Φούλκῃς, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, Iaso & Panacaea. Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeian, ac dubitat num Iaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiabus Aesculapii annumerant. Ὑγίαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγιάν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Salutis templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrob. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιπνοία) Sic W. pro vulgato ἐπινοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ δὲ χεῖρος, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀπραγίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν μαρίας. Plura Iensf. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.